

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Hauff, Wilhelm.; Oversatte efter den nyeste
Originaludgave af L. Flamand.

Titel | Title:

Wilhelm Hauff's udvalgte Skrifter

Alternativ titel | Alternative title:

Udvalgte Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : trykt i det Popske Officin, 1833

Fysiske størrelse | Physical extent: 2 bd.

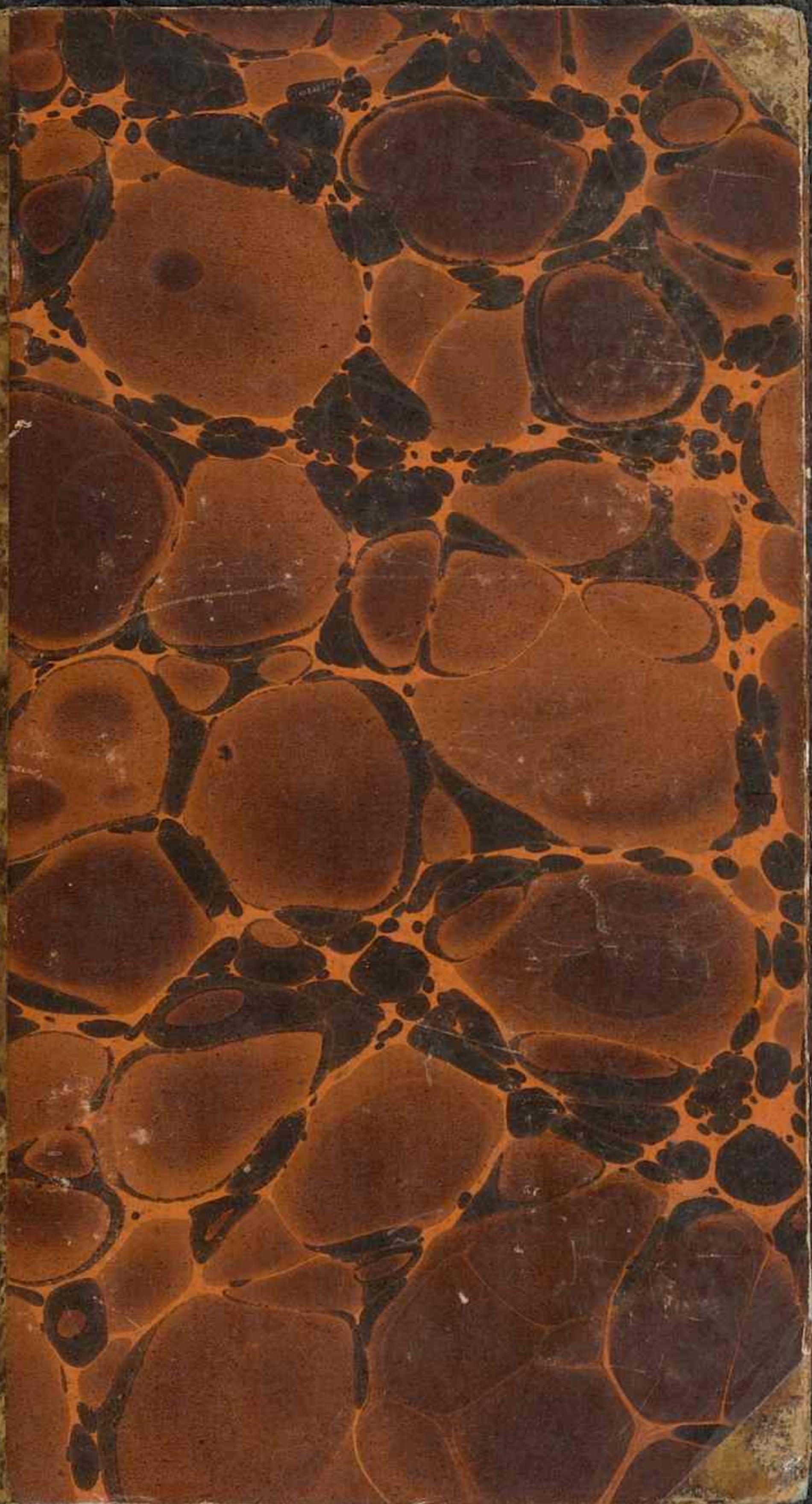
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

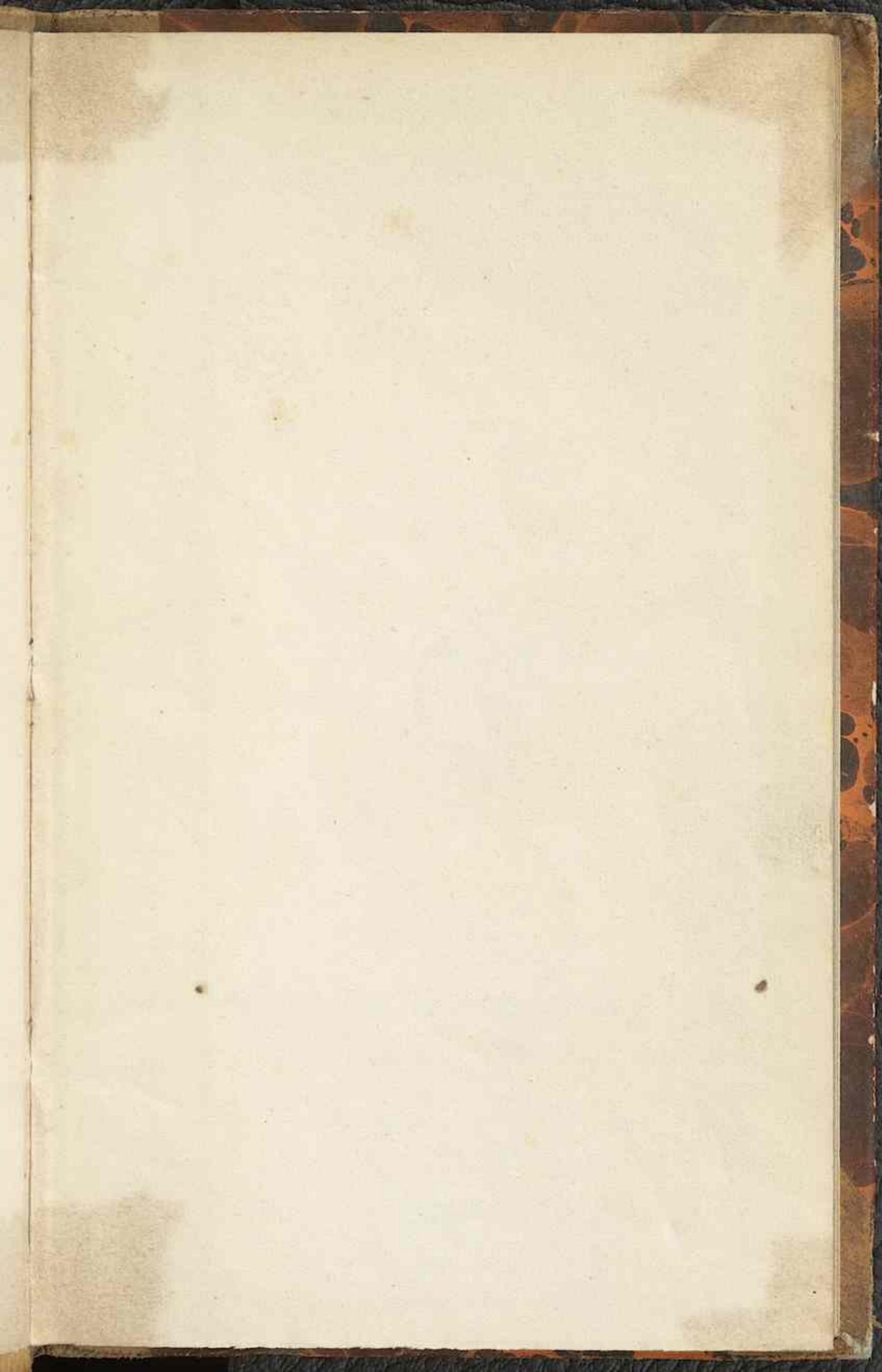
57.-423.

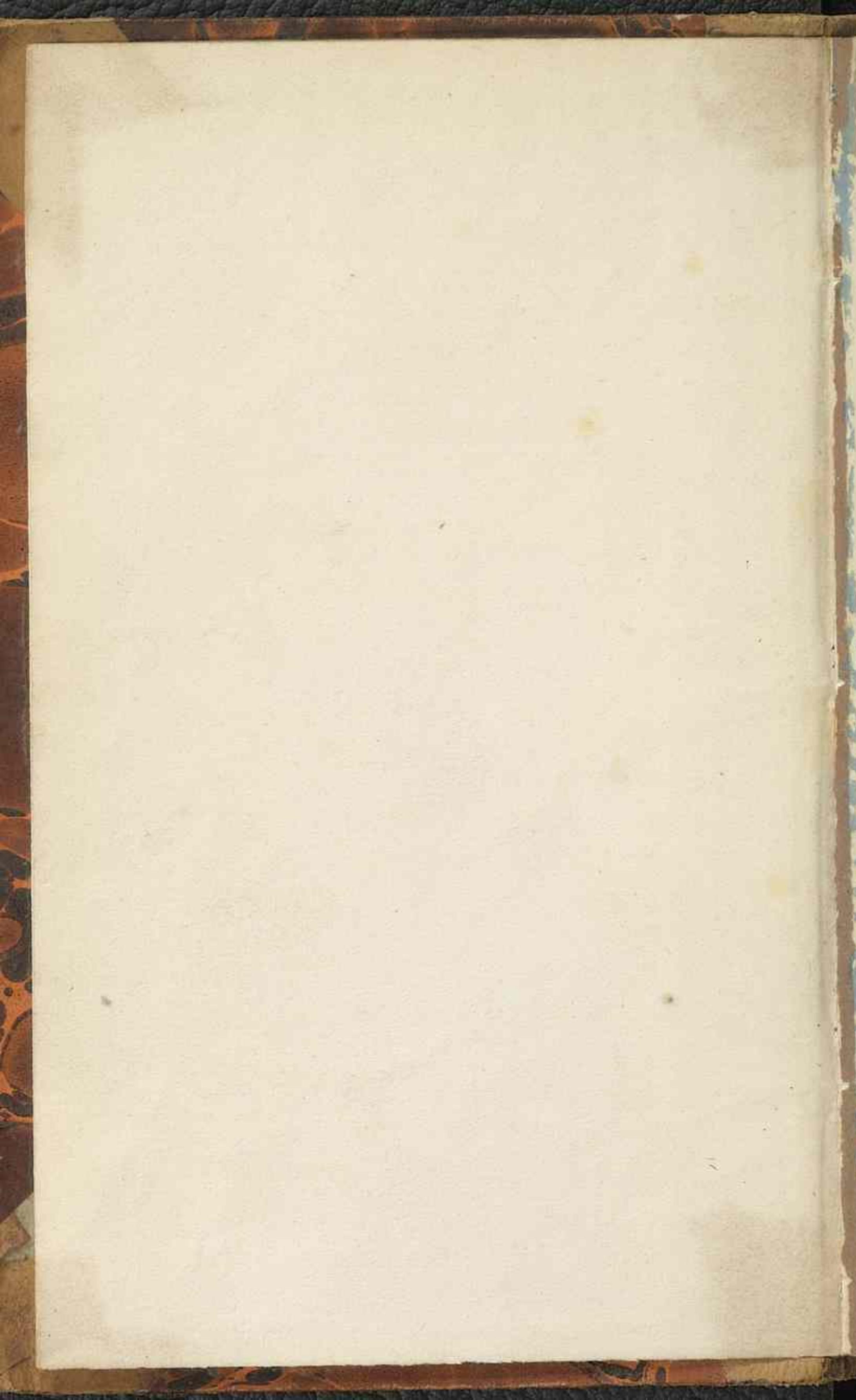
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022081722

BIBLIOTHEK

af

udmærkede Forfatteres udvalgte Skrifter.

Udgivet

af

L. Flamand.

Forste Bind.

W. Hauff's udvalgte Skrifter, 1ste Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i det Poppée Officin.

1833.

THEATRUM MUNDI

10

sigla dñi 89191029 99191029
.19191029

19191029

10

THEATRUM MUNDI

19191029

19191029 19191029 19191029

Wilhelm Hauff's
udvalgte Skrifter.

Oversatte efter den nyeste

Originaludgave,

af

L. Flamand.

Noveller.

Første Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt, paa Oversætterens Forlag, i det Popp'ske Officin.

1833.

etiamque in sediliis

Justitiae & Iniquitatis

adfectus latentes certe debet nunc manifestare

et quod in iustitia

in

principali & in

rebus

anno 1711.

Klængel i Stuttgart var aldrig tilseen blott børne-
dagen med sine fjer Glans og Præst, som i København 1737.

J o d e n S i s s.

Den nævnte af denne Talskrift af klængel og sine
Anhængere, hvore Kortebække-Bladet er Seire, og deres
medhængende tilknytnings-tidlig Samfund, da de nu
kan ikke længere ved deres egenbetegnelse, Jøderne, hvilket
medfører, at deres rigtige betegnelse, der er israel, ikke
er kendt, hvilket samme, der har været Guds hæber af denne
Konge, Kroninger af et andet Religionsparti, og altsaa
at, hvilken mortal og formeligt med den bestemte
Gudshed, der kan. Et sted ved København, hvori en nu
gennem klængel og hæderne konstituerede kongeligt.

Der var ikke noget mindre af disse. Bladet bage, der vil
med sine latinske Titler, gaae billede Stiftene og Opprør-
rene af andre Stifterne og for sinrigt Andet, der vil
med sine latinske Titler, gaae billede Stiftene og
Opprørerne af andre Stifterne og for sinrigt Andet, der vil

• 2 0 0 2 1 1 0 0 E

Carnevalet i Stuttgart var aldrig tilforn blevet høitideligholdt med saa stor Glans og Pragt, som i Aaret 1737. Naar en Fremmed traadte ind i de uhyre Sale, der vare opbyggede og prægtfuldt decorerede til dette Dåb, naar han overskuede de mange Tusinder af glimrende og glade Masquer, hørte hvorledes Mængdens Latter og Sang overdøvede Musichorenes talrige Fanfarer, da troede han ikke at være i Würtemberg, i dette strenge, alvorlige Würtemberg, som var blevet strenge ved en ivrig, ofte ascetisk Protestantisme, der hadede Forlystelser af denne Art som Levninger af et andet Religionsparti; og alvorligt, næsten mørkt og sorgmodigt ved den betenkelige Stilling, ved den Elendighed og Armod, hvori en almægtig Ministers systematiske Kunstgreb havde bragt det.

Den meest prægtfulde af disse Glædesdage var vistnok den tolvte Februar, paa hvilken Stifteren og Opsinderen af disse Forlystelser og saa meget Andet, der juft ikke opvakte Lyst, Goden Süß, Cabinetsminister og Finantsdirecteur, høitideligholdt sin Fødselsdag. Hertugen havde paa denne Dags Morgen sendt ham alle Slags

Foræringer; men den behageligste for Cabinetsministeren var vel et Edict, der bar denne Glædesdags Datum, et Edict, som for evig Tid fritog ham for alt Ansvar for den forbigeangne Tid og Fremtiden. Hine utallige Creaturer af enhver Stand, Religion og Alder, som han havde plantet i bedre Mænds Sted, beleirede hans Trapper og Førgemakker, for at lykkeonske ham, og mangen ørekjer, brav Embedsmann blev paa denne Dag dreven af Frygten, ved Trods at gjøre sin Familie ulykkelig, til at aflægge Haandkys i Gudens Huus.

De samme Motiver fyldte ogsaa Carnevalsafslene om Aftenen. For hans Tilhængere og Venner var det en Glædesfest, som de endnu ofte tænkte at høitideligholde; Mænd, der hadede ham i Stilhed og offentlig maatte øre ham, svobte sig sjærende Lænder i deres Dominoer, og droge med Kone og Børn hen til Daarsfabens pragtfulde Forsamling, overbeviste om, at deres Navne vilde blive indførte i Registeret og Hullerne noie bemærkede; men Folket ansaa disse Dage som Drømmetimer, i hvilke de funde glemme deres trykkende Elendighed i Sandernes Huus; de beregnede ikke, at den høie Priis, de maatte betale for Adgangen, blot var en ny, indirecte Afgift, som de ydede Guden.

Denne Aftens Glandspunkt var det Dieblif, da Fleiderene sprang op, en forventningsfuld Stilhed hvilede over Forsamlingen, og endeligen en Mand paa omrent fyrettyve Aar, med paafaldende, markerede Ansigtstræk, med glindsende, funklende Øyne, der sloi livligt og lurenude

igjennem Rækkerne, trædte ind i Salen. Han bar en hvid Domino og en hvid Hat med purpurrode Fjedre, paa hvilken han havde hæftet den sorte Masque sjødeslös; der var intet prægtfuldt ved ham uden en usædvanlig stor Solitair, som ved Halsen sammenholdt den purpurrode Bajute af Silkeflor, der faldt ned over Dominoen. Han førte en smekker, stiint-bygget Dame, som, kleædt i et med Guld og Edelstene overlæsset orientalist Costume, drog alles Dine paa sig.

"Herr Finantsdirecteuren! Herr Ministeren!" hviskede Mængden, da han fornemt hilsende skred igjennem Rækkerne, der aabnede sig villigt for ham; og da han var kommen midt i Hovedsalen, hilsede Trompeter og Pauker ham, en ikke ubetydelig Deel af Masquerne tilklappede ham Bifald, imedens man saae Andre vende sig bort som fra et utugtigt Skuespil. Usmindelig syntes derimod den Deeltagelse, hvormed man betragtede den sjonne Østerlænderinde, der var kommen med Ministeren. Hans Levemaade var altfor bekjendt til, at ikke de Fleste skulde have anet under den rigtsmykkede Damemasque een af hans Veninder; blot derom syntes man at være uenig, hvilken af disse en saadan Udmærkelse var blevet til Deel; den ene syntes for lille til denne Figur, den anden for corpulent for denne nydelige Taille, den tredie for tung, til at skride saa let og næsten svævende over Gulvet, og en fjerde, ved hvilken man endeligen vilde standse, funde ikke eie disse glindsende sorte Haar, der faldt i rige Løkker ned om den stolte Nakke, ikke dette herlige, dunkle Øje, som man saae lyse frem under Masquen.

Mængden pleier, naar dens Mysgerrighed ikke strax bliver tilfredsstillet, ved Leiligheder af saa glimrende og støiende Beskaffenhed, som dette Carneval, ikke længe at staae stille ved een Gjenstand. "Maar hun tager Maskuen af, vil man jo see det," sagde man, uden at sejønke Damen længere Opmærksomhed, end der var fornøden, for at bemærke, at hun stilte sig hen til en Menuet.

Men tre unge Mænd, der stode ørkesløse bag de Dandsendes Rækker, syntes endnu uafladeligt at see efter hende. "Hvem mon det dog kan være?" ræbte den ene uafalmodig; "jeg vilde gjerne kjobe halvtredfindstive Witletter af den forbistrede Gøde, naar han vilde sige mig, hvad det er for en Pige, han saaledes indførte som en Fyrstinde i Salen." Det var nu endnu en rigtig mand

"Herr Broder!" svarede den Anden, i det han under Salen ikke vendte sit Øje fra Østerbenderinden, "Herr Broder, parole d'honneur! disse Modsigelser kan jeg ikke forene, om jeg ogsaa hos Cartesius selv havde studeret Logiken tilligemed cogito, ergo sum; en saa usædvanlig fin Skabning, denne Holdning, disse, efter de nyeste og fornemste Regler, afmaalte Bevægelser, denne Maade, at bevæge Haandledet rundt og spillende, som jeg blot har set i de betydeligste Cirkler i Wien og Paris; denne Udstand, hvormeo hun baer Nakken."

"Gud forbande mig, Du har Ret, Herr Broder," afbrød den Tredie ham, "alt dette og — komme med Suss paa Ballen! Nej, en slig Contrast er aldrig forekommen mig i mit Liv!"

"Af vort Bekjendtskab," vedblev den Tredie, "af vore Kredse kan hun ikke være; thi hvis det ogsaa skulde være sandt, hvad man hvisker til hinanden, at allerede mangen elendig Karl af en Fader har sendt sin Datter med en Suplik til Jøden, saaledes blotter ingen sin Skjøndsel for Verden, at han vil sende sit kjædelige Barn paa Fal med denne Mazette!"

"Jeg beder Dig for Himmelens Skyld, Herr Broder, tal ikke saa høit, han har sine Spioner overalt, og han er juist ikke vor Ven; tænk paa Din Familie, vil Du gøre Dig ulykkelig? Men sandt er det, det kan ikke være nogen Pige af bedre Stand, og dog er hendes Væsen for anstændigt for en Borgerdatter. Men holdt, hvo er den Saracener, som kommer der imod os? Hans Turbans Farve er jo den samme, som Jødens Charmante bær!"

De unge Mænd vendte sig om og såe en rank, velvoren Mand, der, kledt som en Saracener, udmerkede sig ved sit Costumes simple Pragt, saavelsom ved Gang og Holdning fra de lavere Masquer. Ogsaa han syntes at have lagt Mærke til de unge Mænd, thi han gik langsomt imod dem og nølede med at stride forbi dem.

"Hvad er Din Parole?" spurgte den ene af de unge Mænd, der troede at kende en Ven i Masquen; "har Du blot Dit Allah til Feltraab, eller veed Du ellers nogen Sentence?"

"Gaudemus igitur, juvenes dum sumus," svarede Saraceneren, i det han stod stille.

"Det er ham, det er ham!" råbte to af disse

unge Herrer, og ryftede Saracenerens Haand; "godt, at vi gave den Parole, jeg havde ellers intet Tegn, hvorpaa jeg kunde kjende Dig; thi jeg var saa vis i min Sag, at Du var her som Bonde, at jeg har veddet med Capitainen om en Flaske, at Du maatte være en Bonde!"

"Lader os træde hen til Buffettet," sagde den Unden, "jeg har her Gen at forestille Dig, Broder Gustav, der glæder sig til Dit Bekjendtskab, og Du veed, i Masquer kjender man hinanden ikke godt."

"Men," svarede Gustav, "jeg tager ikke Masquen af, jeg har mine Grunde; saa behageligt denne Herres Bekjendtskab vilde være mig, saa maa jeg dog opførte det til morgen."

"Dg hvis det nu var Pinassa, om hvem Du saa ofte har spurt?" svarede hin.

"Pinassa? med hvem Du har slæs? Nei, det gør en Forskjel i Dingen, ham vil jeg see og hilse; men — min Masque tager jeg blot af i to Dieblifte og i en afsides Krog af Spisesalen."

"Vi ere tilfredse, Broder Saracener," svarede Capitainen. "Men lader os først begynde paa den anden Flaske, da skal Du ogsaa skrifte Grunden, hvorfor Du ikke vil lade Dit Ansigt lyse for Dine Venner!"

2.

I Spisesalen, som de valgte, vare blot faa Mennesker, thi man folgte her blot udøgte Vine, sine Frugter

og varme Drifkevare, imedens de større Øfjænkstuer, hvor man kunde faae simpel Viin, Øl og droiere Spisevarer, træk den større Mængde til sig. Et Hjørne af Bærelset var et Bord tomt, hvor Saraceneren kunde, naar han vendte Ryggen imod den øvrige Deel af Salen, uden Fare for at blive fjendt, aftage Masquen. De valgte denne Plads, og da de fyldte Glas stode for dem, toge de to unge Krigsmænd Masquerne af, og Capitainen begyndte: "Herr Broder, jeg har den Øre, at forestille Dig her den uforlignelige Cavalier Pinassa, sin Tids berømteste Fegtemester; thi det lykkedes ham, ved en uimodstaaelig Terts-Quart-Terts, at gjøre mig, betenk mig, Amicistordenens Senior, hors de combat — i Leipzigs uforlignelige Rosendal. Han har, ligesom jeg, forladt Muserne, har sjunget: "Vil ei Minerva have mig, saa maa Bellona for mig sorge," og har ombyttet den gamle Huggert og dens uhyre Stikplade, hvorpaa han pleiede at spise sin Frokost, med en hertugelig würtembergske Lieutenants Paradekaarde."

"Det Bytte er ikke ilde, Herr von Pinassa, og mit Fædreland kan ønske sig til Lykke ved det," sagde Saraceneren, i det han bukkede sig for den nye Lieutenant. "Maar Endeligen vil træde i vor Tjeneste, saa er denne Løbebane den behageligste. Den Civille har paa denne Tid lidt Udsigt, naar han ikke vil kjøbe et Embede for firetusinde Gylden, eller for sin Samvittighed og fit ørlige Navn af Goden. Men disse tynde Brædddevægge have Dren — lader os tie, vi kunne dog ikke ændre det.

Hvor ganske anderledes ere Eders Forhold! Hertugen er en tapper Herre, som jeg undede en Stat med togange hundredetusinde Krigsmænd; for os — er han for stor. Krigen er hans Fornøjelse, et Regiment i Baabenglands hans Glæde; desværre har han kun sjeldent en ledig Tid for os andre, og deraf kommer det, at disse Jøder og Jodechristne fore Scepteret. Han ansees for en stor General, han har udført skjonne Baabengjerninger med Prinds Eugen; og en rank, ung Mand, med et Ur i Panden, Mod i Diet, som G, Herr von Vinassa, er ham til enhver Tid velkommen i hans Hær."

"Hvad Saraceneren kan tale fornuftig om Jøder og Christne!" — sagde Capitainen. "Men aabn Dit Vifir og viis Dine Farver; min Kammerad bør nu ogsaa vide, med hvem han taler; dette er den floge, retskyndige, fortæffelige Herr Doctor juris utriusque Lanbek, kjødelig Son af den berømte Provincialconsulent Lanbek, hvem han er substitueret som Actuarius; en fortæffelig Knæs, parole d'honneur! naar han ikke i den senere Tid prostituerte sig ved et besynderligt Melancholie, endnu fortæffeligere, naar Herren ogsaa havde indprentet ham Sands for det smukke Ajen."

Lanbek tog ved disse Ord Masquen af og visste den nye Bekjendter et rødmende Ansigt fuld af hoi Skønhed. Under Turbanen fremstegte sig gule Løkker og ombolgjede hans Pande ukunstlede og upudrede. En dristigt bojet Næse og mørke, blaue Øyne gave hans Ansigt et Udtryk og en dyb Alvor, der stod i overraskende Modsigelse med

de bløde Haar og deres lyse Farve. Men disse Ansigtstræks og disse Dines Strenghed formildedes ved et behageligt Træk omkring Munden, da han svarede: "Jegaabner mit Visir og viser Eder et Ansigt, der bryder Eder ret hjertelig velkommen. Jeg drifker dette Glas paa Eders Belgaende, men derpaa vil I undskyde mig, at jeg bryder op."

"Pro poena drifker Du to," raabte Capitainen med comissem Pathos, i det han tog en uhyre Gadedorsnogle ud af Lommen og strakte den mod Saraceneren som et Scepter; "har Du saa lidt Grebrygt for Din Senior, at Du formaster Dig til, at udstikke Glas in loco, uden at de ordentligt ere dicteerte Dig af Præses? O tempora, o mores! Hvor er Skik og Orden blevet af blandt disse Russere? Vinassa! i vor Tid var det dog anderledes!"

De unge Mænd loe over denne den fordums Amicistseniors beklagelige Reminiscence; men Capitainen saae Lanbek stift i Diet og sagde: "Herr Broder! tag mig det ikke ilde op, men i Dig har der allerede længe stukket noget, som en Feber, og iasten kommer det til en Crisis; jeg har allerede tabt een Flaske for Din Skyld, men jeg tor vædde om ti nye; vær ærlig, Gustav — Du har allerede været her iasten som Bonde, og Din Gamle veed intet af Saraceneren at sige."

Gustav redmede, rakte Bennen sin Haand og tilvindeede ham et Ja.

"For en Ulykke!" raabte Capitainen, "Son, hvad

har! Du for. Hvo skulde troe det om den stille Actuarieus? forandre Dragten paa Carnavalet! Og saa øengstelig, saa hemmelighedsfuld, saa afbrudt; vil Du maaſſe Jøden til Livs?"

Den Aduſpurgte rødmede endnu stærkere og tog Masquen hurtigt for; men inden han endnu funde svare, sagde Neelzingen: "Herr Broder, Du bringer mig paa det rette Spor. Hvor har I tvende, Du og Øſterlænderinden, som Finantsdirecteuren forte ved Armen, kjøbt Toiet til Eders Turbaner? Gustav, Gustav!" tilføjede han, truende med Fingeren — "Du boer ligeover for Jøden, jeg vædder, Du veed, hvo den stolte Dame er, som han har med sig."

"Hvor skulde jeg vide det!" mumlede Lanbek under sin Masque.

"Ikke af Stedet, forend Du figer det," raabte Capitainen; "og bliver Du ved at være trodsig, saa lister jeg mig hen til Øſterlænderinden og hvisker hende i Dret, at Saraceneren har indviet mig i sin Hemmelighed."

"Det gjør Du ikke, naar jeg alvorlig beder Dig, om at lade det være," svarede den unge Mand, som det syntes, meget alvorligt; "og hvis jeg iovrigt tor troe Formodninger, saa er det Lea Oppenheimer, Ministerens Søster. Og nu Adieu! hvis I skulde møde mig i Salen, saa kjende I mig ikke, og Neelzingen, hvis min Fader skulde spørge"

"Saa har jeg ikke seet Dig, det forstaaer sig," svarede denne. Saraceneren reiste sig og gik. Men Bennerne saae paa hinanden, og Ingen syntes at vide, om

han havde hørt ret eller hvorledes han skulle forklare alt dette. "Har da Jøden en Søster?" spurgte Pinassa.

"For nogen Tid siden talte man om, at han havde taget en Søster til sig, dog holdt man hende endnu for ganske ung, fordi hun intetsteds lod sig se;" svarede Reelingen eftertænksom, "og hvor han rodmede! Herr Broder, Du skal see, der lader Fanden engang igjen en fornuftig Dreng gjøre en dum Streg!"

3.

Lanbek streifede, da han havde forladt Vennerne, omkring i Salen; hans Blik foer uroligt hen over Mængden, hans Ansigt glødede under Masquen, og misomeligt maatte han ofte lede efter Handedrøttet, saa trykende var Luften i Salen, og saa tungt laae Forventning, Længsel og Angst paa hans Hjerte. Ætttere og meer stormende var Mængdens Trængsel, da han kom i Midten af den anden Sal; med Moie skjod han sig endnu længe igjennem, men endeligen blev han uvilkaarligt revet med af Strommen, der trængte sig hen til en Side, og inden han vidste af det, stod han ved et Spillebord, ved hvilket Süß spilte Kort med nogle af sine Finantsraader. Store Gulddynger laae paa Bordene, og den nysgjerrige Mængde betragtede den berømteste Mand i deres Land og meddeleste hinanden hvistende og mumlende Bemærkninger over de uhyre Summer, som han, uden at forandre en Mine, tabte eller vandt.

Gustav havde endnu aldrig seet den Mægtige saa nær, som nu, da han, standset af Mængden, der stod omkring ham som en Muur, nødedes til uvilkaarlig at betragte ham. Han tilstod sig selv, at denne Mandes Ansigt var af Naturen formet skjont og ødelt, at endog saa hans Pande, hans Dine ved Vanen at herske havde erholdt noget Imponerende; men fiendtlige, frastødende Rynker laae imellem Dienbrynnene, hvor den frie Pande sluttede sig til den vel dannede Næse, det lille Knevelsbart kunde ikke skjule et ondskabsfuldt Træk omkring Munden; og virkelig roedsom forekom den unge Mand en hæs, tvungen Latter, hvormed den jodiske Minister ledsgede Gevinst eller Tab.

Tmedens Herrerne, omgiven af Mængden, spillede, og syntes at vente paa noget, traadte en Mand i Bondedragt fra Steinlach frem af de Nysgjerriges Næffer; en gammel Hat paa Hovedet, en grov blaa Troie, en rod Vest med store Linknapper, gule Skindbuxer og sorte Stromper udgjorde hans simple Costume; men han bar en meget sün, godt malet Masque. Han støttede sig, paa Bondemaneer, med Haanden paa en fem Fod høi Knortestok, lagde Hagen paa Haanden og sagde i en vel efterlignet Steinlacher-Dialect:

"Mange Penge har I liggende der, Herre! har I fortjent dem alle sammen selv?"

Ministeren saae sig omkring, og bestroeble fig for at smile over denne Masquesfrihed. Maaske var denne Lejlighed ham ejerkommen, for at give sig et Skin af Po-

pularitet, thi han svarede meget venligt: "God Aften, Landsmand."

"Eders Landsmand er jeg just ikke," svarede Bonden med megen Rolighed; "Smausene pleie sædvanlig ikke at klæde sig som jeg." En dæmper Latter sloi igjen nem Elskuerne's Mængde; men Ministeren syntes ikke at bemærke det, thi meget nedladende vedblev han:

og "Du er vittig, min Ven."

"Gud bevare mig, at jeg skulde være Eders Ven, Herr Süss," svarede Bonden. "Bar jeg Eders Ven, saa gik jeg nok ikke med denne daarlige Troie og huldede Hat; Jeg gjør jo Eders Venner rige."

"Naa, saa maa hele Würtemberg være min Ven, thi jeg gjør det rigt," sagde Süss, og ledsgagede sine Ord med en hæs, ubehagelig Latter.

"J er en Alverdens Guldmager," svarede Bonden. "Hvor skjonne ere ikke disse Ducater! Hvor mange fattige Folks Sveddraaber gaae der vel paa et saadant Guldstykke?"

"Du er mig en heel Karl!" raabte Süss, i det han roligt vedblev at spille.

Netop som Bonden vilde svare, tiltrak en ny Skikkelse sig den almindelige Æpmærksamhed. Det var en Mand, hvis Costume næsten var ligesom Bondens, blot havde han et langt spidst Skjæg omkring Hagen og bar en Kjole med Bordter. Bonden saa nogen Tid forundret paa ham, rystede derpaa hans Haand og raabte: "Gi

Hans! hvor kommer Du fra, og saa pyntet og pudset?
Du ligner jo slet ikke meer een af os!"

"Det kommer deraf," svarede Hans, i det han tog sig en Priis af en Solvdaase, "at jeg har taget Tjeneste hos en fornem Herre."

"Hvem er da Din Herre?" spurgte Bonden.

"En Røkker; men en fornem. Troer Du han flaaer almindeligt Lvæg, Heste, Hunde og deslige? Nei, han flaaer Mennesker, og desforuden er han Kortfabrikant."

"Kortfabrikant?" raabte Bonden.

"Ja vist, thi alle Kort i Landet maae man fiose af ham, han stempler dem; men han er ogsaa Garver."

"Hvorledes det?"

"Jh nu, alle Garverne i Landet maae fiose garvede Huder af ham; men han er ogsaa et Myntstempel."

"Hvad for noget? et Myntstempel?"

"Ja, han gjør alle de Penge, der ere i Landet."

"Det er Logn," sagde Bonden, "Du vil nok sige, han gjør Alt i Landet til Penge; men derfor er han endnu intet Myntstempel. I Würtemberg gives der blot eet Myntstempel, som har paatrykket Landet sit Navnetræk."

Hidindtil havde Mængden blot mumlet Bisald, men ved den sidste Hentydning paa Mynten udbrod den i en hoi Latter; den Mægtiges Pande formørkedes noget, men endnu bestandigt vedblev han roligt at spille.

Men hvorfor har Du ladet Dit Skjøg voxe saa spidst?" spurgte Bonden videre, "det seer jo ganske jødise ud."

"Det er nu saadan Mode," svarede Hans, "siden
Jøderne ere blevne Mestere i Landet; om en fort Tid
bliver jeg reent til en Jøde."

Da Hans havde sagt disse sidste Ord, raabte en
meget lydlig Stemme fra den tykkeste Hob: "Bent endnu
et Par Uger, Hans, saa kan Du blive øgte catholik!"

Hvo der nogensinde har havt det skrækkelige Syn,
at see en Jønde Krudt, antændt ved Ulforsigtighed eller
med Forsæt, springe i Luften i en folkerig Gade, har
dog neppe seet en saa sæl som Scene, som den, disse
saa hemmelighedsfulde Ord frembragte. Ministeren sprin-
ger, bleg som et Liig, op fra sit Sæde; han kaster Kort-
tene med et rasende Blik paa Bordet: "Hvem siger det?
griber ham, i Hertugens Navn!" raaber han og styrter,
som dreven af en usynlig Magt, ind paa Mængden; hans
Ledsagere, ikke mindre bestyrkede men betenkommere, gribe
ham i Armen, trække ham tilbage, og søge at berolige
ham, — hans dunkle Blik vil bore sig igjennem Mængden,
for at træffe Gjenstanden for hans Raserie; Masquerne
mumle fortædeligen og trykkes hid og did; men da den
frygtede Mand udstrækker Haanden efter Bonden og raaber:
"Saa skal Du indestaae mig for ham," er han pludseligen
omringet af en truende Mængde, "Masquefrihed, Jøde!"
hører man i huse, farlige Toner, Bonden og hans Kam-
merad ere i et Dieblik adskilte fra ham, forsvundne, og
lige saa hurtigt som han før blev omringet, er han igjen
forladt, thi Mængden adspredes sig, jaget af en hemmelig
Frygt, til alle Sider.

Trængselen rev Gustav Lanbek bort med sig; hans Tanker forvirredes, det var ham endnu ikke muligt, at forestille sig tydeligt, hvad der kunde have forårsaget dette sæsonimme Øptrin. Saaledes stod han nogle Diebliske hensunken i Tanker, da han pludseligen folte sin Haand greben af en anden; han saae sig om, Østerlænderinden stod for ham.

4.

"Hvorfra stammer Rosen paa Din Hat, Masque?" spurgte Østerlænderinden med sjælvende Stemme.

"Fra Soen Tiberias," var Saracenetens Svar.

"Hurtig! følg mig!" raaabte Dam'en og smuttede igjennem Mængden. Han fulgte, i det han med Møie trængte sig igjennem Masquerne, og blot hendes Turban viste ham af og til Veien; hans Hjerte bankede stærkere, hans Dre hørte endnu den sidste Lyd af denne sode Stemme, og hans Die saae ingen anden Gjenstand end hende. I en mørkere Krog af den anden Sal standsede hun og vendte sig om.

"Gustav, jeg besværger Dem, hvad er forefaldet med min Broder? Folk hvilke overalt hans Navn; jeg veed ikke, hvad de sige, men jeg tænker, det er intet Godt; har han havt Klammerie? Af! jeg veed det, disse Mennesker hade vort Folk."

Den unge Mand var i piinlig Forlegenhed. Skulde han paa eengang forstyrre denne elskværdige Skabnings-

uskyldige Wildfarelse? Skulde han sige hende, at Würtembergernes Forbandelse hvilede over hendes Broder, at de bade for alle Mennesker og blot udelukkede ham af deres Bon, at det var blevet til Skif, at bede: "Fader, forlæs os fra det onde og fra Jøden Süss?" — "Lea," svarede han meget forlegen, "Deres Broder blev forstyrret i sit Spil af nogle Masquer, og havde en Ordstrid, som maaesse netop paa dette Sted var paafaldende; øengst Dem ikke."

"Hvor jeg dog er en taabelig Pige!" sagde hun, "jeg har saadan føle Drømme, og saa er jeg den hele Dag saa sorgmodig og nedslaaet. Og saa irritabel er jeg, at Alt forfører mig, at jeg altid strax tænker paa min Broder og troer, at der kunde være tilstodt ham en Ulykke."

"Lea," hvistede den unge Mand, for at afsprede disse tanker, "erindrer Du, hvad Du lovede, hvis vi mødtes paa Carnevalet? vilde Du ikke ffjænde mig en eensom Time, i hvilken vi kunde sladre ret meget sammen?"

"Jeg vil det!" sagde hun efter nogen Betænkning. "Sara, min Amme, staaer ved Udgangen, og skal ledsage mig. Men hvorhen?"

"Derfor har jeg førgtet," svarede han; "følg mig, tab mig ikke af Syne; ved Indgangen tilhøre."

Den jødiske Minister havde med opfinderisk Genie, da han arrangeerte Carnevalet i Stuttgart, og lod disse Sale hurtigt opreise af Træe, førgtet for, at der, ligesom i store Huse og Slotte, stodte mindre Børrelser til Salene,

hvor smaae Cirkler kunde fortære et Aftensmaaltid, uden netop at maatte aflægge deres Incognito i den almindelige Spisesal. Lanbek havde paa tredie Haand og imod tilstrækkelig Betaling vidst at forskaffe sig Nøglen til et af disse Værrelser; en lille Collation stod allerede i Beredskab, og Lea glædede sig over den unge Christens Artighed, der havde gjort sit Bedste, for at tilfredsstille en i Kjekkensager erfaren Dames Smag, uagtet det lille Værelse, der blot indeholdt et Bord og nogle faa Stole af let Træ, kun frembød liden Begvemmelighed.

"Hvor glæder jeg mig, fordi jeg endeligen kan aflægge den besværlige Masque!" sagde hun, da hun traadte ind med sin Umme; hun saae omkring efter et Speil, og da hun blot bemærkede tomme Bræddevægge, tilføjede hun smilende: "De maa tjene mig istedet for et Speil, Gustav, og lige mig, om Trængslen har forstyrret min Haarpynt?"

Henrykt og med flammende Blikke betragtede den unge Mand den sjonne Pige. Man kunde kalde hendes Ansigt Fuldendelsen af orientalske Træk. Denne Regelmæssighed i de fine Ansigtstræk, disse underfulde dunkle Øine, beskyggede af lange Silkehaar, disse dristigt hvælvede, glindende sorte Bryn og de dunkle Løkker, der dannede den yndigste Contrast imod den hvide Hænde og den sjonne Hals og endnu meer fremhævede Foreningspunktet af disse yndefulde Træk, de fine røde Læber og de sjønneste hvide Tænder; Turbanen, der flyngede sig om Løkkerne, de kostbare Perler, der omkransede Halsen, det tillokkende og

dog saa sædelige Costume af en tyrkisk Dame — Alt dette fremvirkede et saa magisk Tryllecie, at den unge Mand troede at see et af hine herlige Syn, som Tasso beskriver, at den Reisendes Phantasie maler sig ved Hjemkomsten.

"Sandeligen," raahte han, "Du ligner Tryllerinden Armida, og saaledes tænker jeg mig Din Stammes Døtre, da I endnu beboede Canaan. Saaledes var Rebecca og Tephatas Datter."

"Hvor ofte har jeg ikke sagt det," bemærkede Sara, "naar jeg saae mit Barn, min Lea i hendes Pragt; Poscherne og Fiskebeenskjørterne, de højhælede Skoe og alle Modevarer klæde hende langtfra ikke saa godt som denne Dragt."

"Du har Ret, gode Sara," svarede den unge Mand; "men sæt Dig her ved Bordet; Du har altfor længe levet blandt Christne, til at Du skulle gyse for denne Punsch og disse Kager; underhold Dig godt med disse Ting."

Sara, der kjendte Maboens Sind og Maneer, vægrede sig ikke længe, og forbarmede sig over Kukkenbagerens Kunstproducter; den unge Mand derimod satte sig nogle Skridt fra hende ved Siden af den stjonne Lea. "Du nu oprigtig, Pige," sagde han, "Du har Bekymringer; Du kunde igaar neppe tilbageholde Dine Taarer, og igjen idag svæver der paa denne Pande en Sky, som jeg saa gjerne vilde adsprede. Eller troer Du maaſſe

ikke, vantro Barn, at jeg er Din Ven og gjerne vilde gjøre Alt, for at opmunstre Dig?"

"Jeg ved det jo, o, jeg seer det jo bestandigt, og ogsaa igjen idag," sagde hun, i det hun med Moie befjæmpledé sine Taarer, "og det gør mig jo saa lykkelig. Da De hilste mig den førstegang ved vort Havegjærde, da De siden, det var i Begyndelsen af October, talte med mig over Gjærdet, og sidenefter bestandigt var saa venlig og fortrolig, slet ikke som andre Christne imod os, da vidste jeg ret vel, at De mener det godt med mig, og — det er min eneste, stille Lykke!" Da hun havde sagt disse Ord snege enkelte Taarer sig ud af hendes sjonne Dine, i det hun bestræbte sig, at see venligt og smilende paa ham.

"Men desuagtet . . . ?" spurgte Gustav.

"Men desuagtet er jeg ikke lykkelig, ikke ganfse lykkelig. I Frankfurt havde jeg mine Legesøstre, min egen Herden, forlangte intet af den øvrige. Jeg tænkte ikke over vores Forhold, det frækede mig ikke, at de Christne foragtede os, jeg sad i min lille Stue blandt Venner, og ønskede mig Intet af Alt, hvad der var udenfor. Min Broder lod mig hente til sig til Stuttgart. Man sagde mig, at han var bleven en stor Herre, at han regjerede et Land, i hans Huus gif det herligt og glædeligt til, og de Christne levede med ham, som vi iblandt os; jeg tilstaar, det glædeder mig, naar mine Veninder schildrede min Fremtid saa glimrende; hrilken Pige vilde i mit Sted ikke have glædet sig?"

Taarer afbrøde hende paa ny, og den unge Mand
folte, fuld af Medlidenhed med hendes Kummer, at det
var bedre, at lade hendes Taarer have frit Løb nogle
Dieblikke. I det menneskelige Bryst gives der en Følelse,
som gjor os vemondigere end enhver anden Kummer, jeg
kunde kalde den Medlidenhed med os selv: den overvælder
os, naar vi ved vores tilintetgjorte Forhaabningers Grav-
skue tilbage til de Dage, da disse Forhaabninger endnu
blomstrede, naar vi tilbagekalde de glade tanker, med
hvilke vi gik em blid Fremtid imøde; sandeligen, denne
bitre Contrast har viist mangengang oplost stærkere Hjer-
ter i Vemond end den skjonne Jødindes Hjerter.

"Jeg har fundet Alt anderledes," vedblev Lea, efter
en Pause; "i min Broders Huus er jeg eensommere end
i min Barndom. Jeg tor ikke tage Deel i hans Baller
og store Selstaber. Musikken lyder til mit eensomme
Børrelse, man sender mig Rager og sode Wine, som til
et Barn, der endnu ikke er gammelt nok, til at komme
i Selstaber. Og naar jeg beder min Broder, at lade
mig engang tage Deel deri, i det mindste i hans Huus,
saa afslaaer han mig det enten ganstæ koldt, eller, naar
han netop er i underligt Lune, forsvækker han mig ved
sit Svar."

"Hvad svarer han da?" spurgte Unglingen spændt.
"Han seer lønge og sukkende paa mig, hans Wine
fordunkles, hans Unsigtstræk blive mørke og melancholske,
og han svarer: at jeg ikke ogsaa maa gaae forloren; jeg

skal bede uafladeligt til vore Fædres Gud, at han vil bevare mig reen og from, paa det, at min Sjæl kan blive et reent Offer for hans Sjæl."

"Læbelige Overtroe!" raahte den unge Mand fortrøedelig; "derfor skal Du altsaa, stakkels Pige, frasige Dig alle Livets Glæder, for at han . . ."

"Har han da saa groveligt forsyndet sig?" spurgte Lea, da hendes Ven hurtigt afbrod, som ved et ubesindigt Ord; "hvad skal jeg da affone? Slige henkastede Ord gjøre mig saa ulykkelig: det forekommer mig da, at der svæver en eller anden Ulykke over min Broder, at Alt, hvad han foretager sig, ikke er ret. Ingen vil underrette mig derom, ogsaa Saras Ord kan jeg ikke udtyde; thi naar jeg spørger hende derom, søger hun at undgaae at svare, eller falder ham hemmelighedsfuldt: vort Folks Hævner."

"Hun er ikke klog;" svarede den unge Mand forlegen; "Din Broder har, som I drøgt gaaer, et mægtigt Modpartie; mange af hans Finantsoperationer blive dælede. Men for hans Skyld kan Du sove roligt;" tilfoede han med bitter Latter; "Hertugen har idag givet ham et Fripatent, som sikrer ham for enhver Fare og ethvert Ansvar."

"O hvor jeg takker den gode Hertug!" sagde hun opmuntrer, i det hun strog de morke Løffer fra den hvide Pande; "saa er det altsaa Ingen han behover at frygte? De Christne kunne ikke forfolge ham? — De

svarer ikke? Tilstaae det kun, Gustav, De bær Mag til min arme Broder?"

"Din arme Broder? var han det, saa kunde jeg maaſſe cere ham for hans Forstands Skyld! Men hvad kommer Din Broder os ved?" vedblev Lanbek med et mørkt Smil. "Jeg elſter Dig, om ogsaa alle onde Engle vare Dine Brødre; men een Ting maa Du love mig, Lea; giv mig Haanden derpaa."

Hun saae forventningsfuld og ejerlig paa ham, i det hun lagde sin Haand i hans.

"Bed aldrig meer Din Broder," vedblev han, "at indfore Dig i hans Selskaber. Hvilke Grunde han ogsaa har, saa er det Godt for Dig, at Du ikke kommer der. Saa meget kan jeg forsikre Dig," tilfoiede han med funklende Øyne, "vidste jeg, at Du havde været der blot en enestegang, saa talte jeg aldrig et Ord meer med Dig."

Forskrækket og med Zaarer i Diet vilde hun netop bede om Oploſning paa denne nye Gaade, da en lydelig Ordſtrid i Sideværelset forſtyrrede de Elſkende. Flere Mænd syntes at være i Drætte med Politiet, man havde sprængt Døren til Cabinettet, og over dette Indgreb i Carnevalsretten streedes der med Hæftighed.

"Min Gud! det er min Faders Stemme," raabte den unge Lanbek, "list Dig med Sara over i Salen, Pige; tager Noglen til Døren med Eder, maaſſe sees vi siden igjen." Han trykkede hurtigt et Kys paa den overraskede Leas Pande, tog sin Masque for Unsigtet, og

inden hun funde komme rigtig til sig selv efter denne pludselige Forandring, var Lanbek allerede styrket ud af Døren. I Corridoren, som han nu betraadte, stod allerede en tyk Menneskemasse omkring den aabne Dør til Sideværelset. Tydeligere hørte han sin Faders vægtige, dybe Stemme; han stodte og trængte sig igennem som en Rasende, og kom endeligen ind i Værelset. Den gamle Herr, hvem han kjendte ret godt som hæderlige Mænd og hans Faders Venner, stode omkring den gamle Provincialconsulent Lanbek; Nogle trættedes, Andre sogte at berolige. Det var paa den Tid en farlig Sag, at komme i Strid med Politiet; det stod under den jødiske Ministers særdeles Beskyttelse, og man fortalte flere Exempler paa, at brave, rolige Borgere og Embedsmænd vare, blot fordi de havde modtagt en af dette hemmelige Polities Tjenere eller forhindret en Boldsgjerning, blevne fastede flere Uger i Fængsel; siden havde man løsladt dem igjen med den tomme Undskyldning, at det var skeet af en Feilstagelse. Men den gamle Lanbek syntes ikke at kjende nogen Frygt for disse Mennesker; han paastod, at Politiet skulde strax forlade Værelset, og det var maaske kommet til noget værre end en Ordstrid, hvis ikke i dette Dieblik en ganske anden Gjenstand havde tiltrukket sig Politieansorerens Opmærksomhed. Den unge Lanbek havde næsten trængt sig frem ved Siden af Faderen, og var beredt, hvis det skulde komme til Haandgribeligheder, at understøtte kraftig den gamle Herr. Han havde netop bundet sin Masque fastere, for ikke at tage den i Haand-

gemænget, da Politieanføreren saae ham og raabte med høi Stemme, i det han pegede paa ham: "I Hertugens Navn, griber Tyrken der, det er den Nette."

Overraskelsen og sej Arme, der pludseligen omflyngede ham, gjorde ham værgelos. Saa nær sin Fader, der kunde have reddet ham, vovede han dog ikke, blot ved en Lyd, at give sig tilkjende, fordi han frygtede sin Faders Brede endnu meer end Jodens Bold.

De gamle Herrer blev stumme af Forundring over denne Begivenhed; Politieanføreren blev, da han havde opnaaet sit Diemed, høfligere, og undskyldte sig, hvorfor hine takkede foldt og afmaalt. Billielos lod den unge Mand sig føre bort; Mængden, som havde forsamlet sig udenfor Døren, adskiltes, men mange saae ham mygjerige ind i Dinene, for at gjætte, hvo det var, som man rev her ud af den offentlige Fornsielse. Gustav hørte, da han blev ført videre bort, et svagt Skrig; han saae sig om, og troede at have seet ved Lampernes svage Skin den skjonne Østerlænderindes Turban. Smerteligt bevæget gik han videre, og først, da den Folde Vinternat berørte ham skjærende, opvaagnede han af sin Bedøvelse, og oversaae ikke uden Bekymring de Følger, som hans Gangsstab kunde have.

5.

Politietjenterne havde bragt Saraceneren, formodentlig med Hensyn til hans fine og kostbare Klædning,

ind i Officierstuen paa Hovedvagten. Den vagthavende Officier anvisste ham med en vranten Compliment, en Bænk i den fjernehste Krog af Bœrelset til Sovested, og træt af sin Omstreifen paa Baller, fandt den unge Mand dette Leie ikke for haardt, til snart at indslumre.

Trommeslag vaagnede ham næste Morgen; sovndrukken saae han sig omkring i det øde Bœrelse, betragtede snart sit haarde Leie, snart sin Dragt, og først efter nogen Tid kunde han erindre sig, hvor han var, og hvorledes han var kommen her. Han traadte hen til vinduet, endnu var Alt stille paa Pladsen udenfor Hovedvagten, og blot det Compagnie, der netop uden for hans Vindue træk op til Aflosning, afbrod den morke Februarmorgens Stilhed. Imedens Trommerne paa Gaden taug, hørte han Stiftskirkens Klokke slaae otte, og denne Lyd tilbagekaldte ham alt det Ubehagelige og Forurosigende i hans Stilling. "Snart vil han spørge efter Dig," tænkte han, "og hvor ubehagelig vil han overrastes, naar han hører, at Du er ikke kommen hjem inat."

I den gamle Provincialconsulent Lanbecks Huus gif Alt en saa regelmæssig Gang, at denne Tildragelse upaatvivlelig maatte gjøre en forstyrrende Virkning. Paa denne Tid pleiede den gamle Herre allerede i mange Aar at spise sin Frokost; med det første Klokkeslag traadte, tilligemed Ejeneren, der bragte Kaffen, ogsaa hans Son ind; man talte om Dagens Nyheder, om Forretningernes Gang, og i huin Tid lod den almægtige Minister det ikke mangle paa Stof til flige Samtaler. Underholdningen

var regelmæssig til Ende med Frokosten; Actuaren kysede den Gamlæs Haand og gik derpaa, den ene Dag som den anden, Klokkens eet Quartermester paa ni til Cancelliet. Denne Husets mangeaarige Sædvane mindede Gustav sig i dette Døblik. "Nu bringer Johan Kopperne," sagde han til sig selv, "nu seer han forventningsfuld til Døren, fordi jeg endnu ikke er indtraadt, nu lader han mig falde; — at jeg dog skal volde den gode Gamle denne Vergrelse!" Han fastede fortrædelig sin Turban fra sig, stottede Hovedet paa Haanden, og besluttede, at spørge Officieren, saasnart han lod sig see igjen, om Aarsagen til sin Arrest!"

Trommerne lode paa ny, Aflosningen drog bort, han hørte Geværerne sættes hen, og kort efter traadte en Officier ind i det halvmørke Værelse. Han fastede et flygtigt Blik paa Fangen i Krogen, lagde Hat og Kaarde paa Bordet og satte sig ned. Lanbek, der ikke gad tale til ham først, gjorde en Bevægelse, for at tilkjendegive, at han ikke længere sov. "Bon jour, min Herre!" sagde Officieren, da han bemærkede det, "vil De maa ske dele min Déjeuner med mig."

Stemmen syntes Gustav bekjendt; han reiste sig, traadte høfligt hilsende nærmere, og med et Forundringsudraab stode begge de unge Mænd for hinanden. "Parole d'honneur, Herr Broder!" raabte Capitain von Reelzingen, "Dig havde jeg ikke troet at finde her! hvorledes kommer Du i Arrest! Det veed Gud, Blankenberg havde

ikke uret, da han paastod, at Du resikerede et eller andet,
contra rationem."

"Jeg gad spørge Dig, Capitain," svarede den unge Mand, "hvorfor jeg sidder her? mig har intet Menneske sagt Aarsagen, hvorfor man har arresteret mig; Du har jo Vagt, Reelzingen; jeg beder Dig, Du maa dog vide"

"Dieu me garde! jeg?" raaabte Capitainen smilende, "troer Du, at han becerer mig med sin særdeles Estimation og Confidence? Nei, Herr Broder! da jeg løste af, sagde Lieutenanten, som havde havt Vagt: ovenpaa sidder Gen, som er bragt herhen paa udtrykkelig Befaling fra Carnevalet. Han pleier sædvanlig at bære sig saaledes ad."

"Hvem pleier at bære sig saaledes ad?" spurgte Lanbek blegnende.

"Hvem?" gjentog hin hvissende, "Din Svoger inspe, Søden."

"Hvorledes?" vedblev Lanbek rodmende, "Du troer, han selv? Jeg haabede hidtil, at en Feiltagelse maaße fandt Sted! Du har vel hørt om det Oprin, som forefaldt med Søden, kort efter at jeg havde forladt Eder; man raaabte noget om at blive catholikk, og da foer Finantsministeren op"

"Hvad siger Du?" afbrød Capitainen ham med alvorlig Mine, i det han traadte nærmere til Bennen og greb hans Haand. "Det var det altsaa? os har man

fortalt det anderledes; hvorledes gif det til? hvad raabte man?"

Lanbek blev ikke lidet forundret over den Alvorlig-
hed, som han læste i sin ellers saa muntre og forgloste
Bens Ansigtstræk; han fortalte Begivenheden, saaledes
som han havde været Dievidne til den, og saae, hvorle-
des Bennens Nysgjerrighed meer og meer tiltog; hvorle-
des hans Blikke blev fyrigere; men da han beskrev, hvor-
ledes Süss efter hønt gaadefulde Udraab blev rasende og
sprang op, da folte han Capitainens Haand framagtigt
at røre sig inden i hans. "Hvad sætter Dig saaledes
i Bevægelse?" spurgte Gustav forundret; "hvorfor føler
Du saa megen Interesse ved nogle Carnivalsloier, der
til Slutningen gaae ud paa en eller anden Daarstab?
Maar jeg ikke vidste, at Du er evangelist, saa vilde jeg
troe, at min Beretning harde fornærmet Dig."

"Herr Broder!" svarede Capitainen, i det han segte
at skjule sin Alvorlighed bag et ligegeyldigt Smil, "Du
kjender mig jo, mig interesserer Alt i Verden, og jeg er
uhyre nysgjerrig; desuden er Meget alvorligere, end man
troer, og i et Spøg ligger ofte Betydning."

"Hvorledes mener Du det?" sagde Actuaren forun-
dret; "hvad gør Dig saa estertænksom? Har Du igjen
Gjæld? Kan jeg maaske tjene Dig med noget?"

"Bro'rlille," svarede Soldaten, "Du maa i de sid-
ste Uger have været forfærdeligt forelsket, ellers vilde vist
Dit klare Blik have bemærket saa meget, som ikke en-
gang kunde smitte forbi mit lette Sind. Siig mig en-

gang, hvad siger Din Herr Papa om disse Zider? Taler Du aldrig med Oberst Rødder hos ham? Bare ikke i Fredags Aftes Preclaterne i Eders Huus?"

"Du taler i Gaader, Capitain!" svarede den unge Mand forbauset. "Hvad skulde min Fader have at bestille med en Oberst af Livescadronen og med Preclater?"

"Ven, gjør det fort!" sagde Neelzingen; "ansee mig ikke for letsindig i flige Ting; jeg vil ikke paatvinge mig Eders Fortrolighed, men jeg kan sige Dig, at jeg desugtet veed temmeligt meget, og — parole d'honneur!" tilfoiede han, "jeg tænker derom, som det sommer sig for en Adelsmand og min Port d'Epee."

"Hvad vedkommer mig Dit gamle Adelsdiplom og Din nye Port d'Epee?" svarede Actuaren fortrædelig; "og hvor kommer Du til at broute med flige Ting for mig? Jeg siger Dig, at jeg ikke forstaaer en Stavelse af Alt, hvad Du der siger saa hemmelighedsfuldt, og kan give Dig mit Ord derpaa, og dermed basta, Herr von Neelzingen!"

"O mon Dieu!" raabte hün smilende, "Herr Broder, vi ere ikke meer i Leipzig, dette Værelse er ikke den guddommelige Raadskjælder, men en Bagtstue; vi ere ikke meer Musernes Dyrker, men Du er hertugelig Actuar, og jeg — Soldat, men Venner ere vi endnu i Nød og Ød. Derfor vær fornuftig og brius ikke meer saadan op som før. Jeg troer Dig jo paa Dit Ord, at Du Intet veed; men Din Fader havde handlet rigtigt, naar han havde forberedt Dig; Din Amour til Sædinden e"

netop nu begyndt paa en ubeleilig Tid; vi bede Dig Alle, lad Din Charmante fare, Du kan dog aldrig tænke paa nogen fornuftig og ærefuld Forbindelse med hende. . . ."

"Hvad veed I da om dette Forhold?" afbrød den unge Mand ham mørk og forbittret, "jeg synes, saa længe jeg ikke endnu har forlangt Eders Raad i denne Sag, burde I billigen beholde Eders Formaninger for Eder selv."

Den fyrige unge Soldat vilde, for at tjene sin Ven, netop svare noget i samme Tone, da man bankede paa Døren. Capitainen aabnede, og en af hans Sergeantter kaldte ham ud. Gustav hørte dem tale nogle Ord, og saae Bennen fort efter vende tilbage med bestyret Mine: "Du erholder et underligt Besøg," hviskede han til ham, "han træder strax ind, og jeg maa ikke være tilstede."

"Hvo? min Fader?" spurgte Gustav bestyrtet.

"Han kommer," sagde Capitainen, i det han hurtigt tog sin Hat og Kaarde af Bordet, "Jøden Süß!"

6.

Uden for Døren til Officierstuen havde Capitainens Ljener aftaget Ministeren den spanske Kappe, og han traadte nu ind, prægtigt og fornemt kleædt, som det efter den Tids Sitte passede sig for en Lykkens og en Her-

tugs Yndling. Han bar en rød Kjole, besat med Guld-tresser og Kvaster, de guldbroderede Opflag naæde til Albuerne, og den Guldbrocadesvest ned til Knæerne. En fort, bred Kaarde med et rigt besat Greb hang ved hans Side, en mægtig Stok understøttede hans Haand, og paa de lysebrune Løkker, der rullede langt ned i Nakken, sad en lille Hat af fint sort Bordug, smykket med Guld og hvide Fjedre. Denne mærkværdige Mands Træk vare, betragtede i Nærheden, rigtignok noget for skarpe, til at kunne kalde skjenne og behagelige, men de vare ødelere end hans Embedsførelse, og udødvænlige; hans mørkebrune Øie, der skuede frit og stolt omkring, kunde endog gjælde for skjont, hans hele Væsen imponerede og det vilde endogsaa have haft noget Værdigt og Op-højet, naar ikke et lumfæ, fjendtligt Træk omkring de stolt hævede Løber havde tilintetgjort dette Indtryk, og opfyldt Mangen, der mødte ham, med en lønlig Gyser.

Capitainen stod ubevægelig og med militairisk Holdning ved Døren, med Hatten i den ene, Kaardegrebet i den anden Haand, da Minister Süß trædte ind. Denne tog sin Hat af, monstrede, støttet paa sin Stok, Soldaten med et skarpt Blik, og sagde derpaa fort og med sagte Stemme: "Deres Navn?"

"Hans von Neelzingen, Capitain i den anden Grenaderbataillons tredie Compagnie."

"Man har studeret?" vedblev Søden noget høfligere.

"Jura i Leipzig," svarede Capitainen med militairisk Korthed.

"Hvorlænge har Herr Capitainen tjent?"

"Eet Aar og to Maaneder; først ved . . ."

"Godt," svarde Ministeren ham med en naadig Haandbevægelse; "De kan gaae."

Capitain Neelzingen skjulte sin Urgrelse over denne Paddebaths stolte Væsen under en dyb Compliment og gik. Skjendt Actuaren intet kjendte til Menneskefrygt, bankede dog hans Hjerte, da han nu var alene med den Mand, for hvem et heelt Land skjælvede i overtroisk Frygt. Han rødmede uvilkårligt, da denne saae længe og prøvende paa ham, og gav ham Leilighed til, ogsaa at monstrere hans Ansigtssræk og hist og her at finde nogle, der erindrede ham om den skjonne Lea. Ministeren satte sig endelig i en Lænestoel, som Garnisonens Officierer havde anskaffet sig til deres Bequemmelighed, og gav Saraceneren nedladende et Bink, at han funde sætte sig paa en Bænk, der stod i Nørheden.

"Unge Mand," sagde han, "hvis Eders egen Rolighed og Welfærd er Eder kjer, saa svar mig oprigtigt og ærligt paa det, jeg vil spørge Eder om; thi J kan let tænke, at det ikke vil falde mig vanskeligt, at overbevise Eder om enhver Usandhed, som J vover at frembringe."

"Jeg er hertugelig württembergsk Actuarius," svarede den unge Mand, "og den Eed, jeg som Borger og Christen . . ."

Laissez cela;" faldt Jøden ham i Ordet, "J

vilde ikke være den første, der bød sin Ed. Hvem vare de to Masquer, som igaar, ved mit Spillebord, underholdt sig med hinanden til Publikums Moro? Jeg veed det, jeg stod nærmest ved mig."

"Det er mig ikke bekjendt, Deres Excellence," svarede Gustav med fast Stemme.

"Ikke bekjendt?" råbte Ministeren. "Betænk vel, hvad jeg siger, jeg staarer her som Eders Dommer; kjenste jeg ingen paa Stemmen?"

"Ingen."

"Ingen?" vedblev hün hæftigere. "Eders Fader skulde jeg ikke kjenne paa Stemmen?"

"Min Fader!" råbte den unge Mand blegnende; dog fattende sig, tilføjede han efter en Pause: "De tager feil, Herr Finantsdirecteur, eller rettere sagt, De er slet underrettet, min Fader er en rolig, sat Mand, og hans Characteer, hans Embede, hans Alder forbyde ham, at more Publicum paa en Masquerade."

"De skulde forbyde ham det," svarede hün med lynende Øine, "og jeg skal finde Midler til at forbyde ham det. Jeg veed ret godt, at jeg er disse Provincialherrer en Torn i Diet, og det blot af den eneste Grund, fordi de ikke kunne regne, forstode de at multiplicere ligesaa godt som jeg, saa vilde De see, hvad der gavnner Landet. Men endnu er Spillet ikke ude, og jeg skal vise disse Rebeller, hvem de ere og hvem jeg er."

"Herr Finantsdirecteur!" råbte den unge Mand med Bredens Rødme paa Kinderne.

"Herr Actuarius?" svarede Süss med et spøst Smil.

"Min Fader er en Mand af Ware," vedblev Gustav uden at lade sig skremme af den Mægtiges stolte Mine; "De taler om Rebeller? Hvor kan De sige, at min Fader ikke altid har tjent Hertugen tro? Hvor tor De vove, at falde ham en Rebel?"

"Vove?" gentog Süss leende. "Her er Talen ikke om noget Vovestykke, Herr Actuarius; men Rebel er Enhver, der blot tjener Landet og ikke Hertugen; han er Hertugens Djener, men han tjener ham slet; dog det skal ikke længe blive saaledes. I kan forresten sige Herr Provincialconsulenten, Eders Fader, at jeg ret godt veed, hvad de to Masquers Hensigt var, og at de havde gjort Af-tale med den Tredie; jeg kunde inat ligesaa godt have ladet arrestere ham, som Eder, og naar jeg ikke gjorde det, saa har han blot Far at takke for denne Skaansel."

"Mig?" svarede den unge Mand forundret; "mig? og er det maaesse ogsaa Skaansel, at jeg, uden at have begaaet nogen Forbrydelse, har maattet tilbringe Natten i dette Bærelse?"

"Nei!" vedblev hin med et venligt Smil, "det var blot foranstaltet for at affjole Eder efter Eders Rendez-vous." Han gottede sig negle Dieblikke over Ynglings Forlegenhed og vedblev derpaa: "Det gode Barn, hvor har hun anraabt mig paa sine Knæe om at redde Eder! hun troede ikke andet, end at I var fængslet for

en eller anden stor Forbrydelse? Hvorledes? og "J har
slet intet at sige mig, Herr Lanbek?"

"De kjendte mig ikke," svarede Gustav, "og det er
mig nu meget begribeligt, hvorfor De gik saa haardt til-
værks imod mig; men Leas Characteer burde have væ-
ret Dem Borgens for, at der intet Strafværdigt laae i
dette Forhold."

"Virkelig? Mort de ma vie!" raaabte Ministeren;
"intet Strafværdigt? troer De, at hvis jeg anede
noget Strafværdigt i dette Forhold, De da kunde affone
det med en Nat paa Bagten? Ved mine Forfædres
Akke! hvis jeg — paa Neuffen eller Asperg gives der
Kjældere og Casematter, hvor hverken Sol eller Maane
skinne, der havde jeg ladet Herr Secretairen sidde til han
blev graa. Eller troer J maaesse i Eders christelige Hof-
færdighed, at en Israelit ikke sætter ligesaa hoi Priis
paa sin Families Wre som en Nazarener?!"

Den unge Mand forskrækkes ved denne Trusel,
thi han betænkte, at det havde været den Mægtige en
let Sag, at lade ham forsvinde fra Jorden uden noget
Spor; men hans modige Sind eprøtes ved denne
Mands Overmod, der gjorde sin Privatsag til en offent-
lig, og truede med Landets Fæstninger for at frede sin
Huusret. "Deres Excellence," sagde han, med et Blik,
for hvilket Ministeren maatte slaae sine Dine ned, "jeg
veed ikke hvorledes De tænker om Deres egen Wre, dog
forekommer det mig ikke meget ærefuldt, at ud-
stede slige Trudsler. Min Fader er rigtignok blot en

ringe Mand i Sammenligning med en saa mægtig og hei Herre; men Provincialconsulent Lanbek veed, hvor man i Tyskland finder Retfærdighed. Wien er ikke saa langt fra Stuttgart, og Eders Maadesbrev fra igaar er ikke underskreven af Keiseren; men hvad Eders Søsters Dreng angaaer, saa kan jeg forsikre Eder, at den er mig ikke mindre dyrebar, end min egen."

"J har gode Talenter til at blive en Provincialconsulent," sagde Jøden med et roligt Smil: "iovrigt skal J, i Fortrolighed sagt, ikke stole saa meget paa Keiseren; for en württembergst Skrivers Skyld indlader man sig ikke i Strid med os i Wien. Men J behager mig, min Son; jeg har hørt Eders Arbeider rose, og Hoveder som Eders kan man bruge til noget bedre, end at hæfte Acter og binde Fassikler; J er Expeditionsraad med sekhundrede Gylden i Gage, og det glæder mig, at jeg er den første, som gratulerer Eder hertil."

Den unge Mand sprang op fra Bænken og vilde tale, men Overraskelse og Skræk tillukkede hans Mund. Hundrede Tanker gjennemkrydsede hans Hjerne. Hvad der fyldte hans Sjæl, var ikke Glæden over, i et Dieblie at være sprungen over fire Trin, ad hvilke man ellers slæbte sig langsomt og mosommeligt; det var den skrækfelige Tanke, at ansees i Verdens Dine for denne Mands Yndling, at staae brændemærket for sin Fader, for alle retskafne Mænd.

"Deres Excellence," sagde han forlegen, "jeg tør, jeg

kan ikke modtage denne Utre! Betænk hvad man vil
sige, saa mange ældre, fortjente Mænd...."

"Hvad saa? jeg har gjort Eder Plads," svarede
Goden i en befalende Tone, "jeg har udnevnt Eder til
Expeditionsraad og Ær det. Ingen Tak, ingen overdre-
ven Delicatesse, jeg holder ikke af det. — Naa," vedblev
han venlig, næsten ejerligt, "paa hvilken God staar Æ
med min Lea? Æ har jo næsten ganske forheret mig det
stille, blye Barn. Frygt ikke for mig, unge Herre, jeg
er ikke den Mand, der just seer saa meget paa Rigdom;
Eders Familie hører blandt de ældste og meest anseete
Borgerfamilier, og det gjelder hos mig i dette Tilfælde lige-
saa meget eller meer end hin Rigdom. Eders Fader vil
vel just ikke kunne give Eder meget med, men Æ skal blive til-
freds med mig, jeg skal udstyre min Lea fyrligst."

Klippekjældrene paa Neusser og de dybe Gæsematter
paa Asperg ville i dette Dieblik have været den unge
Mand mere velkommen end denne Forsikring; han tænkte
paa sin stolte Fader, paa sin anseete Familie, og saa stor
var hans Frygt for Skjænsel, saa dybt indgroede den-
gang endnu Fordommene imod hine usykelige Abrahams
Born, at de i dette skrækkelige Dieblik endogsaa overvæl-
dede hans omme Følelser for den skjonne Israels Datter.
"Herr Minister!" sagde han nolende, "Lea kan ikke have
nogen varmere Ven end mig; men jeg frygter, at De
udtyder denne Følelse urigtig, forverler den med en an-
den, at — jeg ønskede ikke gjerne, at De skulle misfor-

staae mig, og Lea har vist aldrig sagt Dem, at jeg nogensinde har talt om..."

Den stolte Mand rodmede, trak Læberne op, trykkede Dinene næsten til, og paa hans Pande begyndte en Klare stærkt at opsvulme. "Hvad er det?!" sagde han barsk; "hvorpå skal jeg forstaae Eders Tale?"

"Herr Minister," svarede Gustav noget meer fattet, "betænkt vor forskellige Religion."

"Har I betænkt det, Herre, da I satte min Søster disse Elskovs Nykker i Hovedet? Men jeg kan troste Eder desangaaende, Lea vil i den Henseende ingen Hindring lægge Her i Veien. I tier?!" vedblev han hæftigere, "skal jeg tale med Eders Fader derom, unge Menneske? Var min Søster maaſſe god nok til, at udfylde Eders ledige Timer, men til Hustru vil I ikke have hende? Ve Eder, hvis I tænkte saaledes! Dig og Din hele Stamme ſkulde jeg tilintetgjøre! Eders Fader har igaar gjort sig skyldig i en stor Forbrydelse, det berør paa mig, om jeg vil drage ham til Ansvaar; i Eders Haand lægger jeg nu Eders Faders Skjæbne; enten — gjer I Eders Uforsigtighed imod mit Huus god igjen og øegter min Søster, eller jeg erkærer Eder offentlig for en Skurk, og lader Herr Consulenten faste i Lænker. Jeg giver Eder fire Uger til Betænkningstid; mit Huus staaer aabent for Eder, I kan besøge Eders Forlovede saa ofte I vil; fire Uger, forstaaer I mig? Nu er I fri, og imorgen, Herr Expeditionsraad, tiltroeder I Eders Embede."

Efter at han havde sagt disse Ord buffede han

foldt og forlod Bærerset med stolte Skridt; Capitainen, hvem han traf i Forstuen, befalede han, at lade Klæder hente til Herr Expeditionsraaden, og forkynede ham hans Frihed.

Forbauset over den hele Begivenhed, i Særdeleshed over Ministerens sidste Ord, traadte Reelzingen ind i hans Bærelse. Han sandt Bennen bleg og forstyrret, med forslagde Arme, Hovedet krafteslost nedsjunket paa Brystet. "Nu, stig mig for Himmelens Skyld," begyndte Capitainen, i det han blev staende foran Gustav, "hvad vilde han hos Dig? hvorfor lod han Dig arrestere? hvad betyder hans Besøg?" "Han kom, for at gratulere mig," svarede han med et besynderligt Smil.

"Gratulere? hvortil? at Du tilbragte en Nat paa Hovedvagten?" "Nei, fordi jeg i Nat er bleven Expeditionsraad."

"Du?" raabte Capitainen leende. "Gud være lovet, at Du er saa munter og kan spase; da jeg traadte ind og saae Dig, troede jeg ikke at finde Dig saa spøgefuld; men, uden Spas, Ben, hvad vilde Jøden?"

"Jeg sagde det jo, og det er Alvor; han har gjort mig til Expeditionsraad. Er det ikke et stjent Avancement?"

Capitainen saae længe paa ham med twivlende Blikke; endeligen sagde han rett: "Nei, Du kan ikke ogsaa være blevet til en Storf, Gustav; Gud veed hvorledes

det hænger sammen. Men see — naar jeg ikke havde
kjendt Dig saa længe og noie — troe mig, Verden vil
bedømme Dig haardt; dog nei, Du smiler; tilstaae det,
Alt er Spøg. Expeditionsraad! ligesaa godt kunde Du
ægte hans Søster."

"Gi, det vil jo ogsaa ske," sagde Lanbek med et
mørkt Smil; "om fire Uger mener min Svoger, skal
Brylluppet staae."

"Død og Hervede!" vedblev Capitainen, "gjor mig
ikke ræsende med Dine Svar. Sandeligen, med slige Ting
maa man ikke spæse."

"Hvo siger Dig da, at jeg spaser?" svarede Lan-
bek, i det han reiste sig langsomt; "Det er Alt sammen
som jeg har sagt, paa Øre."

En Zaare fyldte Capitainens Øje, da han hørte
sin Ven, hvem han havde elsket, tale saaledes; dog
blot et Dieblik gav han efter for disse blodere Følelser;
derpaa stampede han hæftigt i Gulvet, satte sin Hat paa,
og raabte: "Saa være da den Dag forbandedt, da jeg
saae Dig forstegang og kaldte Dig Broder. Gaae,
hjælp Din Jøde at trække Skindet reent af det stakkels
Land, flaae et Stykke af til Dig selv og bliv riig. O
Lanbek, Lanbek! Men min Port d'Epée, ja et Nar af
mit Liv vilde jeg følge, for at afløbe en af mine Kam-
merater Bagten; jeg selv vil commandere Executionen,
naar man fører Dig og Jeden til Galgen."

"Saa høit vil jeg ikke poussere mig," svarede Gu-

stav rolig og alvorlig, "men mit Liig kan Du følge, naar
de imorgen Nat nedgrave mig ved Kirkegaardsmuren."

Capitainen saae forskrækket paa ham; han læ-
ste vel dyb Alvor paa den unge Mands Pande, thi han
gjentog dette Blik og modte Gustavs Side. "Wil Du
høre mig fem Minutter, Reelzingen?" spurgte han; "saa
vil Du forundre Dig over denne Ministers Uegennyt-
hed. Ellers var dog Prisen for et Amtmandskab totu-
sinde, og en Expeditionsraadspost var sine tretusinde Gyl-
den værd imellem Brødre; men jeg Lykkens Kjæleøegge
faaer den for intet, reent pour rien! thi at mit Livs
Lykke, min Families Rolighed, min Faders Tilfredshed
— gaaer tabt ved Handelen, er jo Smaating. Men
her nu."

Fotundret hørte Capitainen paa ham; opmærksom
satte han sig ved Gustavs Side. Jo højere hans Tillid
til hans Ven steg under Fortællingen, desmeer øengstelig
og bekymret blev han for ham og hans Familie. Han
sluttede ham i sine Arme, han forsøgte at indgyde ham
Trost, endføndt han ikke selv troede paa disse Troste-
grunde. "Goden er en fin Spiller," sagde han, "Dine
bedste Taroks har han taget fra Dig, og det synes at
Spillet ligger i hans Haand; men — han kunde dog
have forregnet sig, vi ville see, hvorledes han er beslaget,
naat vi spille — Spadi."

Vi føre vor Læser fra Officierstuen i Stuttgarts Hovedvagt til Provincialconsulent Lanbecks Huus. Det stort, rummeligt Bærelse, hvis Huusgeraad ikke er talrigt og prægtigt, men solid og anseeligt, finde vi en aldrende Mand, noget over Middelhøide. Hans Ansigt og hans Figur bevisste, at han, da han var i de Halvtreds, maatte have været vel ved Magt; nu, ti Aar sildigere, havde der lagt sig Rynker om Mund og Pande, og den vide Schlafrøk af fint grønt Klæde, kantet med Pelsværk, var syet for et fyldigere Legeme, og slog nu vide Folder om Livet; men de rødlige Kinder, de klare græe Dine, de faste Skridt, hvormed han gik frem og tilbage i Bærelset, lode, endnu før man hørte hans fulde, sonore Stemme, ane, at den gamle Consulent var endnu rask og resrig paa Sjæl og Legeme.

En Fordybning ved det brede Bindue sadde to skjonne Piger fra atten til tyve Aar, der, saa ofte den Gamle vendte dem Ryggen, saae bekymrede og øengstelige efter ham; vel ogsaa hvistede til hinanden, naar han ikke kunde bemærke det. Den Enne var bestjæltiget med at bringe Faderens uhyre Alongeparyk i Orden, og trods den Kummer, der talte af hendes Blif, syntes hun dog at glæde sig ved den skjonne Contrast, som denne Haarbygnings sorte Løkker gjorde mod hendes fine, hvide Hænder. Den anden unge Dames mørkeblaue Dine syntes mere sysselsatte med at see ud paa Gaden, end med det

fine Arbeide, hvorpaa hun syede, dog vare hendes Ansigtsstræk altfor alvorlige, til at man torde troe, det var af orkeslos Mysgerrighed.

De havde tiet i flere Minutter; thi Pigerne vare altfor strængt opdragne, til at de vilde falde Faderen, der var fordybet i Tanker, besværlige med Spørgsmaale. Pludseligen sprang den unge Sverße op, lod sit skjonne Arbeide falde paa Gulvet, boiede sin ranke Hals nærmere hen til vinduet, og saae med spændt Forventning ud paa Gaden. Faderen bemærkede disse Bevægelser, standsede sine Skridt, saae opmærksomt hen paa sin Datter og spurgte blot med Blikke; Trine, den yngre Søster, fuldstændte hurtigt endnu een af Pandelokkerne paa Partykken, satte derpaa Pragt værket forsigtigt paa en Commode, og kom netop tidsnok, for at raabe med Hedevig: "Det er ham, han saae herop, Fader; han gaaer meget hnrtigt; se dog, hvilken besynderlig Kjole han har paa."

"Det er Blanckenbergs Tagtædning," sagde Hedevig sagte til sin Søster.

"Jo vist; hvad kender Du til Blanckenbergs Garderobe?" svarede den Yngre, med et betydningsfuldt Smil.

"Han har ofte besøgt Gustav i den Kjole," svarede hun, i det en stærk Redme sloi over hendes Kinder.

Gustavs Indtrædelse forhindrede hans yngre Søster fra, at drille Hedevig, efter Sædvane, endnu længere. Faderen saae endnu alvorligere ud end før; han havde at sig i sin Lænestol, og sætter sit strænge Blik paa

Døren; bange og ængsteligt slog Søstrenes Hjerte, da Døren nu gik op og deres Broder indtraadte. — Efter det første: "God Morgen!" opstod for alle tre Partier en piinlig Pause; endelig traadte Sonnen beskedent hen til Faderen. "De har vist savnet mig denne Morgen, Fader?" spurgte han. "Det er rigtignok et sjeldent Tilfælde i vort Huus, og De har maaſke været bekymret for min Skyld."

"Det just ikke," svarede den Gamle meget alvorlig; "Du er gammel nok, til ikke at komme bort; men to Ting ere mig paafaldende, nemlig, at man har seet Dig blot een Time paa Carnevalet, og at Du har forlænget denne Nat og dens Forlystelser saa uregelmæſigt længe til Klokkens ni om Morgen; Du skulde allerede for en halv Time siden have været i Cancelliet."

"Jeg er idag undskyldt der," sagde Gustav smilende; "men jeg har ogsaa fra imorges tidlig Klokkens eet sværmet saa forstækkeligt og levet saa uordentligt, at det er intet Under, at man kommer saa sildigt hjem; gæt een-gang, Piger, hvor jeg har været."

Søstrene saae alvorlige paa ham, thi de befrygtede med Rette, at denne letfærdige Tone vilde mishage den Gamle. "Hvorledes kunne vi vide det?" svarede Hedenvig; "jeg har aldrig spurt om, hvor Du driver omkring med Dine Kammerater; men idag, Broder, er Du mig en Gaade."

"Jeg har været i et Lyftslot," vedblev den unge

Mand," hvor hverken \mathfrak{T} to, eller Papa nogensinde have været; \mathfrak{T} gjætte det dog aldrig — paa Hovedvagten."

"Paa Bagten!" raabte Søstrene forfærdede.

"Det er mig meget ubehageligt, Gustav," tilfoiede Provincialconsulenten; "eftersom jeg ved, er Du den første Lanbek, man har sat paa Bagten."

"Mig er det dobbelt ubehageligt," svarede hans Son, i det han saae stift paa Faderen, "fordi det i Grunden synes at være en Forvekling af Navn; thi efter hvad jeg ved er jeg ikke den Lanbek, som opførte Scenen ved Jødens Bord."

Den Gamle saae bleg og bestyrket paa ham. "Gaae ind i Sideværelset, Piger!" raabte han, og da Søstrene, forundrede, men hurtigt og lydigt, havde forladt Værelset, greb han sin Sons Haand, drog ham ned paa en Stol ved sin Side, og spurgte hastigt, men med sagte Stemme: "Hvad er det? hvoraf veed Du det? hvo har sagt Dig noget derom?"

"Han selv," svarede Sonnen.

"Jøden?" spurgte den Gamle, "hvorledes er det muligt?"

"Han var hos mig paa Bagten; jeg seer, hvorledes De forbausles, Fader; men forbered Dem paa at høre endnu forunderligere Ting." Den unge Mand holdt det for det Bedste, at aabenbare sin Fader saa meget som muligt; han fortalte ham altsaa, hvor opbragt Ministeren var paa Consulenten og hans Partie, hvorledes han selv havde sagt ham imod, hvorledes Ministeren, iste-

det for at blive hæftig vred, pludseligen havde udnævnt ham til Expeditionsraad. Blot Lea nævnte han ikke med en Stavelse; Capitainen havde fraraadt ham det, og han besluttede ikke at tale derom, for han havde taget sine Forholdsregler, eller Opdagelsen af det ulykkelig Forhold var uundgaaeligt."

"Jeg seer, hvad jeg seer," sagde Consulenten efter nogen Eftertanke. "Mener Du, at han, hvis han ikke havde frygtet os, vilde have skaanet mig og grebet Dig i mit Sted, for ligesom at bestjoemme mig ved sin Maade? Han har frygtet mig, og han har al Marsag dertil. Jeg er ham altfor populair, og Du bliver ham ogsaa efterhaanden altfor bekjendt med de herværende Borgere, fordi Du nu i mit Sted fører Processerne for de Fattige. Expeditionsraaden er — en Fælde, som han vil lægge for os begge, den kloge Rœv."

"Hvorledes forstaar De det, Fader?" spurgte Gustav, der følte sig lettere om Hjertet, efterat han anede, hvorledes hans Fader optog Sagen.

"See, min Søn," sagde den Gamle fortroligere end han nogensinde før havde været. "Du bliver Offeret for denne Kabale, men saa sandt jeg er Din Fader, Du skal ikke længe være det. Men denne Gode tænker saaledes: forbyder jeg Dig, at modtage denne Post, fordi Du derved kunde komme i slet Rygte, saa gjør han det til en Wressfag for sig, beklager sig for sin Herre, og griber den eneste Leilighed, det frembyder sig, for at tvinge mig til, ogsaa at opgive mit Embede. Han ejender mig, han

veed, at han ligesaa lidet som Hertugen kan assætte mig, han veed ogsaa, hvem den gamle Lanbek er, nemlig — hans Fjende. Tage vi imod Posten, calculateerde han videre, saa blive vi mistænkte hos alle dem, der ville det bedre. Faderen, Provincialconsulent, vilde man tænke, Sonnen — Expeditionsraad; kjøbt Embedet til ham har vist ikke den Gamle, og Suss bortgiver som bekjendt Intet uden stor Gevinst af Penge eller hemmelig Indflydelse, følgelig — ere vi traadte over til den Mægtige. Saaledes, troer han, ville Folk domme, og han har baaret sig snildt ad; men han kjender mig ikke ganske; endnu veed jeg, Gud være lovet! et Middel, til at bevare de Bedres Zillid, og Du — er og bliver Expeditionsraad; forandre Forholdene sig, saa bliver Du igjen Actuarius, og Menneskene erkjende da Din Uskyldighed."

"Men Fader!" sagde den unge Mand nolende, "Deres Rygte er klappefast, men mit? hvor længe vil det endnu vare, inden Forholdene forandre sig?"

"Son!" svarede den Gamle ikke uden Bevægelse, "Du seer, hvorledes dette sjonne Land er ødelagt indtil sin inderste Marv; mener Du, at det kan altid være ved saaledes? — Troe mig, inden Foraaret kommer, maa det blive anderledes; slettere kan det aldrig blive, men bedre. Derfor troe mig og stol paa Gud!"

I medens den gamle Lanbæk endnu talte saaledes og
søgte at indgyde sin Son Mod, blev der ringet stærkt paa
Gædedørsklokk'en, og kort efter traadte en Officier ind i
Bærelset, hvem Consulenten ilte venslig imøde. Naar
man saae denne Mands mørkerøde Ansigt, dets frie, mo-
dige Træk og hans lille, men skarptseende Øie, saa fun-
de man finde Sagnet om den dristige Landsnærværelse
og næsten fabelagtige Tapperhed, han skulde have udvist
under Hertug Alexander og Prinds Eugenius, troeligt.

"Min Son, forrige Actuarius Lanbæk," sagde den
Gamle, "Oberst von Røder, som Du i det mindste vil
kjende af Navn."

"Bisseligen?" svarede Gustav, i det han bukkede;
"naar vore Tropper fortælle om Malplaquet og Peter-
wardein, saa hører man dette Navn altid regnet blandt
de første og meest glimrende."

"For megen Øre for en gammel Mand, der blot har
gjort sin Skyldighed," svarede Obersten; "men Consulent,
hvad siger I dertil, at Jøden nu ogsaa gribet os ind
i Haandværket? Jeg kommer egentlig til Eder for at
spørge: skal jeg, eller skal jeg ikke?"

"Hvorledes skal jeg forstaae det?" spurgte Consulen-
ten ferbauset; "Røder, blot ingen overilet Streg!"

"Det er det netop!" raabte hin, i det han stam-
pede i Gulvet, "min Øre og det hele Corps's Øre er
krænket; en af mine talentfuldeste Officierer skulde jeg
efter Pligt og Skyldighed lade cassere for denne Hunds

Skuld, og gjor jeg det, saa er jeg imorgen selv affædiget."

"Men saa tal dog, Oberst!" sagde den Gamle, i det han vinkede ad sin Søn, at han skulde sætte Stole til dem, "sæt Eder, Søn er endnu i den første Hede."

"Mit Regiment har Ejendommen igaar og idag," vedblev huun ivrig; "der bringer man inat et Menneske fra Redouten paa Hovedvagten, med den udtrykkelige Befaling fra Jøden, at bevogte ham vel, men ikke afgive nogen videre Rapport; imorges tidlig trækker Capitain Reelszingen paa Vagt, finder en Fange i Officiersværelset, om hvem der intet staaer i Rapporten, og tørk Eder — en halv Time efter kommer Ministeren selv, lader Capitainen gaae ud af Værelset, holder paa vor Vagt et hemmeligt Forhör over Fangen, lader ham derpaa gaae, befaler Capitainen endnu engang, ikke at afgive nogen Rapport, og — lader ham give sit Resord, en Officier paa Vagten — sit Resord paa, at han ikke vil nævne Fangen; saa vidt er det altsaa kommet, at enhver Skriver eller endogsaa en forløben Jøde commanderer os? Efter Krigsretten maa jeg lade Capitainen cassere; min Øre fordrer, at jeg ikke taaler det, thi jeg havde Ejendommen, og jeg maa være mig, om det endogsaa skulde koste mig min Post."

Den gamle og den unge Lanbefæt havde under Oberstens hæftige Tale kastet betydningsfulde Blikke til hinanden. "Jøden er listigere, end vi tænkte," sagde Faderen, da huun havde endt sin Tale, "altsaa paa Obersten har han

ogsaa lagt an, for ham har han altsaa ogsaa opstillet en
Fælde! Hvem mener I vel, at Fangen var? Der seer I
ham, min kjødelige Søn sad inat paa Eders Vagt!"

Obersten foer forbauset tilbage, og saa stor var hans
Harme over Indgrevet i hans militaire Ret, at han ikke
kunde holde sig fra, at kaste et ørgerligt, mørkt Blik
paa den unge Mand. Men da den gamle Lanbek ved-
blev, og fortalte ham, hvorledes han selv egentlig havde
været Marsagen til denne Begivenhed, og hvorledes alt
Andet havde føjet sig saa besynderligt; da han nærmere
udviklede ham Ministerens listige Plan, sprang Herr von Ro-
der op af sin Stol. "Velan, Gamle!" sagde han med
bevæget Stemme til Consulenten, "at han forfolger og
hader mig, har i Grunden intet at betyde; og deri er
blot General Romchingen Skyld, der aldrig har funnet
lide mig; men over Dig skal han brække Halsen, eller
jeg vil ikke blive salig! Herr Actuarius, Embedet
maa I modtage, der er intet Spørgsmaal om; thi Eders
Fader maa nu ikke komme fra sit Embede, eller Stats-
forsatning og Religion staae paa Spil. Men til Her-
tugen vil jeg gaae, jeg vil tale, om det saa skulde koste
mig mit Liv!"

"Det vil I ikke gjøre, Oberst!" sagde den Gamle
med Eftertryk og Alvor; "læs dette Brev, som man sen-
der os fra Würzburg, og siig mig saa, om I endnu vo-
ver at gaae til Hertugen og tale." Obersten tog en Skrivelse af
hans Haand, og begyndte at læse, men jo længere han læste desto
meer viste Bestyrten sig i hans Ansigtstræk, indtil han

forbauset, men med Dine, der funklede af Brede, saae paa den Gamle og lod Armene synke.

"Fader!" sagde den unge Mand, der bestyrket snart betragtede den Gamle, snart Obersten, "Fader, De gjor mig her til Bidne ved et Optrin, hvorved det maaſke var bedre, at jeg ikke var tilstede. Jeg skal tvungen overtake en Rolle, der ikke er efter mit Sind. Jeg er udnævnt til Expeditionsraad, og veed ikke hvorfor; jeg før ikke afflaae Posten, endføndt den gjor mig til en Skurk i Verdens Dine, og veed ikke hvorfor; der foregaaer Ting i Staten og i min Faders Huus, man sjuler dem for mig, og jeg veed atter ikke hvorfor. Herr Oberst von Røder, De overtaler mig til, ikke at afflaae en Post, der beskæmmer min Faders Navn; af Dem troer jeg, at kunne forlange Grunde, hvorfor jeg ikke skal gjøre det?"

"Bed Gud, han har Net!" raabte Røder, i det han betragtede den unge Mand eftertænksomt, "jeg veed heller ikke, Gamle, hvorfor I ikke for længe siden har givet ham Nøglen til denne Gaade. Hvis I iovrigt ikke vilaabne hans Dine, saa vil jeg vise ham denne Ejenneste, fordi jeg veed, hvor trykkende det er, halvt at gjætte og halvt at aue en vigtig Hemmelighed."

"Nu, lad saa være," sagde Faderen, "sæt Eder ned igjen! At jeg, min Søn, hidtil ikke har gjort Dig bejendt med Gjenstande af denne Art, er blot skeet af Frygt for, at blive anseet for en altfor stolt Fader, thi vi havde givet hinanden vort Ord paa, blot at betroe os til pro-

vede og udmarkede Mænd. Jeg behøver ikke først at sige Dig, hvad der er blevet af Würtemberg, de tre Aar Alexander har regjeret. Man skal ikke kunne sige om en Lanbef, at han har knurret imod sin Fyrste; han er en tapper Mand, og efter Prinds Eugenius maaſke vor Tids første Feltherre, men Feltregimentet kan være godt i Leiren og naar man staar imod Fjenden, men ikke i Cancelliet. Han betragter det lille Land's Regjering, som han siger, noget for heltemæſigt; det vil sige, han over seer den og lader Andre førge derfor."

"Dette lille Land," raahte Obersten bitter, "dette skjenne Würtemberg! Det er vel et gammelt Mundheld, at man, om man ogsaa anvender al Moie, dog ikke kan ødelægge dette Land; men nous verrons! naar det bliver saaledes ved, naar man ved at sælge Embeder, forhaane de Bedre, hæve de nederdrægtigste Karle i Beiret, med Forsæt fordærver det, naar man udſuger dets Kræfter indtil Marven . . ."

"Kort sagt, min Ven," vedblev den Gamle, "det kan ikke blive ved at gaae saaledes. Efterhaanden kan det ikke blive bedre, thi der sidde allerede nu hos os i Provincialbestyrelsen fem Skurke, som ikke Satan selv vilde lade repræsentere sig; alle Embeder ere folgte, eller tilfals for Süss's Kreaturer; altsaa kan det blot blive slettere. Men der ere to Partier, som sige: ""Det maa blive anderledes." Det ene Partie er: Süss, den skjændige Fode, General Römhingen, den fineſte af disse Karle, Hallwachs, Din nye Collega, Meß og endnu nogle af Provin-

cial-Repræsentanterne. Vi vide, hvad de ville, og det er intet mindre, end aldeles at ophæve Stænderne og Landdagene."

"Og desværre," sagde Herr von Røder, "Hertugen have de angrebet fra hans ødelmodige Side, han er tilfreds med Alt. Landet er opbragt paa Stænderne, fortælle de ham, man knurrer imod Repræsentanterne, og nu har han besluttet, at oplöse den gamle Indretning som et Corps Invalider, skænke ødelmodigt Landet de aarlige Bekostninger ved Stænderne, og regjere alene."

"Hvorledes? forstaaer jeg ret?" råbte den unge Lanbet, "altsaa vor sidste Beskyttelse imod en Herskers onde Willie eller urigtige Synsmaade, vil man beroeve os? man vil angribe Forfatningen? Dog, det er ikke muligt, Alexander har jo aflagt Eed paa, at vilde overholde den; og med hvilke Midler vil han vove det? Troer De virkelig, Herr Oberst, at den württembergiske Soldat vil undertrykke sine egne Rettigheder?"

"Her ere de Hunde," svarede Obersten, i det han pegede paa et Brev, "som man vil hidse til denne Klapjagt."

"Blot rolig," sagde Provincialconsulenten, "her mig hælt ud. Hertugen er paa det afskyeligste bedraget; han troer fuldt og fast, at det blot kostet ham eet Ord, saa ville Stænderne ikke længer være til, og alle Hjerter ville flyve ham imøde. Saaledes have Jøden og Nömhingen snakket ham for; men de fjende os bedre og vide, at der hører Bold til et saadant Skridt. Her er et

Brev til Erkebiskoppen af Würzburg, som General Römhingen har skrevet: man vil foretage nogle Forandringer til Landets Bedste, men man kan ikke forlade sig paa Tropperne i Landet, dersor skalde Bisshoppen bevirke, at Tropperne fra den frankiske Kreds paa en bestemt Dag indtræffe ved vor Grænse. Ogsaa til nogle Rigsstænder i Overschwaben har han udstødt lignende Skrivelser."

"Dg i Hertugens Navn?" spurgte den unge Mand.

"Nei, de lade ham blot skimtes i Baggrunden. Men en anden Løkkemad have de fastet hen for Bisshoppen; man siger ikke for intet, at vor gamle Reformator Brenz i nogle Mætter er staaen op af sin Grav og har besteget Prædikestolen — catholik ville de gjøre os. Du studser? Du vil ikke troe det? Ogsaa jeg troer, at de ikke ville gjøre det af Religiositet, men enten skal det knytte Bisshoppen og Overschwaberne noiere til deres Sag, eller de mene, at gjøre Hertugen en Tjeneste, naar de i fire og tyve Timer reformere Kroen, ligesom de ville reformere den gamle Retfærdighed."

"Det kan, det tør ikke ske!" raabte den unge Mand; "at omstyrtte Grundpillerne til vor Lykke og Tilfredshed med eet Slag? det er ikke muligt; Hertugen kan ikke taale det."

"Han veed og tænker ikke, at de have alt dette i Sinde," sagde Obersten; "hans Hæder er ham for dyrebar, at han skalde beplette den paa denne Maade; men — naar det er skeet, uden at Skylden falder paa ham, da, frygter jeg, vil han ikke gjenoppreise det Gamle. Til hvil-

ken Hensigt, troer \S da, at \S eden har aflokket Hertugen Edictet, han sikk igaar, hvori han frisindes for alt Ansvar for den forbinalgne og tilkommende Σ id? Det skal beskytte ham i det neppe tønkelige Tilfælde, at Hertugen skulle blive vred paa de troe og hengivne Herrer Næder, der ville lægge den uindskrænkede Magt for hans Fodder, og opplante en Krumstav i Stiftskirken."

" \mathcal{O} g imod disse ville \S kæmpe?" spurgte Gustav bekymret og tvivlsom.

"Kæmpe eller gaae under tilsammen," sagde den Gamle; "hvem der ere forbundne med os, maa Du nu ikke vide, det maa voere Dig nok at erfare, det ere de meest udmarkede af Adelen og de vakkreste Borgermaend. Vi vilde anraabe Keiseren om Beskyttelse, men Omstændighederne ere ugunstige, Tiden for fort til at naae ham igjennem alle Omveie, og desuden staer Hertugen meget høit anskrevet hos ham efter den sidste Krig; man vilde afvise os. Vi have intet andet Valg end . . ."

"Vi maae," raabte Obersten modig og bestemt, "spille prævenire. St. Josephsdag, den nittende Marts have de bestemt til det afgjørende Slag; men nogle Dage iforveien maae vi tage Landets Fjender til Fange, drage de troe Tropper til Stuttgart, sammenkalde Landfolkene til vor Hjælp, og naar det er lykkedes, paa ny hylde Hertugen og vise ham, ved hvilken frygtelig Afgrund han og vi stode. \mathcal{O} g da — han er en tapper Soldat og en Mand af \mathfrak{W} re, da vil han rødme over den \mathfrak{E} jændsel, til hvilken hine Elendige vilde have forført ham."

"Men Hertugen," spurgte den unge Mand, "hvor skal han være og blive, imedens I lade denne frygtelige Contramine springe?"

"Det er jo netop det, der trænger os til at gaae hurtigt tilværks," svarede Obersten; "de have overtaalt ham til, at bereise Fæstningerne Kehl og Phillipsburg i næste Maaned, og naar han har vendt dem Ryggen ville de reformere. Den ellevte vil han reise; de Adjutanter, der skulle ledesage ham, ere allerede udnævnte, og, om jeg tor sige det, der bliver talt med saadan Bram, og saa meget og saa høit om denne Reise, at jeg frygter, den hele Takt blot er Spilfægterie, og at Hertugen ikke gaaer over Grænsen."

"Du ejender nu vore Planer," sagde den gamle Herre til sin Son; "vær klog og forsiktig. Et Ord formegent kan forraade Alt. Derfor, som er Skif blandt os, læg Din Haand i Din Faders og denne tappre Mand's, og sværge, at Du vil tie."

"Seg sværger," sagde Lanbek med fast Stemme, men bleg og med stive Blikke; hans Fader og Obersten droge ham til deres Bryst, og hilste ham som deres Kammerat.

En trykende, mørk Taage laaе over Stuttgart, og gav de omkringliggende Bjerge og Staden et sorgeligt,

øde Udsænde; netop saaledes laae ogsaa en mørk, ængstelig Ulvor paa de Ansigter, man saae paa Gaderne, og det var som om en Ulykke, man ikke kunde forglemme, eller et nyt Slag, man frygtede for, havde indhyllet alle Hjerter, ligesom de ellers saa skjonne Bjerge, i et mørkt Sørgesflor. Paa en saadan Dags Aften sneg den unge Lanbek sig igjennem Havens fugtige Gange. Hans Ansigt var blegt, hans Øje mørkt, hans Mund hæftigt sammenpresset, han bar ikke meer sit høie Legeme saa let og opreist som forhen, og det syntes, som var han i de sidste otte Dage bleven ligesaa mange Åar øldre. Hvad han havde forudseet, var indtruffet; Ingen, der endog saa blot kjendte Lanbeks Familie af Nygtet, kunde beskrive eller retsfærdiggjøre den unge Mands hurtige Fremmelse. Den mægtige Godes Undlinger og Kreaturer traadte ham imøde med hin besværlige Fortrolighed, med hin raae Glæde, som Lyve og falske Spillere vise imod en ny Staldbroder i deres Skjændighed; og den unge Lanbeks Følelse ved slige nye, værdige Bekjendtskaber, lader sig bedst sammenligne med en Mands ubehagelige og vemodige Følelser, hvem Ulykken har kastet i eet Fængsel med Udfuddet af Menneskene, og som maa lade sig hilse af Røvere og usædelige Fruentimmer, som deres Lige. De naadige Blikke, som Ministeren nu og da offentligt, næsten haanende, tilfastede ham, betegnede ham som en ny Undling. Nu først saae han, hvor mange gode Mennesker, der forhen havde baaret Godhed for ham; thi saamangt et bekjendt Ansigt, der ellers havde onsket den

gamle Lanbeks Son smilende en god Dag, var nu mørkt, og selv vakre Borgerfolk og hine retskafne, ærlige Biingaardsmænd, der saa ofte havde hentet Raad hos ham og den Gamle, vendte nu Dinene bort og gik forbi, uden at lette paa Hatten.

Tanken om Lea forhøiede endnu hans Ulykke. Han vidste noie, hvor ulykkelig hans gamle Fader, han selv og hans Familie kunde blive, hvis det fortvivlede Slag, som de vilde udføre, mislykkedes; og desuagtet, saa stor ogsaa den Strafvoerdighed var, som denne frygtelige Mand havde paadraget sig, gruede han alligevel, naar han tænkte sig de Folger, hans Fal'd vilde drage efter sig. Hvad skulde der blive af den stakkels Lea, naar Broderen maaske sad fangen i flere Maaneder? Kunde Hertugen, en saa streng Herre, tilgive Forbrydelse og Planer af den Natur, som Jodens, selv om han ved hint Edict havde sikret ham for Straf.

Grindringen om hin sørækkelige Trudsel, Süss havde udstødt imod ham, da han berørte den unge Mands Forhold til hans Søster, foer atter igjennem ham. Al Frygt for hans gamle Fader, for den Skjændsel, en sliig Forbindelse, om den ogsaa blot blev omtalt, medforte, opfyldte hans Indre. Der gaves Dieblikke, hvori han forbandede den Daarskab, at have talt endogsaa blot eet Ord med den skjonne Jøpinde, hvori han besluttede at forlade Haven, ikke at see hende mere, sige sin Fader Alt, inden det var for sildigt; men naar han derpaa tænkte sig hendes skjonne, ovale Ansigt, hendes rene.

uskyldige og dog saa interessante Ansigtstræk og høint
Hje, der hvilede saa gjerne og med saa usigeligt Udtryk
paa ham, da var det, jeg veed ikke om Forfængelighed,
Daarskab, Kjærslighed eller vel endogsaa høint forunderlige
Tryllerie, der fra Rachels Dage skal have hvilet over
Israels Døtre, — som drog ham med uimodstaelig
Magt til den Side, hvor den sjonne Lea ventede paa
ham fra den første Martsaftens Skumring.

"Endelig, endelig!" sagde Lea med Zaarer, i det
hun rakte ham sin Haand igjennem Stakittet, der adskilte
de tvende Haver. "Maar ikke Foraaret imidlertid havde
maattet komme, sandelig jeg havde tœnkt, der allerede
var gaaet et Fjerdingaar. Jeg er ret vred; hvortil skal
det ogsaa at gaae i Haven paa denne slemme Aarstid,
naar De tor komme frit og aabenlyst igjennem Gadedøren;
De maa vide, Herr Nabo, jeg er meget utilfreds med
Dem."

"Lea!" svarede han, i det han drog den sjonne
Haand til sine Læber, "misfjend mig ikke, Pige! jeg
kunde sandelig ikke komme, Barn! Til Dig torde jeg
ikke komme, og i Din Broders Selskaber gaaer jeg ikke,
og vidste jeg, at Du havde været der en eneste Gang,
vilde jeg aldrig meer tale med Dig." Trods Skum-
ringen troede dog den unge Mand at see en hei Rødme-
stige op i Leas Kinder. Han saae tvivlsom paa hende;
hun slog Dinene ned og svarede: "Du har Ret, jeg tor
ikke komme i min Broders Selskaber." — "Saa har Du
været der? ja, Du har været der," raabte Lanbek med

Mishag; "tilstaae blot, jeg kan jo dog allerede læse Alt i Dine Hånd."

"Hør mig," svarede hun, i det hun bevæget trykkede hans Hånd, "Ammen har sagt Dig, hvad der foregik efter Carnevalet, og hvorledes jeg bad og bønsaldt ham om, at løslade Dig. Efter den Tid er hans Adfærd ganske forandret; han er venligere, behandler mig, som om jeg paa eengang var blevet fem Aar ældre, og lader mig endogsaa undertiden føre ud med sig. For nogle Dage siden befalede han mig, at pynte mig saa smukt som muligt, gav mig et skønt Halsbaand, og om Aftenen forte han mig ned ad Trappen i sit eget Værelse. Der vare blot Faa, som jeg kendte, de fleste Herrer og Damer vare fremmede for mig. Man spilte og dansede, og i Begyndelsen behagede det mig meget, siden rigtignok ikke, thi"

"Eh?" spurgte Lanbek med spændt Forventning.

"Kort sagt, det behagede mig ikke, og jeg gaaer ikke oftere derhen."

"Jeg vilde ønske, Du aldrig havde været der," sagde den unge Mand.

"Af, kunde jeg da vide, at Selskabet ikke var passende for mig?" svarede Lea sorgmodig; "og desuden sagde min Broder udtrykkelig, at det vilde glæde min Herr Brudgom, naar jeg ogsaa kom blandt Folk."

"Hvo, har han sagt, hvo vilde det glæde?" raaabte Lanbek.

"Nu Dig," svarede Lea; "overhoved, Lanbek, jeg

veed slet ikke, hvorledes jeg skal forstaae Dig; Du er saa kold, saa spændt; netop nu, da vi kunne tale aabenlyst og uden Forhindringer, er Du saa øengstelig, næsten stum; istedet for at komme ind i Huset til os, sætter Du mig hemmelig Stævne i Haven; jeg veed dog ikke, for hvem man skulde frygte saa meget, naar man engang staer i et saadant Forhold?"

"I hvilket Forhold?" spurgte Lanbek.

"Naa, hvor Du igjen spørger besynderligt! Du har forlangt min Haand af min Broder, og han lovede Dig den, hvis jeg vilde, og hvis Hertugen vilde ved et Rescript ophæve Hindringerne imellem vor Religion. Jeg er glad, fordi Du ikke er Catholik, thi saa var det ikke muligt; men I Protestanter have jo intet geistligt Overhoved og ere egentlig ligesaa godt Kjætttere, som vi Jøder."¹²

"Lea! for Guds Skyld, spot ikke!" raabte den unge Mand med Forfærdelse. "Hvo har sagt Dig disse Ting? O Gud, hvorledes skal jeg bringe Dig ud af denne frygtelige Bildfarelse!"

"Æ, gaae dog!" svarede Lea. "At jeg vovede, at sætte mit forhadte Folk ved Siden af Eders, gjør Dig opbragt. Men vær ikke bange; min Broder, siger Folk, kan Alt, han vil vist hjælpe os, thi hvad han siger, finder Hertugen rigtigt. Men een Bon har jeg, Gustav; vil Du ikke føre mig ind i Din Familie? Du har to elskværdige Søstre; jeg har allerede nogle Gange seet dem fra vinduet; hvor det glæder mig, at jeg engang

bliver saa nær forbunden med dem! Jeg beder Dig, lad mig lære at kjende dem."

Den ulykkelige unge Mand var ikke i stand til, at svare endog saa med et eneste Ord; hans Tanker, hans Hjerte var nærvæd at staae stille. Han saae som et Menneskene, der ved en pludselig Skræk er berevet alle sine Sandser, med vidt opspilede, torre Øine hen paa Pigen, der, om ikke i dette Dieblik, dog snart maaske vilde blive endnu ulykkeligere end han, og som nu smilende, drømmende, forglos, som et Barn ved en frygtelig Afgrund, plukkede sig Blomster til sin Krands.

"Hvad flettes Dig, Gustav?" spurgte hun ængstelig, da han endnu bestandigt tav. "Din Haand skjælver i min; er Du syg? Du er saa forandret." Men — endnu inden han funde svare, sagde en dyb Stemme ved Siden af Lea: "Bon soir, Herr Expeditionsraad! De underholder Dem her i Skumringen med Deres Brud? Det er en kjolig Aften; hvorfor spadserer De ikke heller op i den varme Stue? De veed jo, at mit Huus staaer aabent for Dem til enhver Tid."

"Med hvem taler Du her, Gustav?" spurgte den gamle Lanbek, der netop i det samme Dieblik nærmede sig; "Dine Søstre paastaae, at Du underholder Dig hernede med et Fruentimmer."

"Det er Ministeren," svarede Gustav næsten aansdeslos. "Skyldige Ejener," sagde den Gamle tort. "Jeg har rigtignok ikke den fornøjelse, at see Deres Excellence i denne Skumring; men jeg gribet Leiligheden, for at

aflægge min skyldigste Taksigelse for min Sons Forfremmelse; jeg er ogsaa meget charmeret over, at De holder paa tro Naboskab med min Son."

"Man tager feil," svarede Süss med høes Latter, "hvis man troer, at jeg har gjort mig Umage for, at parslere med Deres Herr Son i Skumringen over Gjærdet; jeg kom blot, for at hente min Søster, fordi det er lidt kjæligt og Mattelussten kunde skade hende."

"Med Deres Søster?" spurgte den Gamle streng; "Dreng, hvorledes skal jeg forstaae det; tal!"

"Echauffer Dem dog ikke saa meget, Herr Provincialconsulent!" svarede Toden; "Ungdom og Viisdom følges ikke ad, og han gør blot i al Vre Cour til min Lea."

"Skjændige Dreng!" raabte den gamle Mand, i det han greb sin Son i Armen og drog ham bort, "gaae op paa Dit Bærelse, jeg vil tale et Ord med Dig; og De, Tomfru Süss, lad det aldrig falde Dem ind, at tale et Ord med Sonnen af en ørlig Christen, med min Son, og om Deres Broder saa var Konge af Jerusalem, vilde det dog ikke være nogen Vre for mit Huus." Med vaklende, usikke Skridt førte han sin Son bort. Lea græd hoit; men Ministeren løe haanligt. "Parole d'honneur!" raabte han, "det var en smuk Scene; forglem De ievrigt ikke, Herr Expeditionsraad, at De har endnu blot fjorten Dages Frist til Deres Frierie; indtil den Tid og fra den Tid af vil jeg holde mit Ord."

10.

Den unge Lanbeks til Frygt grændende Agtelse bød ham følge Faderen taalmodig og uden Knurren, og mange Aars Erfaringer om den Gammels Characteer forbod ham at undskyde sig i dette Dieblik, da Skinnet var saa paa-faldende imod ham. Provincialconsulenten fastede sig i en Lænestol i sit Værelse og skjulte sit Ansigt. Bekymret og øengstelig stod Gustav ved Siden af ham og vovede ikke at tale; men den unge Mands tvende skjonne Søstre sloi til, da de bemærkede Faderens Svaghed, spurgte om, hvad der fattedes ham, sogte at drage hans Hænder ned fra Ansigtet, og vadede dem med Zaarer. — "Det er den Skurk," raabte han efter nogen Tids Forløb, i det hans Brede seirede over hans legemlige Svaghed; "ham er det, der bedækker Eders Faders Huus, vort gamle gode Navn, Eder, I uskyldige Born, med Elendighed, Skam og Skjændsel; den Judas, den Fadermorder — thi idag har han slaaet Sommet i min Liigfiste."

"Fader! for Guds Skyld! Gustav!" raabte Pigerne bævende, i det de saae frygtsomt paa deres blege Broder og flyngede sig til den gamle Lanbek.

"Jeg veed," sagde den ulykkelige unge Mand, "jeg veed, at Skinnet er imod mig . . ."

"Wil Du tie!" raabte Consulenten opfarende med glødende Øine og en truende Gebærde, "Skinnet? Mener Du, at Du kan endnu engang blænde mine svage Øine, ligesom den Gang efter Carnevalet? ikke sandt, det vilde være meget bequemmere, naar disse to Øine vare aldeles til-

lukkede, naar de havde gravet den gamle Lanbek saa dybt ned i Jorden, at ingen Tidende om hans Navns Skjøndsel meer kunde naae ham. Men Du har forregnet Dig, Elendige! Jeg vil gjøre Dig arvelos; her staae mine ejere Born, men Du skal være udstødt, berovet mit ærlige Navn, min Forbandelse . . .”

”Fader!” raabte hans tre Born med een Stemme; Dottrene styrtede sig over ham, og for første Gang vovede Hedevig at trykke sine Læber imod Faderens hellige Læber, i det hun tillukkede den til Forbandelse aabnede Mund med Kys. Den Ungre havde uvilkaarligt stillet sig foran Gustav, og grebet hans Haand, som om hun vilde forsvare ham; men den unge Mand rev sig kraftigt los; aldrig havde hans Ansigt, hans truende Øie lignet hans Faders Ansigtstroek saa meget som i dette Dieblik, og i det han fastede sit sammenpressoede Bryst langt frem, sagde han: ”Jeg har taalt Alt, som det er en Son muligt at taale af sin Fader, men jeg har endnu andre Pligter, min egen Dre maa jeg vogte, om det ogsaa er min egen Fader, der angriber den. Det borde have været Dem nok, naar jeg forsikrer Dem ved Alt, hvad der er mig helligt, at jeg ikke er det, hvorfor De anseer mig. Maar De ikke længer har nogen Tillid til mig, naar De opgiver mig, da bliver der mig intet meer tilbage. Lev vel — jeg vil blot tilfoie Eder endnu een Skjøndsel.”

”Du bliver!” raabte den Gamle meer øengstelig og bævende end beslende efter ham. ”Men er Du, at dette er Beien til at forsonen en krænket Fader? Har Du

saa megen Hast med at gaae foran mig, og betræde en
Wei, hvor jeg aldrig meer vilde træffe Dig? Thi jeg har
levet redeligt og efter min Samvittighed; men Dig og Din
Hensigt forstod jeg nok."

"Men Fader!" sagde hans yngste Datter med blid
Stemme, "vi have jo alle holdt saa meget af Gustav, og
De har selv sagt saa tidt, hvor brav han var; hvad
Skæckeligt kan han da have forbrudt, eftersom De tiltaler
ham saa haardt?"

"Det forstaaer Du ikke, eller jo, Du kan forstaae
det: Han elsker Jødens Søster, og med hende og hans
Herr Svoger Süß har han underholdt sig ved Havegjør-
det. Tael nu! kan Du undskynde Dig? O jeg Daare,
som indbildte mig, at man havde opheiet ham og givet
ham Embede, for at lægge en Fælde for mig! Hans jodi-
ske Charmante har gjort ham til Expeditionstaad!"

"Fader vil ikke forstaae mig," sagde den unge Mand
med Zaarer i Dinene, "derfor vil jeg tale til Eder. Eder,
Ejere Søstre, vil jeg oprigtig fortælle, hvorledes Omstændig-
hederne forholde sig, og jeg troer ikke, at J ville for-
domme mig." Pigerne satte sig sorgmodige ned, den
Gamle støttede sin rynkede Pande paa Haanden, og lyt-
tede opmærksomt. Gustav fortalte i Begyndelsen rod-
mende, og derpaa ofte afbrudt af Bemod, hvorledes han
havde lært at kjende Lea, hvor god og barnlig hun havde
været, hvor gjerne hun havde talst med ham, fordi hun
ikke havde noget Menneske, med hvem hun kunde tale.

Han gjentog derpaa sin Samtale med den jøiske Minister og dennes snedige Fordring; han forsikrede, at han aldrig havde næret nogen Tanke om en Forbindelse med Lea, og at han i denne Aften selv vilde have sagt det til Ministeren, naar Faderen ikke saa pludselig var kommen imellem dem."

"Du har handlet meget urigtigt, Gustav," sagde Hedevig, hans ældre Soster, en rolig og fornuftig Pige. "Da Du aldrig, endogsaa blot fjernt, kunde tænke paa en Forbindelse med denne Pige, saa var det Din Pligt, som redelig Mand, slet ikke at indlade Dig med hende. Ogsaa deri har Du handlet meget urigtigt, at Du ikke dengang strax betroede Din Fader Alt; men nu har Du gjort Din hele Familie ulykkelig og til Spot for Folk; thi mener Du, at Süss ikke vil holde, hvad han har truet med? Af, han vil hævne sig paa Fader, paa Dig og paa os Alle."

"Gaae, bed Fader om Tilgivelse," sagde den sjonne Trine grædende. "Du maa ikke ovenikjøbet gjøre ham Bebreidelser, Hedevig, han er ulykkelig nok. Kom, Gustav," vedblev hun, i det hun greb hans Haand og førte ham til Faderen, "bed ham tilgive Dig; ja, vi ville blive ret ulykkelige, den onde Mand vil styrte os Alle i Fordærvelse, som han har gjort ved Landet, men lad der i det mindste være Fred imellem os. Maar vi blot holde sammen, saa have vi dog meget, hvis han berasver os alt Andet."

Den Gamle saae lange, dog ikke med Mishag, paa

sin Son. "Du har handlet som et forfængeligt ungt Menneske, og den Opmærksomhed, som denne Gudinde skjænkede Dig, har forblændet Dig. Du har, jeg føler det, maaſſe allerede i rum Tid, men sikkert denne Aften bødet derfor. Katharine har Ret; jeg vil ikke længer vredes paa Dig; vi maae nu væbne os imod en frygtelig Hjende. Troer Du, at han vil holde Ord med de fjer-ten Dages Frist, han raabte efter Dig?"

"Jeg troer og haaber det," svarede den unge Mand.
— "Til den Tid maa meer være afgjort end vort Huus's Skjæbne," vedblev den Gamle; "Rømhingen og Suss — eller vi; hvo der taber, betaler Gildet. Men lov mig nu, Gustav, at Du aldrig meer vil søge Gudinden, hverken i Haven eller noget andet Sted, og med denne Betingelse vil jeg tilgive Din Daarskab."

Gustav lovede det med bævende Læber og forlod derpaa Værelset, for at sejule sin Bevægelse. Endnu længe og med uendelig Bemod tænkte han paa den ulykkelige Skabning, hvis Hjerte tilhørte ham og som han ikke torde elſſe. Han delte rigtignok alle sin Tids strænge, religieuſe Meninger; men han gyste over den Forbandelse, der forfulgte en Menneskestamme, der intet Hjem besidder, i de tusinde Led, og syntes at drage Enhver med i Fordærvelsen, der nærmede sig endogſaa den Edleſte blandt dem paa den naturligste Maade. Han fandt rigtignok ikke nogen Undskyldning for sig selv og sin forbudne Tilbøjelighed til en Pige, der ikke var

af hans Troesbekjendelse, men han erholdt nogen Trost, ved at underordne sin egen Skjæbne en høiere Tilskiftelse.

Hans Fader og Søstre talte endnu længe om ham og om det, der var foregaaet, og Erindringen om saa mangen skjøn Dyd hos den unge Mand forsonede lidt efter lidt den Gamle, saa at han selv nogenlunde undskyldte, at han havde forbulgt Ministerens Forflag. Men da de to Søstre vare alene om Aftenen silde, sagde Trine: "Det er sandt, Gustav har rigtignok feilet; men i hans Sted vilde enhver Anden ogsaa have feilet. Jeg har seet hende en Gang ved vinduet og en anden Gang i Haven; jeg har aldrig i mit hele Liv seet Nogen saa skjøn og indtagende; hvad ere alle Ansigtet i Stuttgart, hvad er selv den skjønne Marie, af hvem man gjor saa stort et Mirakel, imod dette herlige Ansigt; nei, Hedevig, jeg vilde ogsaa have blevet ganske forelsket i hende."

"Hvor kan Du dog sladdre saa ufornuftigt!" svarede Hedevig med Mishag; "om hun ogsaa er nō saa elsfværdig, saa er og bliver hun dog blot en Gudinde."

11.

Det var ikke alene deres Broders ulykkelige Kjærlighed, som i de følgende Dage øengstede Provincialconsulent Lanbecks Døttre; nei, det var det besynderlige og trykende Forhold, der syntes at herske imellem Fader og Son,

som kostede de fire sjonne, blaae Mine mangen Taare i Londem. Man kunde ikke sige, at de havde seet mortet til hinanden, at de havde spurgt knarvurnt eller svaret med Kulde; men desuagtet saae man paa begge, at Sorg og Kummer bestjaeftigede dem, og Pigerne bleve bestandigt paa ny vildledede i deres Formodninger om Grunden til denne Græmmelse, naar de undertiden saae den gamle Mand og hans Son staae sammen i Binduesnischen og hviske til hinanden, fortroligere, men ogsaa alvorligere end nogensinde tilforn. Endelig bleve Søstrene endogsaa for tre Aftener om Ugen formelig forviste af den store Dagligstue, der om Vinteren tjente hele Familien til Opholdssted, og, hvad der med deres Bidende aldrig før havde fundet Sted, man lagde i Øvnen i Faderens lille Bibliothekværelse disse Aftener, og der blev given dem Tilladelse, at amusere sig med de fortroeffelige Turister og Philosopher.

Rigtignok betænkte hverken Fader eller Son, ved at anvise dem dette Exil, at man kunde komme fra Bibliotheket i den øverste Etage ind i Studerefammeret, derfra ind i Gjæsteværelset og fra dette ind i det saakaldte Pulterkammer, hvorfra en firkantet Aabning, forsynet med en Luge, gik ind til Dagligstuen, for at lede Luft eller Varme i dette Værelse; de betænkte heller ikke, at qvindelig Nysgjerrighed vel vilde have gjennembrudt endnu stærkere Skranker end dem, der laae imellem hiint Kammer og Bibliotheket. Men i nogle Aftener havde dog en endnu mægtigere Sølelse, end Nysgjerrighed, nemlig Frygt, holdt Pigerne tilbage i Bibliotheket. Hedesvig

paaestod, at hun allerede oftere havde hørt Godtrin og en skrækkelig Stonnen oppe fra huint Kammer, og den smukke Trine var bange for at gaae derhen, fordi huint Kammer blot ved en tynd Væg af Bræder og Muursteen var adskilt fra den frugtede Jode Süss's Børrelser.

Men en Aften, da man forlænge siden havde sendt Pigerne bort, saae Trine, der havde sneget sig ned til Midten af Trappen, tre Mænd træde ind til hendes Far der, hvilke bragte hendes Mysgjerrighed til det Høieste. Den Förste, der stred langsomt og pustende op ad den nederste Trappe, og blev staaende nogle Minutter i Förstuen, for at drage Aandedrættet, var intet mindre end den lutherske Prælat Klinger. Hans snehvide Paruk, hans Prælatkjæde, som netop hviledede paa Maven, og hans gamle, dybt indgravede Træk indgød Pigen en ualmindelig Wrefrygt; efter ham fulgte med hurtige Skridt Oberst og Staldmester von Röder, en Mand, hvem man ansaae for meget klog og tapper, men tillige ogsaa for meget verdsdig i sine Sæder; og over den Tredie havde hun nær leet ganske hoit: det var den muntre Capitain Reelzingen, der vidste at fortælle saa snurrige Historier og Indfald, og allerede paa mangt et Bal nær havde faaet hende til at lee. Idag havde han lagt sit Ansigt i ganske ørbare Folder, og saae netop ud som den Gang, da han svoer paa parole d'honneur, at han vraiment elskede hende. Hun saae smilende efter ham, indtil hans uhyre lange Kaarde var forsvunden i Døren, og ilte dersaae op i Bibliothekværelset, hvor hun traf den blonde

Hedevig, der havde lukket sine Dine tæt til, for ikke at blive bange for et Spøgelse, hvis tilfældigvis et saadant skulde spadsere omkring i Bibliotheket. "Taften maae vi kige derned!" sagde Trine, "og kom nu blot strax med; tænk Dig, Folk komme her sammen ligesom ved et Carneval. Har Du ellers nogensinde seet Prælaten Klinger og Capitain Reelzingen i eet Bærelse, og dertil Oberst Røder og . . ." tilfoiede hun, da Søsteren tovede, "jeg maatte tage meget feil, hvis jeg ikke, da Døren engang aabnedes, ogsaa saae Blankenberg."

Dette sidste Navn havde en afgjørende Virkning; Trine tog Lyset og gik foran med et bankende Hjerte, Hedevig fulgte hende, i det hun trængte sig saa meget muligt ind til sin modigere Søster, og da hin aabnede den stjæbnesvandre Kammerdør, holdt hun sig fast ved hendes Kjole. Aabningen var netop anbragt ovenover Dønen i Dagligstuen, der laae i Etagen nedenunder, og Trine funde, da hun trak den lille Luge op, selv naar hun lagde sig paa Knæe og bukkede Hovedet dybt ned, dog ikke see flere end fire eller fem af de forsamlede Mænd; ogsaa Hedevig bukkede sig nu ned og forsøgte, at see endnu dybere end Søsteren, men fortrøedelig reiste hun sig igjen og sagde: "Intet andet end Prælatens brede Ring, nogle Parukker og Oberstens Uniform kan jeg see; vred Du da vist, at Blankenberg er der?"

"Ganske vist!" svarede Trine med et skalkagtigt Smil. "Men lader os lytte efter hvad de sige, maaske ejender Du Din Elsker paa Stemmen."

De satte sig ned paa Gulvet ved Siden af Nabningen og lyttede; den behagelige Varme, der steg op til dem fra Øvnen, og deres Nygjerrighed, lod dem en lang Tid forglemme Martsnattens følelige Kulde; endeligen reiste Hedevig sig fortrøedelig. ”Troer Du, vi kunne blive kloge paa den Snak, hvoraf man blot kan forstaae det Halve? De tale igjen, som bestandigt, om Landets Vel, om Hertugen, om Søss, om Uting; hvad vedkommer det os! Kom! her er ret følt og holdt. Pige! saa staae dog op!”

Men Trine vinkede ad hende, at hun skulle tie; man hørte netop nu Oberst Rødder forelæse Noget med bestemt og lydelig Røst; den dybe Stilhed trindt om blev blot undertiden afbrudt af en hurtigt henvindende, harmfuld Mumlen. Nu talte den gamle Lanbef; Trines muntre Ansigtstræk gik lidt efter lidt over til Forbauselse og Angst; endelig, da Mændene underneden igjen talte høit, men bifaldende tilsammen og klingede med Glassene, sloi en hoi Rødme over Pagens sjonne Ansigt, og hendes Øine funklede, da hun forsigtigt tillukkede Øugen, greb Lyset og begav sig paa Tilbageveien med sin Søster.

”Har Du forstaet Noget?” spurgte Hedevig; ”jeg synes Du blev paa engang saa opmærksom; hvad Mærkeligt have de da talt?”

”Jeg veed ikke Alt, jeg kan ikke sige Alt,” svarede Trine eftertænksom, ”det forekommer mig, at jeg har drømt det Altsammen. Hør — men tie: det kunde gjøre os Alle ulykkelig. Der ere farlige Mennesker nede

i Faders Bærelse. Jeg gyser, naar jeg tænker paa, hvilke Folger det kan have."

"Saa tael dog, enfoldige Barn! jeg er to Aar ældre end Du, og Du skal ingen Hemmeligheder have for mig."

"Tænk Dig," vedblev Trine med sagte Stemme, "Søs vil gjøre os catholske og fuldkaste Provincialstænderne; da mister Fader og alle Andre med deres Embede."

"Catholske!" raabte Hedevig med Forfærdelse, "saa fulle vi jo blive Monner, naar vi ikke blive givte? nei, det er afskyeligt."

"Æ, det har vel ingen Nød;" svarede Trine smilende over sin Søsters Kummer, "saa maatte der blive mange Monner, naar alle de, der ingen Mænd fik, skulde gaae i Kloster; men vær rolig, det kommer ikke saa vidt. Om tre Dage, sagde Rødder, vil Hertugen reise, og imedens han er i Philippsburg, ville de Mænd dernede tage Jøden og alle hans Medhjælpere til Fange i Provincialforsamlingens Navn, og derpaa bevise Hertugen, hvor slet hans Minister har handlet."

"Æ Gud, ø Gud! det gaaer aldrig godt," sagde Hedevig grædende; "de tabe Alt, thi Hertugen troer for alle Andre end nogen af Provincialforfatningen; jeg erindrer noø, hvad Overjægermesterinden engang fortalte mig om Fader. Du skal see, det faaer et ulykkeligt Udfald!"

"Dg skulde det ogsaa ske," svarede Trine, "saa ere vi Døttre af en Mand, der ikke gjør Noget, uden til Fædrelandets Bedste. Det kan trøste os!" Den modige

Pige tog en med mange skjonne Robbere smykket Bibel ud af Bogskabet. Hun gav sin grædende Søster det nye Testament, for at hun kunde adsprede sig med Robberne og de rimede Sprog. Hun selv slog det gamle Testament op. Hun skulte sin egen Bekymring for sin Fader, ved at nynne en Wise for sig selv, imedens hendes skjonne Tingre travlt gjennemilte de gule Blade fra et Willede til et andet.

12.

Der gives i enkelte Staters Liv Momenter, hvor den opmærksomme Grandſter endnu efter et Aarhundrede vil ſige: her, netop her maatte en Crisis finde Sted; eet eller to Aar sildigere vilde de samme Omſtændigheder ikke have havt samme Virkning. Det er da ikke længer muligt for den endelige Land, at tænke ſig Udeblivelsen af en saadan Sammenſoſing af Tingene, og af den uendelige Række af mulige Folger at knytte dem til hverandre, der danne et ligesaa nødvendigt sammenſjædet Heelt, som et henturindet Aarhundrede med alle sine historiske Sandheder. Her viste Guds Finger sig, pleier man at ſige, naar man ſtoder paa ſlige vigtige Dieblikke i en Stats Liv. Men der har til alle Tider levet Mænd, der, enten ledede af deres egen Genius, eller af Historiens Studium, have ahnet, beregnet saadanne Momenter, og de virkede da meest overraskende, naar de ikke lode ſig noie med, at

habe forudseet en saadan Crisis, men besadde Mod nok, til selv at gribe ind i rette Tid, og Kraft nok til ganske at udføre en Rolle. Historien har for længe siden føldet Dommen over Karl Alexanders Ministers forte Regjering. Den forbander ingen Dodelig, ellers maatte den forvandle Würtembergs Zaarer og Sukke til haarde Ord imod Øphavsmanden til dets Ulykke i Aaret 1737; men den minder med Kjærlighed nogle Mænd, der ikke lode sig hentive af den almindelige Fordærvelses Strom, der ahnede, at en Forandring maatte finde Sted; der ikke sjælvede for den Tanke, selv at hidføre den, og som ogsaa da med Redelighed og Sindighed forte deres Lands Sag, da en Høiere havde paataget sig, at hidføre en uventet hurtig Omversling af Tingenes Stilling, i det han tillukkede et Par fyrlige Dine og bød et tappert Hjerte ikke at slaae mere.

Hvo skulde vel see paa dette muntre Stuttgart og dets fredelige Gader, at det engang var Skuepladsen for saa trykende Bekymringer? Hvor beroligede over Tingenes Gang ere ikke Børnebørnene af dem, der i hin sjæbnesvængre Marts hver Time maatte sjælve for deres Familiers Skjæbne, for deres Lands gamle Rettigheder, ja selv for deres Religion.

Hvo der saae den overmodige Süss fjøre i sin Karosse med sex Heste igjennem "die reiche Vorstadt," hvorledes han stolt, smilende saae ned paa de blege, fjendtlige Ansigter, der mødte ham overalt; hvor der saae den skrækkelige Hallwachs, hans fortrolige Ven og Raadgiver

ved hans Side, og betænkte, hvor mange fordærvelige Planer denne Mand havde udtaenkt, hvor mange uhorte Monopoler han havde indført, og hvorledes han bestandigt trægtede efter at opfinde nye; hvo der kjendte den grændseløse Tillid, Hertugen satte til disse Mennesker, han maatte vel tage al Haab om Muligheden af Frælse.

Dertil kom endnu de besynderlige og modsigende Rygter, som vare i Ømløb. Den Enne sagde, at Hertugen var reist til Philippsburg og Kehl, men havde ikke givet Regjeringen i Geheimeraadets Hænder, tværtimod overleveret Jøden Süss Seglet; Andre modfagde dette og påstode, at man havde seet Hertugen ved et vindue i Slottet Ludvigsburg, hans Heste være ogsaa der, og han var ikke reist. En Landsby ved den østerrigiske Grænsen skulle Catholikerne pludselig have overfaldet de protestantiske Indvaanere, og da de sidste havde beholdt Kamppladsen, var et Compagnie Kredstropper rykket over Grænsen ind i Landsbyen. Men besynderligt lød det Rygte, som desuden stadfæstede sig, at Overfinantsraad Hallwachs havde bestilt en kostbar Messedragt hos Hofskeæderen, og befalet ham, at have den færdig til den attende Marts, om han ogsaa skulle arbeide med halvtredssindstyve Svende; naar han ikke fik den færdig, vilde han blive fastet i Fængsel. En lutherisk Geistlig, som man nævnte, skulle have foreret Skolebørnene smaa Kors, skaarne af Træ, med de Ord: "Blot naar J holde disse i Hænderne, kunne J rigtig bede." Endelig fortalte man som noget ganske paalideligt, at Jøden

havde sagt til Hertugen over Taffelet: "Stænderne, Des res Durchlauchtighed, ere egentlig Modstænder *); men de staar allerede saa længe, at de ere trætte og matte." Karl Alexander havde smilende svaret ham: "C'est vrai; allons donc leur donner des chaises, et une fois assis, ils ne se leveront plus **)." Ogsaa hine Mænd, der havde besluttet at forekomme den truende Fare, hørte disse Rygter. Men de vare folde og rolige derved; de vidste jo, at der forestod Würtemberg en saadan Forandring, at det enten vilde erholde Lettelse eller blive styrket saa dybt i Ulykke, at den Enkeltes Klage ikke kunde høres. Man fortalte, at de skulle have forberedet Alt, hvad der hørte til med Landfolkets Hjælp at møde en mægtig og ond Fjende, og hvis deres Forehavende skulde lykkes, saa havde de blot nogle enkelte klartstraalende Navne blandt Provincial-Stænderne at tække deraf; thi til disse var man i Würtemberg vant at knytte Landets Interesse.

Det var silde om Aftenen den 11te Marts, da Provincialconsulent Lanbek med sin Søn og Capitain Reelzingen sadde ved et Glas Viin i hans Dagligstue. Fader og Søn vare alvorlige og mørke, men Capitainen kunde ogsaa nu ikke skjule sit muntre Sind, thi han

*) Et Ordspil i Originalen: Die Stände sind eigentlich Widerstände.

**) Det er sandt, lader os deraf give dem Stole, og naar de engang have taget Sæde, reise de dem ikke meer.

deelte sin Opmærksomhed og sin Samtale imellem Vin-
duesnischen, hvor Gustavs to Søstre sadde, og imellem
Mændene ved hans Side. Hedevig saae bleg og stille
hen for sig paa sine Naale, men paa Trines Ansigt laa
en højere Rødme end sædvanlig, og hvert Dieblik viste
sig de skjonne Smilehuller i hendes Kinder, thi Capitai-
nen fortalte paa ny lystige Indfald og Historier.

"Hvorledes er Eders Hest, Capitain?" spurgte den
gamle Lanbef.

"Min Fur er en bedre Infanterist end jeg selv,"
svarede han; "naar jeg rider de første sex Timer i Trav
og opad Bjerget i Skridt, saa kan jeg godt ride de næste
sex i Gallop. Han har blot een Feil, den, at han
endnu ikke er betalt, og gjør mig ved denne Udyd ofte
stor Kummer."

"J funne," vedblev den Gamle, "naar J ride i
skarpt Trav fra Galgestien af, passere Ludvigsburg imellem
Klokkens elleve og tolv; Klokkens fire maae J være i
Heilbronn, og der lade J Hestene hvile; imellem otte og
ti imorgen ere J Dehringen."

"Men, Fader," faldt Gustav ham i Ordet, "vilde
det ikke være raadeligere at ride ad Heidelberg til? Jeg
tor vædde, at vi ere ikke længer sikre ad Dehringen.
Betænk, at den tyske Orden strækker sig dybt derind, at
de i Mergentheim sikkert ere blevne underrettede af Bisshop-
pen i Würzburg om, at . . ."

"At," vedblev Faderen, "J ville vække meget meer
Opmærksomhed paa Landevejen til Heidelberg, og at J,

hvis J ikke finde Beien meer fremkommelig, kunne finde til sidst et Tilflugtssted hos min gamle Herre og Velynder, Hertugen i Neustadt, der sikkert ikke udleverer Eder i de første Dage. Hvis Karl Alexander da er tilfreds med det, vi her have foretaget os, kunne J altid vende tilbage, hvis ikke, saa ride J, som jeg har sagt, videre til Frankfurt."

"Gud! at jeg skal lade Eder blive tilbage i en saadan Crisis!" raahte Gustav med Taater; "at jeg maaſte skal være Skyld i Eders Ulykke; at Alt kan gaae flet, naar Suss erfurer min Flugt og hævner sig paa Dem, Fader! Nei, jeg kan, jeg tor ikke gaae herfra!"

"Nei, Fader," sagde Hedevig ham i Ordet, i det hun endnu blegere end tilforn ilte til, og greb sin Faders Haand, "han tor ikke forlade os; o, J have skæckelige Ting fort, jeg veed det nō, J ville sammensværge Eder imod disse mægtige Mennesker. Lad det være, Fader; Suss og de Andre ville tilgive Dem; at, Angsten vil dræbe mig."

"Gaae, Pige," sagde Trine, der ogsaa havde nærmet sig; "hvad Mænd foretage og hvad vor Fader foretager sig, angaaer ikke os. Men hvorfor skal Gustav netop nu saa hurtigt bort? Han kunde være os alle saa nyttig."

"Fordi jeg ikke vil have nogen Jødinde til Datter," sagde den Gamle stræng, "derfor skal han bort. Fordi jeg har opfanget et Brev fra hans Charmante og sendt det med Protest til Jøden, og fordi denne nu raser og

med Magt vil have Eders Broder til Svoger eller sætte ham paa Neuffen, derfor skal og maa han nu gaae af Veien for ham. Men, jeg vilde ikke saare Dig, Gustav, i denne Time; vi skilles ad som Venner, og alt Undet skal være forglemt; hvo veed, naar og hvor vi see hinanden igjen!"

I det den Gamle sagde de sidste Ord og rakte sin Son Haanden, blev der banket hurtigt og hæftigt paa Doren, og inden Nogen svarede, traadte pludselig en Skikkelse, indhyllet i en Kappe, ind. "Hvad skal det betyde?" raabte den gamle Lanbek, "hvo trænger sig saaledes om Mattetid ind i mit Huus, hvem er De?"

"Blankenberg!" raabte Hedevig, da hun fastede Kappen af, og traadte hurtigt og rodmende nogle Skridt frem.

"Tilgiv, Herr Consulent," sagde den unge Mand skyndsom, "Moden maa undskylde mig. Gustav, Du maa assted paa Dieblikket; Lieutenant Pinassa skrev mig nys til, at han efter General Rømchingens Besaling skulle arrestere Dig inat imellem Klokk'en elleve og tolv. Den ærlige Dreng vilde ikke gjerne træffe Dig i Reden."

"Tak, tak!" svarede den Gamle, i det han trykkede Blankenbergs Haand. "Tømmer Glassene, Born, og tager Afsked i Hast; her, min ejere Neelzingen," vedblev han, og trykkede en Pung i den overraskede Capitains Haand; "man kan ikke vide, om Eders Bei maaske deler sig. De er saa ødelmodig, at led sage min Son."

"Og med Penge vil De lønne dette?" afbrød Ga-

pitainen ham med Mishag; "Parole d'honneur, Herre! jeg ledsager min Broder, fordi vi ere gamle Aamicister, og ikke for Deres Guld. For jeg vil . . ."

"Reelzingen," sagde Trine med sin føde Stemme, "De forstaaer heller intet Spøg; det er lutter Kobbermynter, og jeg har givet Fader Pungen, for at narre Dem April."

"Jeg forstaaer Dem," hvilskede Capitainen, i det han rodmende kyssede den skjonne Piges Haand. "Jeg skal derfor medbringe Dem nogle smukke Ting fra Frankfurt."

"Bring mig," svarede hun, i det hun ikke længer kunde holde sine Taarer tilbage, "blot vor Gustav tilbage i god Behold, og," tilfoiede hun smilende med taaresyldte Hine, "gør mig ingen gale Streger, der kunde forraade Eder."

"Hestene staae uden for Seethor," sagde den Gamle til Reelzingen og sin Son; "J tor ikke selv passere Porten, thi den første Rund er allerede forbi. Led sag De min Son, Herr von Blankenberg, igjennem Haverne, og bring mig Efterretning, hvorledes de ere komne afsted."

Den unge Lanbek omarmede Fader og Sødfende, Søstrene fulgte ham og hans Venner grædende til Hovedoren, og da Hedevig siden efter bittert dadlede sin yngre Søster, fordi hun havde tilladt, at Capitainen kyssede hende paa Munden, svarede hin: "Du har feilet, ikke jeg, fordi Du lod det være; en saadan Höflig-

hed skylde vi en Mand, der gør saa meget for vor Broder."

"Ei," svarede Hedevig rødmende; "Blankenberg har egentlig dog ogsaa frelst ham."

13.

De tvende unge Mænd rede stiltiende igjennem den mørke Nat. Ingen Stjerne var at see paa Himmelten, og Blæsten hylede omkring Bjergene. "Hu! seer Du der?" hviskede Neelzingen, da de rede forbi den Jerngalge, som Hertug Frederik engang (1597) lod opreise for Alchymisten Honauer af det Metal, som han havde lovet at forvandle til Guld; "see denne uhyre Mængde Ravne, man skulde troe, at de lugtede et nyt Wytte."

Hans Ven saae taus i veiret, men slog pludselig Dinene ned igjen; thi det forekom ham, at han saae Leas fine, yndige Skikkelse sidde i en flagende Stilling under Galgen. "Denne Skamstøtte af Jern er stærk nok," vedblev Capitainen, "til at bære alle Skurke i Landet; men vilde man hænge det Guld, som de have stukket til sig op med, vilde selv denne Galge falde sammen, som en stjer Stav! Men, hvorledes? — Dieu nous garde, Camarade! Giv Din Hest af Sporerne, i Sandhed, der sidder et Spøgelse ved Galgen!"

Man skulde have troet, at Hestene selv frygtede dette Rædselssted, thi ved dette Maab jog de op ad Bjerget

med Stormens Hurtighed, og vare ikke rolige, for man ikke længer hørte Ravnenes Skrig.

Der ligger en lille Bro imellem Stuttgart og Ludvigsburg, om hvilken Folket veed at fortælle meget Gyselfigt; saa meget er vist, at der er forefalet uforklарlige Ting, og at mangen Mand løser sin Bon, naar han om Natten rider alene over dette Sted. Sagnet siger, at Consulentens Son og hans Bon, den muntre Capitain, kom lykkelig og inden en kort Tid til hin Bro; men der vilde deres Heste ikke meer gaae af Stedet og havde fnyst og skjælvet. De unge Folk sporedে dem og brugte deres Piske, da en gammel skjælvende Stemme raabte: "Giv dog en gammel Mand en Almisse."

"Hvem tager sin Pung op i Malm og Mørke?" sagde Capitainen. "Tilbage, Gamle! gaae bort fra Broen, vo're Heste ere skye for Eder; tilbage, siger jeg, eller J skal føle min Pisk!"

"Ikke saa rast, unge Mand! ikke saa rast!" sagde den Gamle, hvis dunkle Skikkelse de nu saae sidde paa Broens Rækværk; "forhast Eder ikke! J kommer tidsnok; giv en gammel Mand en Almisse."

"Nu er min Taalmodighed til Ende!" raabte Capitainen og svang sin Pisk i Luft'en. "Jeg tæller til tre, naar Du saa ikke er borte, hugger jeg til."

Den Gamle hostede og loe ved sig selv; det forekom Gustav, at hans mørke Skikkelse vorede i det Uendelige og — en lang Arm strakte en stor Hat hen imod dem, og for tredie Gang, men truende og med frygtelig Stem-

me, se reg Manden fra Broen: "Giv en gammel Mand en Almisse; det vil bringe Dig Lykke, og rid ikke saa hurtigt; for Klokk'en tolv tor Du ikke være der."

Reelzingen lod Krafteslos og sjælvende sin Arm synke; han tilstod siden efter, at en kold Haand havde rørt ved ham. Men Gustav tog sin Pung frem med et bankende Hjerte og fastede et Sølvstykke i den store Hat. "Hvor mange er Klokk'en, Gamle?" spurgte han.

"Jeg kender intet andet Klokkeslet end tolv," sagde Skikkelsen, der igjen satte sig paa Rækværket og knugede sig sammen, med huul Stemme: "Tak, Du skal have Lykke med Dig; rid til!" Da han havde sagt disse Ord styrtede han baglæn ds med et huult Fald ned i Sumpen, hvorover Broen forte. Forsørget gav Reelzingen sin Hest af Sporerne, saa den steilede høit i veiret og derpaa satte i to Spring over Broen. Men Gustav holdt forskrækket sin Hest tilbage, steg af og saae ned over Broens Rækværk. Intet rørte sig. "Gamle!" raabte han ned, "er Du kommen til Skade? Kan jeg hjælpe Dig?" — Intet Svar, og Alt var stille neden under som i Graven.

Nu blev ogsaa den unge Lanbek greben af en uforklarlig Angst; han følte, i det han steg op paa sin Hest, hvorledes den rystede; han vovede ikke, at see sig endnu engang om til det rædselsfulde Sted, i det han jog afsted efter sin Ven.

"Det er nu anden Gang, at han har modt mig,"

hviskede Neelzingen, i det han dreg Handedrættet dybt, da Lanbek igjen var ved hans Side.

"Hvo?" spurgte denne forundret.

"Djævelen," svarede Capitainen.

Lanbek gav ham intet Svar paa denne besynderlige Tale, og de jog videre frem i Mørket. I Zuffenhausen slog Klokk'en et Quartier paa Tolv, da de rede der igjen nem; i de fleste Huse brændte der endnu Lys, og hist og her hørte man aandelige Sange lyde indenfor. Bægteren stodte netop i Hornet og raabte. Capitainen standsede ham og spurgte, hvad disse Sange og Bonner saa langt ud paa Natten havde at betyde.

"Æ Herre! det er en føl Nat," svarede denne; "en Mand har banket paa mange Gadedøre og befalet, at Folkene skulde bede den hele Nat til Klokk'en tolv."

"Hvad var det for en Mand?" spurgte Lanbek forbauset. — "Gamle Folk, Herre, der have seet ham, forsikre, at det var vor gamle Præst; vor Herre være med hans Sjæl, han har nu været død i tyve Aar; men det var jo intet uchristeligt, han forlangte, derfor bede og syne de derinde i de oplyste Stuer og spinde dertil."

"Denne Nat kunde gjøre mig vanvittig," raabte Capitainen, i det de rede videre. "Gustav, jeg troer, inat gaaer han lyslevende omkring paa Jorden; jeg tænker, det vilde netop nu være den bedste Tid, at hidmane den gamle Krabat, hvis man havde Lust til at blive hurtigt Oberst eller besidde to Gange hundredetusinde spanske Quadrupler."

"Losse!" svarede Vennen; "ham, Du mener, har intet at bestille med Vennen."

Man skulde have troet, at deres Heste blot for et Syns Skuld løftede Benene, thi hvert Fjerdingsvei, de lagde tilbage, syntes at vore til et nyt. Endnu stedse vilde Ludvigsburg ikke lade sig tilsynne, og Matten var saa mørk, at De heller ikke paa Egnen kunde kjende, om De havde redet feil eller om De allerede varer nær ved Staden. Endelig, efter at de kunde have igjen redet en halv Miils Bei, saae de i en Trastand af omrent tusinde Skridt, Skinnet af Lys; men fandt ogsaa tillige deres Bei spærret af fire Heste, der, spændte for en Reisevogn, stode tversover Landeveien."

"Ryk Dine Heste bort, Foerman!" raaabte Capitainen, "eller min Pise skal snart drive dem afsted; hvorfor spærre Du Beien?"

"Giv Tid, mine Herrer, det skal strax ske," svarede en Mand, der steg af Vognen. Men den Tid, han brugte til at optage den nedfaldne Tomme og bringe den i Ordens, varede den raske Soldat for længe; han forsøgte at sætte over det forreste Spøends slaptliggende Skagler, og opfordrede sin Ven til at gjøre det samme; men, som det pleier at være tilføldet i sandant blindt Hastværk, i samme Dieblik trak Manden ved Vognen i Tommen, og Capitainens Hest blev hængende med den ene Fod i den stramttrukne Skagle.

Lanbek sprang af, for at hjælpe sin Ven; Rudskøn, som løb til, beklagede ham, og den ubetalte Hestes Fod

var netop bleven fri, da man hørte nogle Ryttere komme jagende i største Hast fra Staden. Den første kunde have et Forspring af femhundrede Skridt, men havde ingen god Hest, thi Capitainen skjelnede tydeligt, at den gif i fort Paradegallop; de efterfølgende Heste trampede vel mindre kraftigt, men vare lettere tilbeens. "Plads — allons! Plads!" raabte den første Rytter; men i samme Dieblik hørte ogsaa de to unge Mænd en bekjendt Stemme, der raabte med det vildeste Udtryk: "Holdt, Jøde! eller jeg skyder Dig midt igjennem Livet."

Blandt Folket i Würtemberg høres endnu undertiden et Niim, der betegner dette mærkværdige Moment; det lyder saaledes:

"Da sprach der Herr von Nöder:
Halt oder stirb entweder!"

Og det var ogsaa den gamle Oberst, som i dette Dieblik sprængte afsted, langt foran sine Ledsgagere, med en Pistol i Haanden, greb den første Ridende rafende om Armen, og skreg: "Hvor vil Du hen, Jøde? Hvorfor saa hurtigt til Hest, da jeg raabte efter Dig, at Du skulde bie?"

"Modereer Eder, Herr Oberst," svarede den Første i en stolt Tone, i hvilken der dog bævede nogen Angst; "jeg gaaer til Stuttgart for at sige Hendes Durchlauchtighed Fru Hertuginden, hvilke Forholdsregler, der i dette Dieblik . . ."

"Derhen gaaer ogsaa min Vei, Herre!" svarede Obersten med frygtelig Stemme, "og intet Dieblik viger

"J fra min Side, ellers lægger jeg Beslag paa Eder med min Pistol. Plads der, hvem staar her i Veien?"

"Capitain von Reelzingen af det første Compagnie og Expeditionsraad Lanbek."

"God Aften, mine Herret!" vedblev Røder. "Har J ladte Pistoler, Capitain?"

"Ja, min Herr Oberst," var Krigsmændens Svar, i det han tog dem ud af Hylsterne.

"J hvilket Værende J ogsaa nu maa befinde Eder, commanderer jeg Eder herved, at ride paa den venstre Side af Herr Minister Süss. Ved Eders Post og Eders Pligt som Adelsmand, skyd ham ned, saafremt han gjør Mine til at undflye. Ansvaret tager jeg paa mig."

"Herr Expeditionsraad," raabte Süss, "jeg kræver Eder til Bidne, at man tilfoier mig her sjændig Bold. Oberst Røder, jeg advarer Dem endnu engang; dette Oprin skal blive hævnet!"

"Men Herr von Røder," hviskede Gustav, "for Himmelens Skyld, overiil Dem ikke; betenk, hvad Folgerne kunne blive. Betenk," tilføjede han lydeligere, "Hertugens frygtelige Bred."

"Hertugen er død," sagde Røder saa høit, at Alle kunne høre det.

"Karl Alexander død?" raabte Capitainen, paa hvem alle denne Nats Begivenheder paa engang styrtede ind med skrækkelige Grindringer.

"Har man sikkert Efterretning? Gud! hvilken Begivenhed!" sagde Gustav bekymret. "Var han i Kehl?"

"Han er død hurtigt og pludseligt i Ludvigsburg for et Qvarteret siden. Derfor er det vor Pligt, at bringe denne Herre der, som har været meget stærkt sysselsat med Regjeringen, i største Hast til det forladte Statsroer."

"Hvorledes, i Ludvigsburg siger I," raaabte Lanbek "og hurtigt død? O, evige Forsyn!"

"I dette Ludvigsburg her," sagde Røder vemondig "og han døde i Sengen af Slag. Fred være med hans Aſſe! han var en tapper Herre. Men nu afsted, mine Bennet, at denne Efterretning ikke skal naae Stuttgart for vi!"

"Mine Herrer," raaabte Süss med en Stemme, som Brede og Angst var nærvæd at quæle, "endnu er jeg Minister, og erindrer dem om Hertugens Edict, der frisinder mig for alt Ansvar; jeg siger dem, det kan gaae dem alle galt, hvis De forene dem med Hert von Røder. I Hertugens og hans Arvingers Navn befaler jeg Dem, ikke at nærme sig til min Person."

"Nu har Din Regjering en Ende, Jøde!" raaabte Capitainen, loe vildt, rev Tømmen ud af hans Haand og slog hans Hest med sin lange Pidſe over Ryggen; Oberften red paa den høire Side med sin Pistol i Haanden; Toget satte sig i Gallop, og Gustav fulgte det halv drømmende igjennem den syngende Landsby, forbi den gamle Mand, der igjen sad paa Broen og opslag en hæs Latter, og forbi Galgen, hvor Ravnenene skrege og sloge

med Vingerne. Først her, da han kastede et frygtsomt Blif hen paa Nætterstedet, opfyldtes hans Indre af en ængstelig Ahnelse om Lea og hendes ulykkelige Skjæbne.

14.

Da Stuttgarterne vaagnede Morgenen efter denne skjæbnesvandre Nat, blev de overrasket af tvende næsten aldeles utroelige Efterretninger. Hertugen var, istedetfor at reise ud af Landet, død pludselig denne Nat paa Ludvigsborg. Han havde været en sund, kraftig Mand, hvem Mange, der havde seet ham, vel havde tiltroet, at kunne leve endnu tyve til tredive Aar. Klagerne over hans Død taug næsten for Glæden over en anden Efterretning. Joden Süß havde med flere af de høieste Hofs-herrer været paa Ludvigsborg-Slot, da Hertugen døde saa pludselig; han havde strax, efter at han havde seet Liget, svunget sig paa sin Hest, og var halv vanvittig reden ad Stuttgart til; men Herr von Röder, en Mand, som ikke var at spege med, havde indhentet ham og fort ham under Bevogtning til Stuttgart. Man loe over den besynderlige Maade, hvorpaa Joden blev fort bag Lyset; da han nemlig trædte ud fra Hertuginden, hvem han endnu samme Nat havde gjort sin Opvartering, for at condolere hende, og forlangte en Escorte til sin Bolig, fordi han skulde hente vigtige Acter, sluttede en Lieutenant med sex Mand sig til ham. Ved Enden af Corridoren bukkede en

Capitain for ham og fulgte ham med tolv Mand; Süss meente rigtignok smilende: "det var altfor megen Ære," men da han dreiede om Hjørnet ved Lanbecks Huus, og bemærkede fire Skildvagter udenfor sit Pallais, da han saae Vajonetter blinke oppe ved Trappen, og Lea bieg, forstyrret og grædende styrtede ham imøde, da mærkede han, hvad Klokken var slagen, og raabte: "Ciel, je suis perdu! *")

Endskjondt den afdede Hertugs Testament havde fastsat, i Tilfælde af hans Død, en Administration, der vilde have været behageligere for hans Ministre, saa overtog dog Hertug Rudolph af Neustadt, som nærmeste Agent, trods sin høie Alder, Administrationen, og Landet folte sig lettet og tilfreds derved. Han lod Enhver, undtagen erkendte slette Mennesker, forblive i den Værdighed, han havde beklædt under den forrige Regjering, og dette var virkelig et Slags Maadesact, naar man betænker, at to Trediedele af alle Embeder i Landet tidligere vare blevne fjochte. Blot En var ikke tilfreds med det Embede, som den administrerende Hertug havde stadsfæstet i de naadigste Udtryk; det var den unge Lanbek. Han blev ikke alene paa ny udnævnt til Expeditionsraad, men, da den gamle Røder, i sit varme Vensteb for Consulenten, skildrede hans Son, som et klogt Hoved og en fortreffelig Turist, valgte Hertugen ham endog saa til den Commiss-

*) Himmel, jeg er forloren!

sion, der skulle føre Processen imod Goden Süss. Den gamle Lanbek følte sig derved ikke lidet hædret, og kaldte sin Son flere Gange sin Alderdomsstøtte; men Gustav blev ved dette Balg uudsigelig ulykkelig. Ikke fordi han jo, som enhver anden Borger, havde fordomt den Mand, der havde styrket Landet i saa dyb Elendighed; ikke fordi det var imod hans Samvittighed, at fremdrage Forbrydelsær, man saa kunstigt havde skjult, for Lyset; men Lea — det var jo hendes Broder, han skulle domme, og denne Tanke var det, der gjorde ham dette Hverv til en Ufølgy. Smaae Sjæle møette sig gjerne med Hævn, og Mange vilde det have været en inderlig Glæde, nu at besøge en Mand, der for nyligt stod saa høit, i Fæstningens dybste Cassematte, med bydende Rest jage ham op af hans Leie, og martre ham og tilfoie ham Piinsler. Denne Mand havde desuden personlig frækket Gustav, han havde behandlet ham med den meest oprørende Overmod, endog saa truet ham med det samme Fængsel, i hvilket han nu selv vansmægtede, bekymret for sin Frihed, maaesse endog for sit Liv. Men den unge Mands Hjerte var altfor heimodigt, til at det skulle banke af Glæde, da han traadte første Gang som Dommer ind i Fængslet til Süss, der nu, blottet for al jordiske Herlighed, ifort pjaltede Klæder, bleg, forvildet, reiste sig langsomt af sine rassende Kjæder. Dette Ansigt erindrede ham jo om et ulykkeligt, elsket Bæsens Ansigtstræk, og han kunde neppe holde sig fra at udgyde Taarer, da Fangen efter Slutningen af Forhøret sagde: "Herr Lanbek, der er en

ulykkelig, uskyldig Pige, som vi begge kjende; da man forseglede Uting i mit Huus, stodte de raae Mennesker hende ud paa Gaden — hun var en Jødinde og fortjente altsaa ingen Medlidenhed. — Jeg, Herre, har ikke beholdt en Pending tilovers, hvorved jeg kunde friste hendes Liv; jeg veed ikke, hvor hun er — hvis De skulde høre noget fra hende — hun besad intet Andet end den Klædning, som hun bar, da man stodte hende over Dørtaerstelen — giv hende da af Barmhjertighed en Almisse.”

Den unge Mand gav sine Taarer frit Lob, da han gik alene ned ad Bjerget fra Hohen-Meussen; han blev rigtignok siden efter underrettet om, at Jøden havde lojet for ham, at han, endskjøndt man fandt over 500,000 Gylden i Guld og Juveler i hans Huus, dog havde næsten 100,000 i sikke Hænder i Frankfurt, og Gustav kunde let indsee, at Süss blot havde villet gjort ham blod ved disse Forestillinger af Elendighed; men desuagtet kunde han ikke forjage den Tanke, at Lea var forladt og ulykkelig, og denne Tanke blev bestandigt piinligere, da han, trods sine Efterforskninger, ikke kunde opdage noget Spor af hende.

Føraaret, Sommeren og Høsten vare henrundne, og endnu bestandigt vedvarede Processen. Der kom Ting for Lyset, for hvilke selv de koldeste Dommere gyste; men endskjøndt den unge Lanbek med ødel Mishag forestillede Commissionen, at endnu fire andre Mænd vare ikke mindre skyldige end Süss, saa syntes man dog blot at ville gaae

alvorligt tilvoerks imod ham, fordi det almindelige Had bestegnede ham som den meest Skyldige.

Det var en mørk Octoberaften; — den gamle Consulent var for nogle Dage siden reist bort og hans Son arbeidede i Bibliothekværelset paa et nyt Forhør, — da hans yngre Søster, nu Capitain Neelzingens lykkelige Forlovede, alvorligere end sædvanlig, trædte ind til ham. Hun talte i Begyndelsen om ligegeyldige Ting, men syntes blot med Moie at undertrykke en Daare, som endelig virkelig blinkede i hendes blide Øyne, da hun spurgte, om han ikke vilde blive vred paa hende, naar hun førte en besjendt Person ind til ham. Han saae forbauset og forundret paa hende, men endnu inden han formaade at svare, ilte Trine grædende ud af Værelset og trædte fort efter ind igjen med en tilstoret Pige. Endnu førend det dunkelt brændende Lys viste hendes Omrids tydeligt, endnu inden hun slog Sloret tilbage, sagde hans ahnende Hjerte ham, hvem han havde for sig; rødmende sprang han op, men den Ulykkelige havde allerede fastet sig for hans Fodder, slaaet Sloret tilbage, og det var Lea, der opløftede de engang saa elskede Øyne sorgmodig og bonfaldende til ham, og udstrakte sine blege, magre Hænder, i det hun vred dem, bedende mod ham. "Barmhjertighed!" raaabte hun, "lad ham blot ikke doe; man siger, han maa doe, hans eneste Haab hviler endnu paa Dem. Hvorsta skal jeg tage Dre, til at blodgjøre Dere's ædelmodige Hjerte? Hvilket Sprog skal jeg udtoenke for at tale til et Dre, der engang saa godt forstod mig." — Daarer tillode hende ikke at tale videre,

og ogsaa Trine græd bitterlig. Fuld af Smerte og Overraskelse greb Gustav hendes hænder, og reiste hende i veiret; han saae paa hende — hvor smertelig var dette Syn for ham! Hendes Kinder vare blege og indfaldne, de sjonne Øine laae dybt i Hovedet, og Munden, der ellers blot synedes skabt til Smil, viste, at den allerede længe ikke meer ejendte højt sode Smil. Det sorte Haar, der hang ned over hendes hvide Pande, og det blege Ansigt fuldendte det Spøgelseagtige i hendes Udseende.

"Lea! ulykkelige Lea!" raabte den unge Mand, "hvorlænge har De holdt Dem skjult og berovet Deres Venner den sidste Trost, at vide, om Intet mangler Dem, om de kunne gjøre noget for Dem?"

"Af! det er ikke derfor jeg har bedet Deres ædelmodige Søster, at føre mig herhvid," sagde hun med et smerteligt Smil. "Hvorfor skulde det ikke gaae mig godt? Jeg har for længe siden begravet alle mine Forhaabninger og Drømme, jeg plantede Grindringer som Blomster paa Graven, og vander disse Blomster med mine Tårer. Nei! De har altid været saa ædelmodig mod Ulykkelige, gib mig blot den Trost, at min Broder ikke maa døe; af! det er saa bittert at døe, og hvad nykter hans Dod dette Land?"

"Lea," svarede den unge Mand forlegen, "sikkerlig, derom har man aldrig talt, og jeg troer heller ikke — De kan trøste Dem — det vil ikke komme saa vidt."

"Det vil, og i Deres Haand ligger hans Skjæbne," hviskede hun; "han har sagt mig det; jeg har talt med ham; ""naar blot ikke det Brev var, det Brev kan

bringe mig i Fordærvelse." "O Gustav! hold ham i mange år, for bestandigt indespærret i Fængsel, — hvad Magt ligger der paa hans Liv, naar han sidder i Lænker? Blot ikke døe; Gustav, vær ødelmodig — forglem det Brev, som Ingen ejender, uden De — med hin svage Flamme der kan De frælse et Menneskes Liv."

"Broder," sagde Katharina, i det hun traadte nærmere hen til ham og greb hans Haand, "gør det, Din Samvittighed vil ikke bebreide Dig det; thi han er jo for bestandig gjort uskadelig; brænd Brevet, det kan jo være forkommet."

Den unge Mand saae paa den grædende Pige, en uovervindelig Følelse kæmpede i ham, han vakte et Dileblik, og Lea, der læste denne Kamp i hans Miner, greb hans Haand, trykkede den stormende til sit Hjerte, med Ømhed til sine Læber.

"Han vil!" raaabte hun henrykt; "o! jeg vidste det, han er ødel; han vil ikke som de Andre hævne sig over den Ulykkelige, der engang har fornærmet ham, han lader ham ikke døe, nedtynget af Synden, han lader ham leve og blive from og viis. Hvor god er Du, o Gud, fordi Du har nedsendt en af dine Engle paa denne øde Jord, der velsigner med Barmhjertighedens aabne Haand, og ikke sonderknuser Forbryderen med Hævnens flammende Sværd!"

"Nei — nei — det er ikke muligt!" sagde Lanbek med dyb Smerte. "See, Lea, mit Liv vilde jeg offer, for at kjøbe Din Rølighed, men min Wre! Gud! mit

gode Navn! det er ikke muligt! De vide, at Brevet er her, Nogle have læst det, og — imorgen skal jeg foredrage det. Trine! tal, jeg besværger Dig, kan, tor jeg gjøre det?"

Trine græd, og en sagte Bevægelse med Hovedet syntes at tilkjendegive, at det ogsaa forekom hende umuligt; men Lea havde hørt paa ham med et ubevægeligt Blik; over de blege Kinder ubbredte Angstens Rødme sig, hun boiede sig forover, som funde hun ikke ret høre den skrækkelige Mægtelse; hun saae, da Gustav beraabte sig paa sin Søster, hen til denne med et Blik fuldt af smertelig Zillid, hun udstrakte sin Haand framagtigt, som en Druknende, der udstrækker sin Haand efter den svage Green ved Bredden — forgjæves.

"Saa maa han døe," sagde hun efter nogen Tids Forleb sagte, "og Du — Du bryder Staven over ham? Det var altsaa derfor jeg levede og — elskede? En besynderlig Gaade er Livet! Havde jeg tænkt dette, da jeg var et muntert Barn? Havde jeg tænkt, at vi skulle saaledes synke i Fordærvelsen?"

"Stakkels, ulykkelige Pige!" sagde Trine og sluttede hende i sine Arme. "Ne, sikkertlig, han kan ikke handle anderledes, jeg indseer det selv; og hvis det kan trøste Dig, kom til mig, saa ofte Du vil; Du skal sikkert finde trofast Deeltagelse"

"Lea," afbrød hendes Broder hende, "hvis vi kunde gjøre Noget for Dem; — De er vant til Welstand — denne Klædning her siger mig, at De lider Nød."

"Kom, Lea!" vedblev Trine, "vi ere næsten af eens Storrelse, tag af mine Tørklæder, mine Klæder; Du volder mig en Glæde, naar Du vil gjøre det."

"Deres Broders Formue, som han eier udenfor Landet," sagde Gustav, "skal eg maa reddes for Dem, De har de nærmeste Fordringer, og jeg skal sikkert gjøre mit."

"Gode Gustav," afbrød hun ham, i det hun tvang sig til at smile; "lad det være; Folk sige, at han har revet sin Formue fra dette Lands Fattige. Det var uretfærdigt, eg det havde været bedre, at han aldrig havde set dette Land; men ligesaa uretfærdigt vilde det være af mig, at gjøre Brug af dette Guld, der vil bringe ham Doden. Men af Dig, kjære, skjonne Pige, modtager jeg et Tørklæde, fordi det nu begynder at blive koldt. Jeg hører, Du er forlovet; gid Du maa blive ret lykkeslig! Hid de Taarer, der nu hænger ved Dine Dienlaage, maae være de sidste Du følder, og naar Du maa græde, saa være det blot fremmed Ulykke, hvortover Dit skjonne Hjerte sorger!"

"Lea," sagde den unge Mand med dyb Smerte, "jeg kan ikke lade Dig gaae saaledes bort; det er Fortvivlelsens skuffende Relighed, der syder fra Dine Læber. Besøg dog min Søster; stig hvor Du boer. — Af, hvis Du leed Mang! — Forlad mig ikke med Mag, Lea! Gud veed, at jeg ikke kunde handle andresledes!"

"Ogsaa jeg veed det, Gustav! Jeg var en ufornuftig Pige, fordi jeg vilde stille Dig paa denne farlige

Prove; vor Ulykke er saa stor, at en lille Hjælp vilde være kjøbt altfor dyrt med Din Nolighed. Lev vel! jeg behøver kun lidet, maaſke snart slet intet meer, og skulde jeg trænge til Noget, saa er jeg ikke for stolt, at komme til denne Veninde, den eneste, Ulykken har erhvervet mig."

"Dg tilgiver Du mig?" spurgte Gustav med Saarer.

"Teg har intet at tilgive," svarede hun, i det hun med meer Fatning, end de tvende Godskende besad, bød dem sin Haand. "Lev vel, Ven! Teg gaaer, for at vande mine Blomſter. Gid mine Fædres Gud maa gjøre Dig saa lykkelig, som Dit rige Hjerte fortjener!" Med disse Ord fastede hun endnu et Blik fuldt af Kjelighed paa ham, og gif, ledfaget af Trine.

Den unge Mand saae vemodigt efter hende; han syntes at føle, at denne Time havde en mægtig Indflydelse paa hans Liv, men han ahnede ogsaa, at han havde seet den ulykkelige Pige for sidste Gang.

15.

Det vilde trætte vore Læſere, hvis vi vilde endnu længere underholde dem om Jøden Süss's Proces. Det gif dengang som en Lobeild igjennem alle Lande, og bliver hist og her endnu idag nævnt, at Würtembergerne den fjerde Februar 1738 hang deres Finantsminister formedelst altfor vovelige Finantsoperationer. De hang ham i en uhyre Galge af Jern i et Jernbuur. Æ den administrerende Hertugs Decret heed det: "Ham til vel-

fortjent Straf, men Enhver til et afflydigt Exempel." Saavel den Maade, hvorpaa denne ulykkelige Mand behandlede Würtemberg, som hans Straf, ere begge Dele lige paafaldende og ubegribelige paa en Tid, da man alle rede i lang Tid var skredet frem i Civilisation og Oplysning, da den franske Literaturs Blomster rev med uimodstaaelig Magt den meer dannede Deel af Europa ivirret med sig.

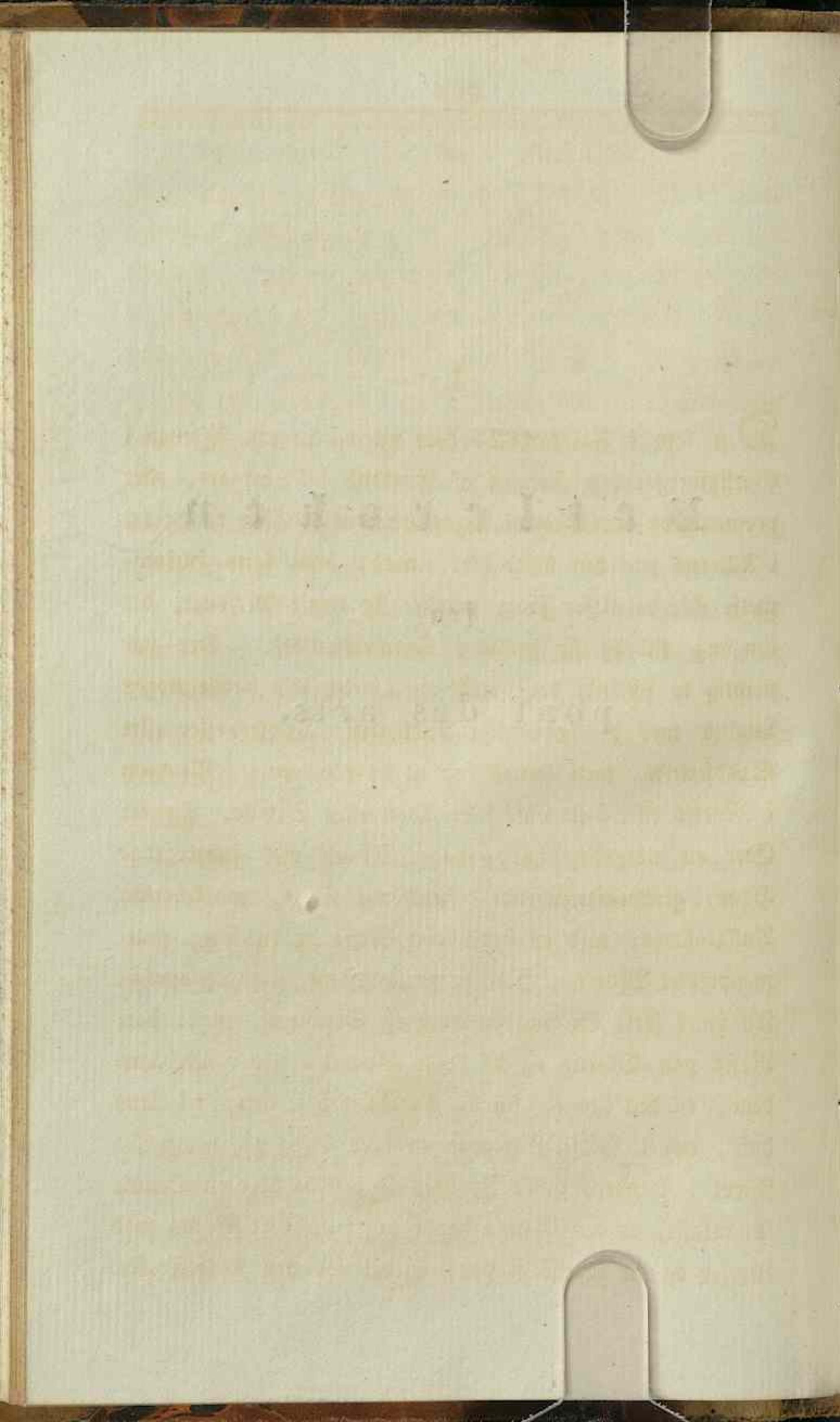
Man kunde fristes til, at anklage det daværende Würtemberg for det skjændigste Barbarie, naar der ikke indtraadte en Omstændighed, som Mænd, der have levet paa hin Tid, ofte gjentage, og der, om den end ikke retsærdiggjør Gjerningen, dog synes at godt gjøre dens Nødvendighed. "Han maatte," sige de, "døe i Galgen, ikke saameget for sine egne svære Forbrydelser, som for mægtige Mænds Skjændselsgjerninger og Planer." Slægtskabsforhold, Unseelse, hemmelige Lovter frelste de Andre; Joben — funde og vilde Ingen redde, og derfor skrev man, som den gamle Provincialconsulent Lanbek udtrykkes fede sig, "paa hans Rechnung, hvad de Øvrige havde fortært." Fra den Tid af ere 90 Aar henrundne, og vi vide ikke, om dengang denne Mands skjændselfulde Død beroligede og tilfredsstillede Gemyutterne for Alt det Tidligere. Et Edict, som Administratoren udstædte, synes ikke ganske at bevise det, thi han saae sig nødsaget at forordne: "at Undersætterne skulde holde sig fra, at tale og domme ufordeelagtigt om den heilige Herre, under Straf, og minde ham med skyldig Agtelse."

Den gamle Lanbek gjorde det Sidste ogsaa uden dette Edict, thi saa ofte Karl Alexanders Navn blev nævnt, lettede han med bekymret Mine paa sin Hue og sagde: "Gud give ham den evige Salighed!" Han fulgte ogsaa den høisalige Herre endnu under Rudolph af Neustadts Formynderskab. Man figer, at hans Son har aldrig siden smilet, og selv hans Svoger Reelzingen kunde ikke med sine herligste Indfald saae ham til at gjøre en munter Mine. Endnu Anno 93 saae man ham som en hei, mager Olding stride ved en Stok over Gaden; hans Mine var alvorlig og mørk, men hans Die kunde undertiden vise Blodhed og Deeltagelse. Han givtede sig aldrig, og Sagnet gif dengang, at han blot havde elsket een Gang, og at det var en ulykkelig Pige, der fandt sin Død frivillig i Neckarfoden. Mænd, der have kjendt ham, forsikre, at han sædvanlig var kold og indesluttet i sig selv, men desuagtet meget interessant i Samtale, naar man bragte den paa visse metaphysiske Undersøgelser, med hvilke han i Særdeleshed bestjæftigede sig i sin høie Alverdom. Han døde, beklaget af Mange, der kjendte ham og hans Skjæbne, og begrædt af de Fattige og Ulykkelige. — Min Bedstefader pleiede at sige om ham: "Han var et af de Mennesker, der, naar de engang have været ret ulykkelige, ikke mere ville vænne sig til Lykken."

B e t t e r s k e u

fra

p o n t d e s a r t s.

I.

Den som i Maaret 1824 kom nu og da om Aftenen i Gjæstgivergaarden Kongen af England i Stuttgart, eller promenerede om Eftermiddagen imellem Klokk'en to og tre i Alleerne paa den brede Wei, maa, hvis hans Hukommelse ikke er altfor svag, erindre sig nogle Personer, der dengang tildrog sig enhvers Æpmærksomhed. Det var nemlig to Mænd, der ganske og aldeles ikke havde nogen Liighed med de sædvanlige stuttgartiske Driftegjæster eller Spadserende, men syntes for at høre hjemme i Pradoen i Madrid eller i en Café i Lissabon eller Sevilla. Tænker Eder en aldrende, hei, mager Mand med mørkegraae Haar, gjennemtrængende, funklende Øyne, mørkebruun Ansigtssfarve, med en frumboiet Næse og en fin, sammenpresset Mund. Han gaaer langsomt, stolt og opreist. Til hans sorte Silksunderklæder og Strømper, til de store Roser paa Skoene og de brede Spænder ved Knæebaandene, til den lange, smalle Kaarde ved Siden, til hans hoie, noget spiose Hat med en bred Skylge, nedtrykket skjæbt i Panden, ønske I, hvis I besidde blot en Smule Phantasie, at den Gamle havde taget en kort Vams med Puffer og en spansk Kappe, istedet for den sorte Frakke.

Og Tjeneren, der folger efter ham med ligesaa
stolte Skridt som han, minder han Eder ikke ved sit dum-
bristige Spidsbubeansigt, ved sin fremmede, astikkende
Klædning, ved det ugeneerte Bæsen, hvormed han seer
sig omkring, gaber paa Alt og dog ikke beundrer Noget,
om hine Tjenere i det spanske Lybstspil, som ere deres
Herrer saa troe som hans Skygge, der i Dannelses staae
dybt under ham, i Stolthed ved Siden af ham, i List og
Snedighed over ham? Under Armen bær han sin Her-
res Soelstjerm og Regnkappe, i Haanden en Solvdaase
med Cigarrer og en Lunte.

Hvo blev ikke staaende, naar disse to spadserede lang-
somt igjennem Alleen, for at see sig om efter dem? Det
var som man veed ingen andre end Den Petro di San
Montanjo Ligez, Huushovmester hos Prinsen af P*,
der opholdt sig den Tid i Stuttgart, og Diego hans
Tjener.

Som det ofte pleier at være tilfældet, at der blot
behoves en lille, ringe Begivenhed, for at gjøre et Men-
neske berømt og paafaldende, saa hændte dette sig ogsaa
med den unge Frøben, der i et halvt Mars Tid (saalænge
havde han nok omrent opholdt sig i Stuttgart) traadte
hver Dag Klokket to igjennem Slotsportalet ud i Alleen,
gik tre Gange omkring Soen, og fem Gange op og ned
ab den brede Vei, skred forbi alle glimrende Equipager,
ffjenne Frøkener, hele Masser af Directeurer, Hof-,
Krigs-, Justits- og Kammerraader og Lieutenanter, og
ikke blev bemærket af nogen, thi han saa jo ud som et

ganske almindeligt Mennestæ paa omrent 28 til 30 Aar. Men fra den Tid af han en Eftermiddag stodte paa Don Petro paa den brede Bei, denne hilste ham meget ventigt, skjod sin Arm fortrolig ind under hans, og spadserede nogle Gange op og ned med ham i en ivrig Samtale, fra den Tid af betragtede man ham uysgjerrig, endogsa med en vis Agtelse; thi den stolte Spanier, der ellers ikke talte med nogen, havde behandlet ham med paafaldende Aestimation.

De sjonnieste Frøkener fandt nu, at han ikke saae saa ilde ud, ja at der laae endogsaa noget Interessant, noget overordentlig Tilstrækende i hans Ansigt, som man just ikke saa hyppigt saae paa den brede Bei; Directeurerne og de forskellige Slags Maader spurgte: "hvem den unge Mand vel funde være?" og blot nogle Lieutenanter funde give dem den Underretning, at han af og til spiste beef steak i Museumet, at han et halvt Aar boede i Slotsgaden, og at han red paa en sjon Mecklenburger, der tilhørte ham selv. De tilføjede endnu meget om denne Hests Dyder, hvorledes den var bygget, hvilken Farve den havde, hvor gammel den var, hvad den vel kunde koste, og kom saaledes overhovedet til at tale om Heste, at man funde lære ret meget deraf.

Men den unge Frøben saae man fra denne Tid af ofte i Don Petres Selskab, og svedvanlig indfandt han sig om Aftenen i Kongen af England, hvor han sad noget assides fra de andre Gjæster hos Gennoren og talte med ham. Men Diego stod bag sin Herres Stol og opvar-

tede begge flittigt med Xeres og Cigarrer. Ingen kunde egentlig begribe, hvorledes de to Herrer vare blevne bekjendte med hinanden, eller hvad der kunde interessere den ene hos den anden? Man gjættede paa dit og dat, gjorde dristige Formodninger, og til Slutningen havde dog den unge Mand selv funnet givet den bedste Oplysning desangaaende, naar blot Een havde spurgt ham derom.

2.

Dg var det ikke i Brødrene Boissérees og Bertrams skjonne Gallerie, hvor de først havde seet og gjort Bekjendtskab med hinanden? Disse forekommende Mænd havde tilladt den unge Mand, at besee deres Malerier saa ofte han vilde, og han gjorde det gjerne, naar han kunde komme i Middagsstunden, da man aabnede Galleriet. Det maatte regne eller fine, Beiret maatte indbyde nok saa meget til de herligste Spadseretoure i Omegnen, han kom der dog; han saae ofte ret syg ud og kom der alligevel. Men man vilde agte Herr von Fröbens Kunstsands for hoi, hvis man maaße troede, at han studerede eller afkopierede de gamle Nederlænderes Malerier. Nei, han traadte stille ind ad Doren, hilste taus, gif ind i et assides liggende Værelse til eet Malerie, som han betrakte lœnge, og forlod igjen ligesaas stille Galleriet. Eiermændene tœnkte altfor delicat, til at de skulde have spurgt ham om hans underlige Forkjørlighed for Billedet;

men dem maatte det ogsaa være paafaldende, thi ofte naar han gif bort, funde han blot med Moie skjule de Zaarer, der stode i hans Dine.

Stor historisk eller anseeligt Kunstuord havde Wilsledet ikke. Det forestillede en Dame i halv spansk, halv gammelthysk Dragt. Et venligt, blomstrende Ansigt med klare, blide Øyne, med en fin, ziirlig Mund og en skjøn, rund Hage, traadte meget levende frem af Baggrunden. Et tykt Haar og en lille Hat, der, smykket med hvide Fjedre, sad noget skalkagtig paa den ene Side, prydede den skjonne Pande. Klædedragten, der blot lod den skjonne, ziirlige Hals blive synlig, var behængt med tunge Guldfjøder, og vidnede ligesaa meget om Damens Sædelighed som hoie Stand.

"Eil Slutningen er han vel forelæst i Portraitet," tænkte man, "som Calaf i Prinsesse Turandots, endskjondt med meget ringere Haab, thi Portraitet er vist trehundrede Aar gammel, og Originalen ikke meer blandt de Levendes Tal."

Men efter nogen Tids Forløb syntes Frøben ikke meer at være Portraitets eneste Tilhæder. Prinsen af P*. havde en Dag med sit Folge besøgt Galleriet. Don Petro, Huushovmesteren, havde forladt den omstridende Skare af Tilskuere, og besaae Malerierne, i det han gif alene fra det ene Bærelse i det andet. Men som rørt af Lynet, med et Udraab af Forundring var han bleven staaende for hin Dames Portrait. Da Prinsen forlod Galleriet, sogte man længe forgjæves efter Huushovmesters

ren. Endeligen fandt man ham staende med forslogde Arme, med hans fyrlige Øine halv tillukke, Munden sammenpræsset, i dyb Betragtning for Portraitet.

Man sagde ham, at Prinsen allerede steg ned ad Trappen, men den gamle Mand syntes i dette Sieblik blot at have Tands for een Ting. Han spurgte: "Hvorledes dette Portrait var kommet her?" Man sagde ham, at det var malet af en berømt Mester for flere hundrede Aar siden, og ved et tilfælde kommet i dets nuværende Eiermænds Hænder.

"O Gud, nei," svarede han, "Portraitet er nyt, ikke hundrede Aar gammel; hvorfra have de faaet det, sige de, hvorfra? o jeg besværger dem, hvor kan jeg finde hende?"

Manden var gammel og saae for ærværdig ud, til at man skulde have fundet dette Udbrud af hans Folelse latterlig; men da han igjen hørte den samme Paastand, at Billedet var gammelt og sandsynlig malet af Lucas Cranach, da rystede han betenk somit paa Hovedet.

"Mine Herrer," sagde han, og lagde sin Haand paa sit Hjerte for at bevidne hvad han sagde; "mine Herrer, Don Petro di San Montanjo Ligez holder dem for ærværdige Folk. De ere ikke Maleriefælgere, ville ikke følge mig dette Portrait for gammelt, jeg tor ved deres Godhed se disse Malerier, og de nyde denne Provindses Matelse. Men jeg maatte aldeles bedrage mig, eller — jeg tjender Damen, huitt Portrait forestiller." Med disse Ord sekrede han, i det han hilste ærbodigt, ud af Værelset.

"Sandelig!" sagde den ene af Galleriets Eiermænd,
 "naar vi ikke vidste noigagtig af hvilken Mester det var,
 naar og hvorledes det er kommet i vor Besiddelse, og i
 hvilken lang Nække Aar det har hængt for den Tid i C.,
 saa kunde man blive fristet til, at troe, at denne Dame
 levede endnu. Synes ikke en Grindring at drive den unge
 Frøben næsten daglig til dette Portrait, og denne gamle
 Don, synede ikke en ungdommelig Tid ud af hans Dine
 da han tilstod, at han kendte Donnaen, som er malet
 her? Besynderligt, hvor ofte Indbildningskraften driver
 sit Spil med fornuftige Mennesker; og jeg maatte aldeles
 tage feil, hvis Spanieren har været her for sioste-
 gang."

3.

Og hans Formodning gik i Opfyldelse; neppe var
 Galleriet blevet aabnet den følgende Formiddag, saa trædte
 allerede Don Petro di San Montanjo Ligez ind med faste,
 stolte Skridt, og strog forbi de lange Malerierækker til
 hinnt Værelse, hvor Damen med Fjederhattens var op-
 hængt. Det fortrod ham, at Pladsen foran Billedet al-
 lerede var besat, at han ikke kunde betragte det alene,
 Træk for Træk, som han saa gjerne havde gjort. En
 ung Mand stod foran det, betragtede det længe, trædte
 hen til et Bindue, saae op til Skærne, og trædte der-

paa igjen hen til Maleriet. Den gamle Herre ørgrede sig lidt derover; men — han maatte finde sig deri med Taalmeldighed.

Han traadte hen til de andre Malerier, men opfyldt af Tanken om Damen, dreiede han sit Hoved hvert Dileblik omkring, for at see, om den unge Herre endnu ikke var gaaen, men han stod som en Muur, han syntes at være hensunken i Betragtninger. Spanieren hostede for at opvække ham af hans lange Drøm; den unge Herre vedblev at dromme; han strabede lidet med Foden paa Gulvet, den unge Mand saae sig om, men hans sjonne Die streifede flygtigt forbi den gamle Herre og føngstedes derpaa paa ny af Maleriet.

"San Petro! San Tago di Capostella!" mumlede den Gamle, "hvilken kjedelig, dum Dilletant!" Viserlig forlod han Bærelset og Galleriet, thi han folte, at han idag ikke kunde have nogen Nydelse, fordi han var fortrædelig og ørgerlig. God han dog heller havde blesvet! Dagen efter var Galleriet lukket, og han maatte vente otte og fyрgetyve lange Timer, for han igjen kunde gaae hen til Maleriet, det interesserede ham i saa hei Grad. Endnu inden Stiftskirkens Klokke havde slaget fuldkommen tolv, steg han med anstændig Hast op ad Trappen ind i Galleriet, til det velbekjendte Bærelse, og truffen! han var den første, han var alene, han kunde betragte det i Eensomhed.

Han saae længe paa Damen med ufravendt Blif, lidt efter lidt syldte en Taare hans Die, han sorte sine

graae Dienhaar med Haanden; "o Laura!" hvistede han sagte, da led ganske tydeligt et Suk i hans Dre, han vendte sig forstørret om, den unge Mand fra iforgaars stod atten her og betrakte Portraitet. Fortrydelig over at see sig igjen forstyrret, nikkede han flygtigt med Hovedet, den unge Mand takkede noget venligere, men ikke mindre stolt end Spanieren. Dgsaa dennegang vilde den sidste vente til den overflodige Tilstuer var gaaen; men forgjæves, han saae til sin Skræf, hvorledes huin endogsaa tog en Stol, satte sig ned nogle Skridt fra Maleriet, for at betragte det med tilbørlig Ro og Bequemmelighed.

"Den Gjæf," mumlede Don Petro, "jeg troer endogsaa, at han vil forhaane mine graae Haar." Han forlod Gemakket endnu ørgerligere end iforgaars.

Forsalen stodte han paa den ene af Galleriets Eiermoend. Han takkede ham hjertelig for den Nydelse, hans Samling forstæffede ham, men kunde ikke undlade, at beklage sig over den unge Fredsforstyrret. "Herr B*," sagde han, "De har maaske bemærket, at eet af Detes Malerier i Sørdeleshed har noget tilstrækende for mig, det interesserer mig overordentligt, det har en Betydning for mig, som — som jeg ikke kan udtrykke. Jeg kom, saa ofte De tillod det, for at see det, glædede mig ret over at kunne see det uforstyrret, fordi sædvanslig ingen befragter det længe, og — tænk Dem, det har et slet ungt Menneske bemærket, og kommer, saa ofte jeg kommer, og bliver, for at trobse mig, staanbe i hele

Tider for dette Portrait, der dog paa ingen Maade kan have nogen Betydning for ham."

Herr B* smilede; thi han funde ret godt teenke sig, hvo det var, der havde forstyrret den gamle Herre. "Det sidste vil jeg dog ikke paastaae," svarede han; "Portraitet synes at have megen Betydning for den unge Mand, thi det er ikke den forstegang, at han betragter det saa længe."

"Hvorledes? hvo er dette Menneske?"

"Det er en Herr von Frøben," vedblev hin, "der har opholdt sig her i fem, sex Maaneder; og fra den Tid af at han første Gang saae haint Portrait, netop hinDa me med Fjederhatten, som De ogsaa ynder, kommer han hver Dag regelmæssig paa denne Tid, for at betragte Maleriet. De seer altsaa i det mindste, at Portraitet maa interessere ham, da han allerede saa længe har besøgt det." — "Herre! sex Maaneder?" raabte den Gamle. "Nei, ham har jeg gjort bitter Uret i mit Hjerte; Gud tilgive mig det; jeg troer endogsaa, at jeg har behandlet ham uhøflig i min Brede. Og han er en Cavaleer, figer De? Nei, man skal ikke kunne sige om Petro de Ligez, at han behandlede en fremmed Mand uhøflig. Jeg beder Dem, siig ham — dog nei, gior det ikke: jeg træffer ham nok igjen, og saa skal jeg selv tale med ham."

4.

Og da han den anden Dag indfandt sig igjen og traf Frøben allerede for Maleriet, traadte han ogsaa hen til ham med et ret venligt Unsigt; men da den unge Mand traadte cærværdigt til Siden, for at indromme den gamle Herre den bedste Plads, hilste denne ham høflig og sagde: "Hvis jeg ikke tager feil, Sennor, saa har jeg seet Dem flere Gange betragte dette Malerie. — Det gaaer Dem vel ligesom mig; dette Portrait interesserer ogsaa mig meget, og jeg kan ikke ofte nok betragte det."

Frøben blev overrasket ved denne Tiltale; ogsaa han havde fundet det paafaldende, at den Gamle saa ofte betragtede Portraitet, han havde faaet at vide, hvem han var, og efter den stive, folde Compliment igaar havde han ikke ventet denne venlige Tiltale.

"Jeg tilstaaer, min Herre!" svarede han, efter at have betænkt sig lidt, "dette Malerie drager mig mere til sig end noget andet; thi — fordi — der ligger noget i dette Malerie, som har Betydning for mig." — Den Gamle saae spørgende paa ham, som om dette Svar ikke tilfredsstillede ham ganske, og Frøben vedblev med mere Fatning: "Det er forunderligt med Kunstmalerier, i Særdeleshed med Malerier. Der gaaer ofte Tusinde forbi et Malerie, finde Tegningen rigtig, give Coloriten deres Bisald, men det taler ikke til dem i en højere Betydning, som det undertiden gjør ved en Eneste; han bliver staende

som fastlænket, kan neppe rive sig los fra dette Syn, uden der bestandigt tilbage, for at betragte det paa ny." —

"De kan have Ret," sagde den Gamle eftertænksom, i det han saae paa Maleriet, "men — jeg troer, at Idette blot lader sig sige om større Compositioner, om Malerier, hvori Maleren har lagt en dybere Idee. Der gaae Mange forbi, indtil endeligen En fatter Betydningen, og beunderer Kunstnerens dybe Sands. Men — skulle man funde sige dette om slige Hoveder?"

Den unge Mand rodmede. "Og hvorfor ikke?" spurgte han smilende. "Dette Unsights skjonne Former, denne ødle Pande, dette tænkende Øie, denne yndige Mund, har Kunstneren ikke skildret dette med dyb Sands; ligge der ikke noget saa tiltrækende i disse Træk, at . . ." —

"Jeg beder, jeg beder," afvred den Gamle ham, ligesom han vilde standse hans Lovprisning; "det var rigtignok en smuk Person, der sad for Kunstneren, Familiens Fruentimmer vare rigtignok skjonne." —

"Hvorledes? hvilken Familie?" raabte Ynglingen forbauset, han tvivlede om den Gammels sunde Forstand, og dog syntes hans Ord at spønde hans Nysgjerrighed paa det Höieste. "Dette Portrait er vel reen Phantasie, min Herre! i det mindste hundrede Aar gammelt." —

"Altsaa troer De ogsaa det Eventyr?" hviskede den Gamle; "imellem os sagt, dennegang har Eiermændene dog vildsledt Deres skarpe Blif; jeg kjender jo Damen?"

"For Guds Skyld, De kjender hende? hvor er hun nu?"

hvad hedder hun?" spurgte Frøben hæftig bevæget, i det han greb Spanierens Haand. —

"Jeg vil hellere sige, at jeg har fjendt hende," svarede denne med sjælvende Stemme, i det han flog sit vaade Die op paa Damen. "Ja, jeg har fjendt hende i Valenzia for tyve Aar siden; en lang Tid! Det er ingen anden end Donna Laura Tortosi." —

"Tyve Aar!" gjentog den unge Mand førgmodig og nedslagen. "Tyve Aar, nei, det er ikke hende?"

"Det er ikke hende?" raaabte Don Petro hidsig, "ikke hende, siger De? De kunde altsaa troe, at en Maler havde penslet disse Træk sammen af sin Hjerne? Dog, jeg vil ikke være uretfærdig, det har været en dygtig Mand, der malte hende, thi hans Farver ere sande og troe, troe og friske som det blomstrende Liv. Men troer De, at en saadan Kunster ikke havde dannet et ganske andet Billede af sin Phantasie? Finder De ikke, uden at fjende Familien Tortosi, at denne Dame maa have bestemt Familielighed, Familietræk, bestemt og klart udtalte af Naturen; Unsigtstræk, som man aldrig finder i Phantasiemalerier, men blot i gode Portraiter? Det er et Portrait, siger jeg Dem, Senor! og ved Gud ingen andens end Donna Lauras, saaledes som jeg saae hende for tyve Aar siden i det yndige Valenzia."

"Men haistørede Herre!" svarede Frøben. "Der gives Ligheder, skuffende Ligheder. Man troer ofte, at see en Ven truffen overordentlig, blot i et besynderligt, gammeldags Costume, og naar man spørger, er det hans

Stamfader fra Trediveaarskrigen, eller endogsaa et aldeles fremmed Menneske. Jeg tilstaaer ogsaa, at dette Portrait har saakaldte Familietræk, at det ligner den elskværdige Donna Laura, men dette Portrait er gammelt — og saa meget veed man i det mindste af Registrere og Kirkebøger, at det allerede har hængt i 150 Aar i Magdalenekirken i C*; at det ikke er blevet malet til Kirken, men kommet i den ved et Testament, og efter alle Kjendestegn malet af den tyske Maler Lucas Cranach."

"Saa gid Satan annamme mine Dine," raahte Don Petro ørgerlig, i det han sprang op og tog sin Hat. "Det er et Blændværk fra Helvede, der endnu engang paa mine gamle Dage vil tilfoie mig Sorg og Smerte ved dette Malerie." Taarerne stode i den gamle Mandes Dine, da han med hurtige, larmende Skridt forlod Galeriet.

5.

Alligevel blev det dog ikke den sidstegang han havde været der. Frøben og han saae hinanden ofte ved Maleriet, og den Gamle fattede mere og mere Godhed for den unge Mand, der indtog ham ved sin beskedne men bestemte Mening, ved sin elskværdige Oprigtighed, ved sit hele Væsen, der forraadte en fin Opdragelse, fortræffelige Kundskaber og en for hans Alder sjeldent fin Talelse. Den

Gamle var fremmed i denne Stad, han folte sig saa ene, thi endnu skyede han ikke Verden saaledes, at han ikke skulde have onsket, at tale nu og da med et Menneske. Deraf kom det sig, at han nærmede sig uformørket mere og mere til den unge Frøben; thi denne drog ham ogsaa derved saa ubeskriveligt til sig, at han deelte en dyrebart Følelse med ham, nemlig hans Kjærlighed til hūnt Portrait.

Derfor saae han ogsaa gjerne at den unge Mand spabserede med ham, og han indbød ham ofte, at gjøre ham Selskab om Aftenen. En Aften, da Spisesalen i Kongen af England var usædvanlig fuld af Gæster, saa at begge folte sig hindret i at tale fortrolig sammen, sagde Don Petro til sin unge Ven: "Senor, hvis I ikke skulde have lovet en Dame denne Aften, at indfinde Eder med Eders Luth under hendes Balcon, eller hvis ellers intet Lovte hindrer Eder, saa vil jeg indbyde Eder at drikke en Flaske ægte Pietro Ximenes med mig paa mit Bærelse."

"Det er mig en stor Ære," svarede Frøben, "intet Lovte binder mig, thi jeg kjender ingen Dame her; det er heller ikke Skik paa dette Sted, at spille paa Luth om Aftenen paa Gaden, eller tale med sin Elskede fra en Balcon. Med Forsielse vil jeg ledsage Dem."

"Godt; saa vent et Minut her, indtil jeg med Diego har truffet Anstalter; jeg skal lade Eder falde."

Den Gamle gjorde denne Indbydelse med en Art af Hoitidelighed, der havde noget paafaldende for Frøben. Nu først erindrede han sig, at han endnu aldrig havde

betræadt Don Petros Bærelse, thi de havde altid mødt hinanden i Gjæstgivergaardens almindelige Spisesal. Dog af alt sluttede han sig til, at det var en særdeles Høf-
lighed, som Spanieren viste imod ham, ved at indbyde
ham til sig. Efter et Qvarterstid traadte Diego ind
med to Solvarmstager, bukkede sig ærbødigt for den unge
Mand, og opfordrede ham, til at følge sig. Frøben
fulgte ham og bemærkede, da han gik igennem Salen,
at alle Drikkegjæsterne saae nysgerrige efter ham og stak
Hovederne sammen. I den øverste Etage aabnede Diego
en Flidor og vinkede ad Gjæsten, at han skulle træde
ind. Overrasket blev denne staende paa Dørtrinnet.
Hans gamle Men havde taget sin Frakke af, isort sig en
sort Vams med røde Puffer, spændt en lang Kaaerde
med Guldgreb om sig, og fastet en mørkerød Mantillo
om sine Skuldre. Høitidelig stred han imod sin Gjæst
og strakte sin Haand frem af de kostbare Manchetter,
for at hilse ham. "Vær mig hjertelig velkommen, Don
Fröbenio," sagde han, "sted Eder ikke over dette pragtlose
Gemæk; paa Keiser kan man ikke, som I veed, have alt-
ting som hjemme hos sig selv. I mine Sale i Lissabon
er rigtignok altting bequemmere og mine Divaner af ægte
mauriske Arbeide; dog sæt Eder kun paa denne usle Ting,
man kalder Sopha; denne Viin er derimod god og ægte;
sæt Eder."

Han forte med disse Ord den unge Mand til en
Sopha; Bordet, som stod foran denne var besat med

Confiturer og Wijn; Diego stjænkede i og bragte Eigaarre.

"Alt i lang Tid," begyndte Don Petro nu paa ny, "alt i lang Tid har jeg ønsket at tale engang ret fortrolig med Eder, Don Grobenio, hvis I ikke ringeagter min Fortrolighed. See, naar vi ofte om Middagen traf hinanden ved Lauras Portrait, da har jeg, naar I var ret hensunken i dets Beskuelse, betragtet Eder opmærksomt, og tilgiv mig, hvis mine gamle Dine begik et Eyverie imod Eders Dine; jeg bemærkede, at dette Maleriet Gjenstand maatte have en høiere Interesse for Eder, og en dybere Betydning, end I hidtil har tilstaaet mig." —

Frøben rødmede; den Gamle saae skarpt og gjennemtrængende paa ham, som om han vilde løse i hans Sjæl. "Det er sandt," svarede han, "dette Portrait har en dyb Betydning for mig, og De har Ret, hvis De troer, at det ikke er Kunstværket, der interesserer mig, men Maleriets Gjenstand. Åh! det minder mig om det besynderligste men lykkelige Dieblik i mit Liv! De vil smile, naar jeg siger Dem, at jeg engang saae en Pige, der havde en skuffende Lighed med dette Portrait; jeg saae hende blot engang og ikke mere, og derfor føler jeg mig lykkelig, ved i det mindste at finde hendes hulde Unsigtstræk i dette Malerie."

"O Gud, det samme er jo ogsaa tilføldet med mig!" raabte Don Petro. —

"Men De vil lee," vedblev Frøben, "naar jeg til-

staaer Dem, at jeg blot kan tale om en Deel af denne Dames Unsigt. Jeg veed ikke om hun var blond eller brun, om hendes Pande var hoi eller lav, hendes Die blaat eller mørkt, det veed jeg ikke! Men denne skjonne Næse, denne yndige Mund, disse fine Kinder, denne bløde Hage, finder jeg igjen paa det elskede Portrait, som jeg har seet det i Livet.” —

”Besynderligt! — og disse Former, der pleie at indpræge sig mindre dybt i Hukommelsen end Die, Pande og Haar, disse skulle, efter at I blot eengang har seet dem, staae saa levende for Eders Sjæl?” —

”O Don Petro!” sagde Ynglingen bevæget, ”en Mund, som man engang har kysset, en saadan Mund forglemmer man ikke saa let igjen. Men, jeg vil fortælle, hvorledes det gaaet er til.”

”Holdt, intet Ord!” afbrød Spanieren ham. ”I maatte troe, at jeg havde erholdt en meget slet Opdragelse, naar jeg vilde fralokke en Cavalier sin Hemmelighed, uden at have givet ham min isforveien som Pant. Jeg vil fortælle Eder om den Dame, som jeg saae igjen i haint besynderlige Portrait, og hvis I da agter mig Eders Fortrolighed værdig, saa kan I gjengjælde mig med Eders Fortælling. Men I drikker jo slet intet; det er ægte spansk Vin, og I maa først drikke af den, inden I besøger Valenzia med mig.”

De drak af den begeistrende Pietro Ximenes og den Gamle begyndte:

6.

"Sennor, jeg er født i Granada. Min Fader comanderede et Regiment, og han og min Moder nedstammede fra en af de ældste Familier i dette Kongerige. Jeg blev opdraget i Christendommen og i alle Videnskaber, der pryde en Adelsmand, og min Fader bestemte mig, da jeg var tyve Aar gammel og havde et godt Udseende, til Soldat. Men han var en Mand, der var streng og ikke tog Hensyn til noget i Tjenesten, og da han fandt den Ømhed min Moder bar for mig og frugtede, at hun vilde ofte hindre ham i, at lade mig opfylde min Pligt tilbørlig, besluttede han, at sende mig til et andet Regiment, og hans Valg faldt paa Pampeluna, hvor min Uncle comandeerte. Jeg lærte der Tjenesten enhyggelig og nojagtig, og steg i de følgende ti Aar til Capitain. Da jeg var tredive Aar gammel blev min Uncle forflyttet til Valenzia. Han havde Indflydelse og vidste at faae udvirket, at jeg allerede efter et halvt Aars Forløb funde følge ham som Adjutant. Men da jeg kom til Valenzia, var der skeet en stor Forandring i min Uncles Huusvæsen. Han havde allerede længe, endnu i Pampluna, været Enkemand. I Valenzia lærte han at kende en rig Enke og havde øgtet hende nogle Uger før jeg kom til ham. I kan tænke, hvor jeg blev overrasket, da han forestillede mig en aldrende Dame, og kaldte hende sin Gemalinde; men min Overraskelse steg og blandedes med Glæde, da han ogsaa forestilte mig en Pige, sjæn som

Dagen, og kaldte hende sin Datter Laura, min Cousine. Jeg havde indtil den Dag endnu ikke elsket, og mine Kammerader havde derfor ofte kaldt mig Petro il petro, (den steenhaarde Petro); men denne Steen smelte som Væs for Lauras fyrlige Blikke."

"J har seet hende, Don Grobenio, hūnt Billede viser hendes himmelske Erøf, hvis det ellers er nogen jordisk Kunster muligt, at nære Naturens vidunderlige Værker. Af, netop saaledes bar hun sit Haar, saaledes som paa hūnt Malerie satte hun sin Hat med de bolgende Hjeder, og naar hun opstog sit mørke Øje under de lange Dienhaar, saa var det, ligesom om Himmelens Porte aabnede sig, og en strinnende Engel hilste venligt ned."

"Min Kjærlighed, Senner, var en lykkelig; jeg kunde jo være daglig om hende; de Skranker, der i mit Fædreland fødvanlig adskille de Elskende og gjøre Kjærligheden smertelig, øengstelig, kummerfuld og snedig, de Skranker adskilte os ikke. Og naar jeg saae ud i Fremtiden, hvor leende laae den for mig! Min Uncle elskede mig som sin Son; forstod jeg hans Vink ret, saa syntes det ikke at være ham ubehageligt, hvis jeg forlangte hans Datters Haand; og fra min Faders Side kunde jeg heller ikke vente nogen Hindring, thi Laura nedstammede af adeligt Blod, og hendes Moders Rigdom var bekjendt. Hvor mægtig min Kjærlighed var, kan J slutte Eder til deraf, at jeg elskede der, hvor ingen Modstand og Hindringer fandt Sted. Thi almindelig opstaar Kjærligheden

af den behagelige Bemærkning, at man maaſſe ikke har mishaget sin Elſſede; ligesom ſilden, der ſniger sig frem under Tagene, og standſer ved en Muur, ſlaaer pludſelig fortærende ned i Huset og derpaa bluſſende op til Himmelnen, ſaaledes er ogsaa Kjærligheden. Den ſvage Tilboielighed vojer. De tilſyneladende uovervindelige Hindringer egge endnu mere; man troer at føle en ſild, der blot kan afkjøles i den Elſſedes Arm. Man taler med Dameν ved Gitteret, man ſender hende Breve ved hendes Kammerpige, man maler ſig i Drømme og vaagende hendes Billedet, hendes Person, ſaa vndigt, thi hidtil har man ikke ſeet hende uden bedækket med et Slør og indhyllet i en Mantilla. Endeligen, det være ved Lyst eller Magtsfalde Skrankerne. Man flyver hib, fører den Tilkæmpede til Kirken, og — beſeer ſiden efter Skatten noget noiere. Ligesom Du træder paa en ſkjen Enggrund, der blot er et Zæppe over en ſumpet Mosejord, Dine Fodder synke i, og Kilder riſle op af Grunden, ſaaledes er det ogsaa her. Hvert Dieblik viſer der ſig et nyt Lune hos Dameν, hver Dag ſeet Du mere under hendes Hjertes Slør og Mantilla, og til Slutningen stod Du hellere igjen udenfor Gitteret, for at synde Elſſovklager, og — aldrig vende mere tilbage.²⁰

"Bed Gud, I er en skarp Critiker," svarede Frøben rodmende; "der ligger noget sandt i det I siger, men, aldeles saaledes? nei, da maatte jo den Guddomsgnist, der flaaer antændende ned i Hjertet, det salige Diebliæ, hvor det halve af et Minut er nok til at gjøre sig hinanden forstaaelig, lyve, og dog troer jeg paa dets himmelske Herskomst? O! Er det da gaaet mig bedre?"

"Jeg forstaaer, hvad I vil sige," sagde Don Petro, "haint Minut er himmelsk kjent, men beroer ofte paa en bittert skuffet Forventning. Her videre; ingen Skræller hindrede mig, og alligevel elskede jeg saa varmt som nogen ung Cavalier i Spanien. Den eneste Hindring funde være Lauras Hjerte, og — hendes Mine havde jo ofte tilstaaet mig, at de gjerne mødte mine. Alle hine smaae Beviser paa min Omhed, som man gjerne giver i denne Tilstand, tog Donna Laura kjerlig imod, og efter et Fjerdinaars Forløb tillod hun mig, at tilstaae hende min Kjerlighed. Hendes Forældre havde for længe siden bemærket min Tilbøjelighed; min Uncle gav mig sit Samtykke og sagde, at han havde ansegt hos Kongen om et Majorspatent for den gode Tjeneste, jeg havde gjort. Med Efterretningen om min Forhoielse skulde jeg tilstaae min Fader min Kjerlighed og bede om hans Samtykke. Jeg lovede det; ak! hvorfor gjorde jeg det? Skulde man ikke troe, at der altid fulgte en Dæmon bag efter os,

der giver os Lykken som et sjont Legetøj, for pludselig at slaae det istykker?"

"Teg havde, kort efter at jeg var blevet forvisset om min Lykke, gjort Bekjendtskab med en Capitain ved et Schweizerregiment, hvem jeg havde fattet Venskab for og daglig forte i mit Huus. Han var en skøn, blond Ungling, med klare, blaae Øyne, hvid Hud og røde Kins-
der. Man vilde have troet, at han var ikke skabt til Soldat, naar ikke beromte Baabengjerninger, han havde udført, hørtes fra alle Læber. Saa meget farligere var han for Kvinderne. Hans hele Udseende var saa nytt i dette Land, hvor Solen farver Ansigtene brune, hvor sorte Øyne lyne under sorte Haar; og naar han talte om sit Hjem's Tisbjerge, evige Sne, saa lyttede man gjerne til hans Tale, og mangen Dame havde allerede forsøgt, at smelte hans Hjertes Tis."

"En Morgen kom en Ven, som kændte min Kjelighed til Laura, til mig, og tilkjendegav mig ved alle Slags hemmelighedsfulde Talemaader, at jeg maatte enten være paa min Post, eller ogsaa øgte min Cousine uden Majorspatentet, da der ellers funde hændes meget, som ikke vilde være mig behageligt. — Teg blev bestyrtet, forespurgte mig og hørte, at Donna Laura modtes nu og da hos en givt Veninde med en Mand, der sneg sig indhyllet i en Kappe ind i Huset. Teg lod min Ven gaae og talte ham. Teg troede ikke hvad han sagde, men en Braad af Skinsyge og Mistroe var blevet tilbage i min Sjæl. Teg tænkte over Lauras Opførel imod mig,

jeg fandt den uforandret; hun var venlig imod mig som ellers, lod mig kyssé sin Haand, vel endog saa sin skjonne Mund — men derved blev det ogsaa; thi nu først faldt det mig ind, hvor kold hun var naar jeg omfavnede hende; hun trykkede ikke min Haand igjen, naar jeg trykkede hendes; hun besvarede ikke mine Rys.

"Jeg blev print af Tvisl; min Ven kom igjen, pu-
stede endnu meer til Slden ved mere bestemte Efterretnin-
ger, og jeg besluttede ved mig selv, at bevogte opmærks-
somt min Dames Fjed. Vi spiste sædvanlig sammen,
min Uncle, min Tante, min skjonne Cousine og jeg. Om
Aftenen paa den Dag, da min Ven havde advaret mig
andengang, spurgte min Tante sin Datter ved Bordet, om
hun vilde gjøre hende Selskab paa Balconen?

Hun svarede, hun havde lovet sin Veninde et Besøg.
Uvilkaarlig maa jeg have seet stift paa hende, thi hun
slog Dinene ned og rødmede. Hun gik en Time før
Aftenen frembrød til hin Dame. Da det blev mørkt,
sneg jeg hen til det omtalte Huus og holdt Vagt;
rasende Skinsyge bemægtigede sig mig, da jeg saae en ind-
hyllet Skikkelse snige sig op ad Gaden, langs med Husene.
Jeg stillede mig uden for Husets Dør, Skikkelsen kom
nærmere og vilde skyde mig blidt til Siden. Men jeg
græb den i Kappen og sagde: "Senor, hvem S ogsaa
er, i dette Dieblif troer jeg at have en Mand af Gre
for mig, og ved Eders Gre opfordrer jeg Eder, svar mig
paa mit Spørgsmaal."

Bed min Stemmes alvorlige Tone saae jeg Manden blive forskrækket; han betænkte sig et Dieblik og spurgte derpaa: "Hvad skal det betyde?"

"Sværg mig ved Eders Ere," vedblev jeg, "at I ikke gaaer ind i dette Huis for at tale med Donna Laura di Tortosi." —

"Hvo vover at forbre Regnskab af mig for min Gang?" raabte han med en huul forstilt Stemme. Paa hans Udtale mærkede jeg, at han maatte være en Fremmed; en mørk Ahnelse opsteg i min Sjæl. "Capitain di San Montanjo vover det," svarede jeg, og rev, inden han saae sig for, Skappen fra hans Ansigt — det var min Ven Tannensee, Schweizeren.

Han stod der som en Forbryder, intet Ord mægtig; men jeg havde blottet min Raarde, og maallos af Brede tilkjendegav jeg ham, at han skulde gjøre det samme. "Jeg har intet andet Vaaben hos mig end min Dolk," svarede han. Ullerede havde jeg i Sinde, at stode ham min Raarde i Livet uden videre, men da han stod ubevægelig og fattet paa Alt for mig, kunde jeg dog ikke gjøre det. Jeg beholdt endnu saa megen Fatning, at jeg kunde forlange af ham, at han skulde gjøre mig Regnskab næste Morgen udenfor Stadens Port. Jeg vedblev at bevogte Døren, han lovede mig det og git.

Endnu længe holdt jeg Vagt, indtil Lauras Porte-chaise endeligen blev bragt, og jeg saae hende stige ind; derpaa fulgte jeg langsomt efter den, til hendes Bolig. Skinsygens Dvaler lode mig ikke finde nogen Sovn paa

mit Leie, og jeg hørte derfor, at der nærmede sig Godtrin til min Dør om Midnat. Man bankede paa, forundret kastede jeg min Kappe om mig og lukkede op; det var Lauras gamle Pige, som gav mig et Brev og ilte igjen hurtigt bort."

"Sennor! Gud bevare Eder i Maade for et lignende Brev! Hun tilstod mig, at hun havde elsket Schweizeren længe for hun saae mig, at hun af Frygt for sin Moders Brede, hun hadde alle Fremmede, havde stedse holdt ham fra, at begjere hendes Haand; og at hun, nødsaget af min Tantes Trudsler, havde maattet lade som om hun fandt Behag i min Kjærlighed. Hun tog al Skuld paa sig, hun svoer med de helligste Eder, at Tannensee ofte havde villet tilstaae mig Alt, og blot havde ladet sig holde tilbage derfra ved hendes Frygt, at man skulde bevogte hende strenge. Hun aabenbarede mig en skækkelig Hemmelighed, der vilde beplette Familiens Ære, naar jeg ikke hjalp hende og Tannensee at flygte bort. Hun anraabte mig, at astaae fra min Strid, thi hvis han faldt, saa havde hun, hans Hustru, intet andet Valg, end at beroeve sig Livet. Hun sluttede med at anraabe min Høimodighed, hun vilde evig agte mig, men kunde aldrig elsker mig."

"J vil tilstaae, at et fligt Brev kan ligesom koldt Vand slukke alle Kjærlighedens Flammer; det dæmpede ogsaa for en Deel min Brede. Men min Ære tillod mig ikke at tilgive, at jeg var blevet bedragen, derfor ind-

fandt jeg mig paa den bestemte Tid paa Kamppladsen. Capitainen maatte føle dybt, hvormeget han havde fornæret mig; endskjøndt han var en bedre Fægter end jeg, forsvarede han sig blot, og det var ikke hans Skyld, at jeg løb min Haand her imellem Tommelfingeren og Pegefingeren i hans Kaarde, saa at jeg ikke var i stand til, at fægte mere. Jeg gav ham, imedens jeg blev forbundet, Lauras Brev. Han læste det, han bad mig vonsigt, at tilgive ham, jeg gjorde det med et tungt Hjerte.

Min Kjærligheds Historie er til Eude, Don Frobenio, thi fem Dage derefter forsvandt Donna Laura med Schweizeren.”

”Dg ved Deres Hjælp?” spurgte Frøben.

”Jeg hjalp saa godt det lod sig gjøre. Rigtignok var min Tantes Smerte stor; men under disse Omstændigheder var det bedre, at hun aldrig mere saae sin Datter igjen, end at der skulle komme Bancere over hendes Huus.”

”Ædle Mand! hvor uendelig meget maa det have kostet Dem! sandelig det var en haard Prøve.”

”Det var det,” svarede den Gamle med et mørkt Smil. ”I Begyndelsen troede jeg, at dette Saar vilde aldrig groe til; men Tiden gjor meget, min Ven. Jeg har aldrig seet dem igjen, aldrig hørt fra dem, blot engang nævnte Aviserne en Oberst Zannnese som en tapper Mand, der under Napoleons Tropper havde gjort Fjenden lang-

varig Modstand i Slaget ved Brienne. Om det er den samme, om Laura endnu lever, veed jeg ikke."

"Men da jeg kom til denne Stad, besøgte Galeriet, og efter tyve lange Aar igjen saae min Laura, aldeles som hun var i sine Ungdomsdage, da aabnede de gamle Saar sig igjen, og — nu, S veed, at jeg besøger hende daglig."

8.

Med omstændelig Gravitet, som det passede sig for en p*re Prindses Huushovmester, en Mand af gammel castiließ Slægt, havde Don Petro di San Montanjo Li-gez fortalt sin Historie. Da han havde endt, drak han lidt Xeres, lettede lidt paa sin Hat, strog sig over Pande og Hage og sagde til den unge Mand ved hans Side: "Hvad jeg har betroet faa Mennesker, har jeg fortalt Eder omstændeligt, Don Fröbenio, ikke for at lokke Eder til, at gjengjælde mig med lignende Tillid, endstjondt Eders Hemmelighed vil hvile faa sikkert i mit Bryst som Kongerne af Spaniens Stov i al Real — omendstjondt jeg er nysgjerrig efter at vide, i hvilken Henseende hin Dame interesserer Eder; — men Nysgjerrigheden flæder Alderdommen ilde, og dermed er det godt."

Fröben takkede den Gamle for hans Fortælling.
"Med fornøjelse vil jeg give Dem min lille Roman til

"Bedste;" sagde han smilende, "den angaaer ingen Dames Hemmelighed og ender allerede der, hvor andre begynder. Men hvis De tillader, vil jeg fortælle den imorgen, thi iasten er det vist for silde."

"Aldeles som Eder tykkes bedst," svarede Don Petro, i det han trykkede hans Haand. "Jeg skal vide at sætte Priis paa Eders Tillid." De skiltes ad; Spanieren ledsgagede den unge Mand høflig til Dørtrinnet af sin Forsal, og Diego lyste ham ned til Gaden. Efter sin Sædvane besøgte Frøben Dagen efter Galleriet; han stod længe for Portraitet, og virkelig tænkte han denne Dag mere paa den Gamle, end paa den malede Dame; men han ventede over en Time, den Gamle kom ikke. Han gik da Klokk'en var slaget to i Alleen, gik med langsomme Skridt omkring Toen, forbi sjonne Equipager, endnu sjonnere Damer, forbi utallige Directeurer og Lieutenanter, tog ofte sin Lorgnette frem og saae ned ad den lange Promenade; men hans gamle Wens ærværdige Skikkelse vilde ikke vise sig. Forgiæves saae han efter de tynde, sortklædte Been, efter den spidse Hat, forgjæves efter Diego i de brogede Klæder, med Soelstjerm og Regnkappe, han var ikke at see.

"Skulde han være blevet syg?" spurgte han sig selv, og uvilkaarlig gik han hen til Slotspladsen til Gjæstgivergaarden Kongen af England, for at besøge Don Petro.

"Det hele Værtstab er borte," svarede Skjældersvenden

paa hans Spørgsmaal. "Endnu igaard Aftes erholdt Prinsen Depescher og idag Formiddag er hans Høihed tilligemed Følge i sex Vogne reist til W*; Hunshovmesteren fjørte i den anden Vogn og har ladet dette Kortblad blive tilbage til Dem."

Begierlig greb Fröben efter dette sidste Venstebstegn. Der var blot skrevet Don Petro di San Montanjo Liges, Major Rio di S. A. ic. paa det. Fortrædelig vilde Fröben putte denne Kolde Afskedsbillet i sin Lomme, da bemærkede han, at der var skrevet endnu nogle Ord med Blyant paa den bageste Side, han læste: "Lev vel, dyrebare Don Fröbenio. Eders Historie maa I blive mig skyldig; hils og kys Donna Laura."

Han smilte over den gamle Herres Begjæring, men da han de næste Dage stod igjen for Portraitet, folte han sig vensemligere stemt end før, thi der var opstaet et Hul i hans Liv ved Don Petros Bortreise. Han havde saa gjerne underholdt sig med den gode Gamle, han havde efter lang Tids Forlob for førstegang igjen levet i et noiere Forhold med Mennesker, og tydeligere end nogensinde før følte han nu, at blot den, der er alene, der er uden Haab, er ganske ulykkelig. Havde Portraitet ikke været, der holdt ham tilbage ved sit eiendommelige Tryslerie, havde han allerede for længe siden forladt Stuttgart, der ellers intet tillokkende havde for ham. Da de Herrer Boisserée derfor en Dag viste ham en tro Copie af det ejere Portrait, et lithographedt Blad, og forærede ham det, ansaae han det for et Bink af Skjæbnen,

tog ~~Uffsted~~ fra Originalportrætet, indpakke Copien omhyggeligt, og forlod denne Stad ligesaa stille som han havde betrædt den.

9.

Han havde blot opholdt sig i Stuttgart for at besøgte Maleriet, han havde fundet i hvert Gallerie. Han var, da han berørte Würtembergs Hovedstad, paa en Reise til Rhinen, og derhen drog han nu igjen. Han tilstod sig selv, at de sidste Maaneder næsten havde gjort ham altfor blodhjertet. — Han følte ikke uden Undseelse og en indre Gyser, at hans Tungfindighed, hans hele Higen og Tragten grændede meget nær til Daarstab. Han var vel uafhængig, havde bestemt dette Aar endnu til Reiser, uden at sætte sig nogen fast Plan, noget Maal; han vilde skyde Skylden, fordi han saa længe havde afbrudt sin Reise, paa Stadens behagelige Beliggenhed, paa dens hellige Omgivning. Men havde han da virkelig fundet hin Stad saa behagelig? havde han opsogt, lært at kjenne Mennesker? havde han ikke meget mere skyet dem, fordi de forstyrrede hans Ensomhed, som han yndede saa meget? havde han da seet den skjonne Omegn? "Nei," sagde han smilende til sig selv, "man skulde næsten troe paa Tryillerie! Jeg har opført mig som en Daare! Har indelukket mig paa mit Værelse, for at løse. Og har

jeg da virkelig læst? Stod ikke hende's Billede for mig paa hver Side? Forte mine Been mig længere end til hende, eller til Promenaden, hvor jeg gik engang alene frem og tilbage i Menneskevrimlen? Er det ikke allerede Raserie, at jage efter en Skygge ad saa lange Veie, at betragte opmærksomt ethvert Pigeansigt, for at opdage den ubekjendte Elskedes hulde Mund igjen?"

Saaledes skjældte den unge Mand paa sig selv, troede at fatte ret faste Forøet, og — hvor ofte, naar hans Hest stred langsomt op ad et Bjerg, forglemte han, at skynde paa den, naar han havde naaet dets Top, hans Sjæl svævede paa andre Veie; hvor ofte, naar han om Astenen aabnede sin Badsoe, og hans Elskedes Portrait faldt i hans Hænder, oprullede han det uvilkaarligt, og forglemte, at begive sig til Rolighed.

Men de yndige Bjer gegne ved Neckaren, det herlige Mannheim, Worms, Mainz, undlode heller ikke at gjøre sit eiendommelige Indtryk paa ham. De adsprede ham, de opfyldte hans Sjæl med nye, venlige Billeder. Og da han en Morgen brod op fra Bingen, stod blot eet Billede for hans Øje, et Billede, som han skulde see endnu idag. Frøben havde reist med en Landsmand igjen nem Frankrig og England, og af hans Selskabscompagnon var der lidt efter lidt bleven en Ven. Wel maatte han, naar han tænkte over deres Vensteb, tilstaae sig selv, at deres Characteers Overeensstemmelse ikke havde fort dem sammen; dog ofte pleier det at se, at netop Mennesker af ulige Characteer elste hinanden varmere, end Mennesker

af lige Charakteer. Baronen von Falzner var noget raa, udannet, selv hin Reise, det støiende Liv i to Hovedstæder, som Paris og London, havde blot funnet afslibe og formilde hans Udvortes. Han var et af hine Mennesker, der, fordi det ved freimmed eller egen Brøde forsmaaede udvalgt Lecture, finere, dybere Kundskaber og Videnskabernes dannende Haand, er kommen til den Overbeviisning, at de ere practiske Mennesker, d. v. s. Folk, der bære i sig selv alt, hvad andre stræbe at lære; der have et naturligt Begreb om Agerdyrkning, Uvægavl, Landhuusholdningsvæsen og deslige, og nu ansee sig for fødte Landoeconomer, for practiske Huusholdere, der troe, at funne naae ad de naturligste Veie, hvad Massen søger i Bøger. Denne Egoisme gjorde ham lykkelig, thi han saae ikke, paa hvilke svage Støtter hans Kundskaber hvilede; endnu lykkeligere vilde han have været, naar denne Egenkjerlighed var blevet staaende ved hans Forretninger; men han bar den med sig, hvorhen han gik, uddeelte Raad, uden selv at modtage nogen, ansaae sig, hvilket man just ikke sagde om ham, for et "flogt Hoved," og var ved alt dette en ubehagelig Gjæst i et Selskab og hjemme maaske en lille Tyran, af den simple Grund, fordi han, "var flog og vilde bestandigt have Ret."

"Men han endnu har sit Mundheld," spurgte Frøben smilende, "det uaffadelige: "det sagde jeg jo strax!'" Hvort ofte, naar han tænkte mindst paa, at noget netop vilde finde Sted saaledes, hvor ofte greb han mig

da ved Haanden og skreg: "Ven Frøben, siig, sagde jeg det ikke allerede for fire Uger siden, at det vil ske saaledes? hvorfor fulgte I ikke mit Raad? Og naar jeg bevisste ham soleklart, at han tilfældigvis netop havde paastaaet det Modsatte, saa lod han sig dog ikke modsig under nogen Betingelse og saae suurt tre, fire Dage."

Frøben haabede!, at Erfaring og den skjonne Natur omkring ham vilde have gjort hans Ven klogere. Paa et af de yndigste Steder i Rhindalen, i Nærheden af Raub lære hans Gods, og jo nærmere den Reisende kom, desto glædeligere slog hans Hjerte over alle disse Wjergenes og den majestætiske Flods Herligheder, saa meget oftere sagde han til sig selv: "nei; han maa have forandret sig, i denne Omgivning kan man ikke være andet end føielig, venlig og deltagende, og i Nydelsen af denne Udsigt maa man forglemme, hvis man ogsaa virkelig har Ret, hvilket desværre kun sjeldent er tilfældet med ham."

10.

Imod Aften naaede han Godset; han gav sin Hest til en Djener uden for Huset, spurgte efter hans Herre og blev viist ned i Haven. Der funde han allerede i en Afstand kjende sin Vens Person og Stemme. Han syntes i dette Dieblik at være i en hæftig Strid med en gammel Mand, der var frøselsat med at grave

ved et Træe. "Dg hvis ogsaa i hundrede Aar har gjort det efter den gamle Slendrian, saa maa Træet dog tas ges op, som jeg har sagt det. Dg nu frisk til Arbeidet, Gamle; det kommer ved Alt an paa, at man tænker rigtigt over det." Arbeideren satte sin Hue sukkende paa Hovedet, betragtede endnu engang med et vemondigt Blik det gamle Ebbletræe, og stodte derpaa hurtigt, som det syntes fortrædelig, Spaden i Jorden, for at grave. Men Baronen fløjede en Wise, vendte sig om, og for ham stod et Menneske, der smilede venligt ad ham, og strakte sin Haand imod ham. Han saae forundret paa ham. "Hvad staer til Tjeneste?" spurgte han fort og hurtigt.

"Kjender Du mig ikke meer, Faldner?" svarede den Fremmede; "skulde Du saa aldeles have forglemt London og Paris i Din Planteskole?"

"Er det muligt, min Frøben!" raaabte hijn og skyndte sig at omfavne sin Ven. "Men, min Gud, hvor Du har forandret Dig, Du er saa bleg og mager; det kommer af den megen Sidden og Arbeiden; Du lyder heller intet Raad, jeg har jo altid sagt Dig, det er Du ikke skabt til?"

"Ven!" svarede Frøben, som ved denne Modtagelse uvilkaarlig blev erindret om sine tanker underveis; "Ven, tænk Dig dog en Smule om; har Du ikke altid sagt mig, at jeg duede ikke til at bestyre nogen Landhuusholdning, jeg duede ikke til at være ved Skovvæsenet og dess-

lige, og at jeg maatte enten vælge en juridisk eller en diplomatiske Löbebane?" — "Af Du gode Frøben;" sagde Baronen med et tvetydigt Smil, "saa laborerer Du endnu bestandigt af en fort Hukommelse? Sagde jeg ikke allerede dengang." — "Teg beder, Du har Ret, lader os ikke strides!" afbred hans Gjæst ham, "lader os heller tale noget fornuftigt, hvorledes det er gaaet Dig, siden vi saae hinanden, hvorledes Du lever?"

Baronen lod bringe Bijn i et Lysthuus, og fortalte om sit Liv og sin Virkekreds. Hans Fortælling bestod næsten ikke i andet end Klager over den slette Tid og Mensenes Daarskab. Han gav ikke utydelig at forstået at han havde bragt det vidt i Landhuusholdningsvæsenet i de faa Aar med sit lyse Hoved og de Kundskaber, han havde samlet paa sine Reiser. Men snart havde hans Naboer, udbedte, raadet ham fra dette eller hiint, snart havde han fundet en ubegribelig Gjenstridighed blandt sine Arbeidere, der vilde vide altting bedre end han, og i deres Forblændelse stottede sig paa lang Erfaring. Kort sagt, han levede, som han tilstod, et Liv fuldt af evig Sorg og Moie, fuldt af Twist og Bredde, og nogle Precesser angaaende Grændestrudigheder forbittrede ham de faa glade Timer, som blevne ham tilovers fra Bestyrelsen af hans Gods. "Etakfels Ven," tænkte Frøben under denne Fortælling, "saa rider Du endnu den samme Kjephest, og den løber asted med Dig som den vildeste Löber, uden at Du kan styre den?"

Men Touren til at fortælle kom ogsaa til Gjæsten,

og han funde sige sin Ven med saa Ord, at han havde været ved nogle Hoffer med Gesandtskaber, at han havde moret sig slet overalt, taget en lang Permission, og nu drog igjen en Smule omkring i Verden.

"Du Lykkelige!" raahte Faldner, "hvør misunder jeg Dig Din Stilling; idag her, imorgen der; Du ejender ingen Lænker, og kan reise hvorhen Du vil og saa længe Du vil. Det er noget herligt at reise! Jeg vilde ønske, at jeg funde ogsaa drage saadan omkring i Verden!"

"Nu hvad hindrer Dig da?" raahte Frøben leende "Din store Huusholdning dog vel ikke? Den kan Du jo naar Du vil, give til en Forpagter, lade Din Hest sadle, og drage med mig!"

"Æ, det forstaaer Du ikke, Bedste!" svarede Baronen med et forlegent Smil, "for det første, hvad Landbruget angaaer, saa kan jeg ikke være een Dag fraværende, uden at alt gaaer hulter til buster, thi jeg er nu engang Sjælen i det Hele. Og derpaa har jeg begaet en dum Streg. — Men lad det være godt; det lader sig nu engang ikke gjøre med at reise."

I dette Døblik traadte en Tjener ind i Lysthuset, og meldte: "at den naadige Frue var kommen tilbage og lod spørge, hvor man skulde servere Theen?"

"Jeg tænker oppe i Salen," sagde han, i det han rodmede lidt, og Tjeneren bortfiernede sig.

"Hvorledes, Du er givt?" spurgte Frøben forun-

dret. "Dg det faaer jeg uu først at vide? Nu, jeg ønsker til Lykke! men siig mig dog — jeg havde før tænkt mig det muligt, at Himmelnen var falden ned end denne Nyhed, og hvornaaar stedte det?"

"For sep Maaneder siden," svarede Baronen med en dæmplet Stemme og uden at see paa sin Gjæst; "men hvor kan det sætte Dig saaledes i Forundring? Du kan let tænke Dig, ved min store Huusholdning, da jeg selv besørger Alt — at...."

"Jh nu! jeg finder det ganske naturligt og passende; men naar jeg tænker mig tilbage, hvorledes Du fordum talte om Givtermaal, saa kunde det ikke falde mig ind, at Du vilde finde nogen Pige, Du kunde lide."

"Nei, tilgiv mig!" sagde Faldner, "jeg har jo altid sagt, og allerede dengang...."

"Nu ja, Du sagde jo altid, og allerede dengang," raabte den unge Mand smilende, "og allerede dengang og bestandigt sagde jeg, at Du ikke vilde finde nogen efter Dine Prætentioner, thi disse fordrede et Ideal, som jeg ikke vilde besidde og som vel ikke vilde være at finde. Men endnu engang min hjertelige Lykønsking. Men da der er en Dame i Huset, der indbyder os til Thee, saa kan jeg dog sandelig ikke lade mig see saaledes i Reisekøeder; vent blot et lille Dieblik, jeg skal snart være hos Dig igjen. Lev vel saa længe!"

Han forlod Lysthuset, og Baronen saae efter ham med mørke Blikke; "han har ikke Uret," hviskede han.

Men i det samme Dieblik trædte en hei qvindelig Skikkelse ind i Lysthuset; "hvem var det der forlod Dig i dette Dieblik?" spurgte hun hurtigt, "hvem var det der onskede, at Du maatte leve vel?"

Baronen stod op og saae forundret paa sin Kone; han bemærkede, hvorledes hendes Kinders ellers saa blege Farve var omskiftet til en glødende Rødme. "Nei! det er ikke til at udholde," raaabte han høeftig; "Josephe! hvor ofte har jeg ikke sagt Dig, at Hufeland forbryder strengt Folk af Din Constitution enhver altfor rase Bevægelse; hvordan Du nu gleder! Du har vist gaaet et Stykke Wei til Guds og har ophidset Dig, og gaaer nu imod al Fornuft endogsaa ned i Haven, hvor der allerede er kjøligt. Jeg maa altid og bestandigt gjentage Alt for Dig!"

"Af, jeg vilde ja blot hente Dig op," sagde Joseph med skjælvende Stemme; "bliv nu ikke strax saa vred; jeg har kjørt den hele Wei, og er heller ikke det mindste ophidset. Vær dog god igjen."

"Dine Kinder modsigte Dig," vedblev han knarvurn. "Maa jeg da altid prædike for Dig? Og Dit Shawl har Du heller ikke taget paa, som jeg har sagt Dig, naar Du gaaer om Aftenen ned i Haven. Hvorfor kafter jeg da Pengene ud af vinduet for slige Ting, naar man ikke engang vil gjøre Brug af dem? O Gud! jeg kunde ofte blive rasende. Du gjør aldrig den mindste Ting, jeg beder Dig om; Din evige Egensindighed dræber mig tilsidst. O jeg kunde ofte...."

"Jeg be'er Dig, tilgiv mig, Franz!" bad hun vemo-
dig, i det hun torrede store Taaer af sine Dine, "jeg
har ikke seet Dig den hele Dag, og vilde overraske Dig
her; al, jeg tænkte ikke paa Torklædet og at det var Af-
ten. Tilgiv mig, vil Du tilgive Din Kone?"

"Det er jo allerede godt, lad mig dog være i Fred,
Du veed, at jeg elsker ikke flige Scener; og ovenikjøbet
Taaer! Bæn Dig for Guds Skyld af med den Bleds-
hjertethed, at græde over enhver ubetydelig Ting. — Vi
have en Gjæst, Frøben, som jeg allerede har fortalt Dig
om, at han reiste med mig. Opfør Dig fornuftig, Josephe,
hører Du? Lad intet mangle, at jeg ikke ogsaa skal
have Huusholdningsforgerne paa mig. Salonen bli-
ver Theen drukket."

Han gik taus foran hende ned ad Alleen imod Slot-
tet. Med et mørkt Ansigt fulgte Josephe ham; et
Spørgsmaal svævede paa hendes Læber, men saa gjerne
hun havde talst, indesluttede hun dog igjen sit Spørgs-
maal dybt i sit Bryst.

11.

Da Baronen silde ud paa Natten ledfagede sin
Gjæst paa hans Kammer, kunde denne ikke holde sig fra,
at ønske ham til Lykke med hans Valg. "Sandelig, Franz!"
sagde han, i det han trykkede hans Haand fyrig, "en

saadan Kone var det Du skulde have. Du har altid været Lykkens Kjæledægge, men det havde ikke engang funnet falde mig ind i Drømme, at Du med Dine besynderlige Marimer og Fordringer skulde faae et saadant elskværdigt, herligt Væsen til Kone."

"Ja, ja, jeg er tilfreds med hende," svarede Baronen tørt, i det han pudsede Lyset. "Man kan jo ikke faae Alt som man vil have det, denne Tanke maa man rigtignok vænne sig til i denne ufuldkomne Verden."

"Menneskee! jeg skulde dog ikke haabe, at Du er utaknemmelig imod saa meget Skjønt. Jeg har seet saa mange Koner, men Gud veed, ingen af en slig Skjønhed som Din Kone. Disse Dine! hvilket rørende Udtryk? Troer man ikke, at kunne læse yndige Drømme paa hendes sjonne Pande. Og den fine, ranke Figur! Jeg veed ikke, om jeg skal beundre hendes fine Foels, hendes rigtige Bedommelseskraft, hendes dannede Hånd endnu mere?"

"Du er jo bleven ganske fortryllet i hende;" sagde Galdner smilende; "men Du har bestandigt læst for meget, og ikke lagt Dig meget efter det Practiske, det har jeg jo altid sagt. Med Kvinderne er det en egen Sag," vedblev han sukkende. "Tro mig, i Huusholdningsvæsenet er ofte En, der forstaaer det, og som Tingene gaae rask fra Haanden, bedre end en saakaldet dannet Hånd. God Nat; vær glad, at Du er endnu fri, og — vælg ikke for rask."

Misfornøjet faae Frøben efter ham, da han forlod Børrelset. "Jeg troer, at det Umeneskee er endogsaa nu

ikke tilfreds med sin Lod, han har valgt en Engel, og staffer sig ved sine latterlige Prætentioner et Hælvede i Huset. Den stakkels Kone!"

Det var ikke undsluppet hans Opmærksomhed, hvor ængstelig hun hang ved Faldners Blikke ved Alt, hvad hun gjorde og sagde, hvor ofte han fastede et harmfuldt Blik til hende, naar hun efter hans Begreber havde begaet en Fejl, hvor ofte han vinkede ad hende med Haanden, bed Læberne sammen og stønnede, naar han troede, at hans Gjæst ikke bemærkede det. Og med hvilken Engletaalmosdighed bar hun alt dette! Hun havde gjort et dybt, forunderligt Indtryk paa Frøben. Det sjonne blonde Haar, der faldt ned om en åben Pande, lod formode blaae Øine, røde Kinder, maaße ogsaa en lille Næse, der ved sin ziirlige Kækhed pryder Blondiner mere end Brunetter. Men af alt dette var intet at see. Under de lyse Dienhaar smilede ligesom Maanestinnet bag tynde Økyer et brunt Øje, der ikke overraskede ved sin Øld og store Fyrighed, men ved en vis estertænksam Tungfindighed, som Frøben elskede ligesaas overordentlig som han sielden fandt den hos sjonne Kvinder. Hendes Næse nærmede sig til den græske Form, hendes Kinder vare sædvænlige blege, blot bedækkede af et svagt Øjær af Rødt, og det eneste, der blomstrede i hendes Ansigt, var istedet for Kinderernes Rosser Læberne, ved hvis Syn ingen funde holde sig fra Tanke om saftige, røde Kirsebær.

"Og denne herlige Skabning," vedblev Frøben i sine Zankter, "saa sun, saa hei, og naar hun gaaer over Gul-

vet, næsten svævende! Svævende? Som om jeg ikke havde seet, at hun har meget at bære, at disse Lœber tilbageholde saa mangt et Sorgens Ord, at disse Mine blot ventte paa Ensomheden, for at græde over den raae Ugesefælle! Nei! det er umuligt," vedblev han efter nogen Eftertanke, "hun kan ikke have øegtet ham af Kjærlighed. Den Verden, der ligger i disse Mine, er for stor for Faldners Forstand, hans Kones Hjerte for blidt for hendes Huustyrans raae Behandlingsmaade. Jeg beklager hende!"

Han var med disse Ord traadt hen til et Skab, i hvilket Ejeneren havde lagt hans Reisetoi. Han lukkede det op, hans første Blik faldt paa den velbekjendte Kulle og han rodmede. "Har jeg ikke været Dig utro denne Aften?" spurgte han. "Har ikke en Andens Billedes sneget sig ind i mit Hjerte? Ta og gribet jeg mig ikke selv i Reslerioner over min Mens Kone, der ikke passer sig for mig, der ikke kunne nytte hende i noget Tilfælde?" Han oprullede den Elskedes Portrait og blev staende bestyrtet. En Tanke, der hidtil slumrede i hans Indre, opvagtede nu paa engang, at Fru von Faldner havde en forunderlig Lighed med dette Portrait. Vel vare hendes Haar, hendes Mine, hendes Pande ganste forskjellige fra Portraits, men en overraskende Lighed troede han at finde ved Næsen, Munden og Hagen, endogsaa i den ziitlige Halses Holdning. "Dg denne Stemme!" raabte han, "lod denne Stemme ikke strax saa bekjendt i mit Dre? Skulde det være muligt, at min Mens Kone var den

Pige, som jeg saae engang blot halvt, som jeg evigt elsker, og som jeg fra højt Dieblik af har sagt forgjæves? Denne Skabning — ja ogsaa hun var hei, og da jeg sleg min Kappe om hende, da hun hvilede ved mit Hjerte, følte jeg en fin, rank Taille. Og modte jeg ikke iasten saa ofte hendes Die, der hvilede prøvende paa mig? Skulde hun ogsaa kjende mig igjen? Men — jeg Daare! hvor vilde Faldner med sin Mistroe, med sine egne strænge Grundsætninger om Adel og ubesmittet Rygte, have øgget en — ubekjendt Betlerske?"

Han saae igjen paa Portraitet med et prøvende Blik, han troede i dette Dieblik at være forvisset derom, i det næste tvivlede han igjen. Han anklagede sin trolose Huskommelse. Havde dette Portrait ikke blandet sig saaledes med hans fordums Erindringer, at han ikke tænkte sig den Ubekjendte anderledes, end som dette Portrait? Og nu, da han var stedt paa en ny paafaldende Lighed, stod han nu ikke for en Labyrinth af Tvivl? Han fastede Portraitet til en Side og skjulte sin hede Vand i sin Sengs Dyner. Han ønskede sig en dyb Sovn, for at befries fra denne tvivlsomme Tilstand, og for at det sande Billedet kunde vise sig for ham i Sovne med seirende Kraft.

12.

Da Frøben næste Morgen trædte ind i Salonen, hvor han skulle spise Frokost, var hans utrættelige Ven allerede reden ud, for at besigte et Damarbeide ved Grændsen af sit Gods. Tjeneren, der gav ham denne Efterretning, tilsviede med en vigtig Mine, at hans Herre vel neppe kom tilbage før Middag, fordi han desuden vilde besee sin nye Dampmølle, nogle Træer, der skulle omhugges i Skoven, et nyt Haveanlæg, tillige med mange andre Ting. "Og den naadige Frue?" spurgte Gjæsten.

"Hun har allerede været en Time i Haven, for at pille Bonner, og vil ret snart komme hid til Frokosten."

Frøben gif omkring i Salen og mynstrede i Tankeerne den forbiligangne Aften. Hvor ganske anderledes ses alle Billeder ud i Morgenbelysningen end i Aftenens Duft! Ligesaadan gif det ham ogsaa med de forvirrede Tanker, der igaar svævede for hans Sjæl; han smilte over sig selv, over den Evigt, hans levende Phantasie havde opvakt. "Baronen," sagde han til sig selv, "er dog alligevel et godt Menneske; rigtignok er han noget egen, noget raa, men det ligger ene i hans ydre Væsen. Men hvo der omgaaes længere med ham, vænner sig dertil, og veed at finde sig deri. Oj Joseph? Hvor overilet man ofte dommer! Hvor ofte troede jeg ikke at løse rorende Kummer, dybe Sjælelidelser, Resignation i en

Kones Dine og Miner, lod mig forføre af Djævelen, til at ville trøste og opmunstre hende, og til Slutningen laae det hele Tryllecie i min Indbildningskraft. Det var da, naar jeg betragtede hende næiere, en ganske sædvanlig Kone, der med det eftertænksomme Blik, hvori jeg læste Bemod, talte øengstelig Maskerne paa sin Strikkestrompe, eller under den "af Kummer formørkede Pande" grubleder over, hvad hun skulde lade koge tilaften. Han vedblev at udspinde disse Tanker, for at straffe sig selv med Troacie, for at forjage den omme Følelse, Gjenlyden fra igaar, der forekom ham idag taabelig, overspændt. Hensunken i disse Tanker, var han traadt hen til et Speil og fastede sit Øie paa et Visittkaart, som vare indstukne under Rammen. Da faldt et ham i Haanden, der forkynchte Faldners egen Forlovelse. Han læste de ziirligt stuکne Ord: "Friherre F. von Faldner med sin Brud Josephine von Tannensee."

"Bon Tannensee?" som et Lyn oplyste dette Navn ham hin dunkle Liighed, som han havde fundet imellem sin Bens Kone og sit kjere Portrait. "Hvorledes? Fulde hun maaſke være en Datter af den Laura, som min gode Don Petro engang elskede? Hvilkens Glæde for ham, hvis det var Tilfældet, naar jeg kunde give ham Efterretning om den Forsvundne. Fandt han ikke i haint forunderlige Portrait den meest skuffende Liighed med sin Cousine? Kan ikke Datteren ligne Moderen?"

Han skjulte Kaartet hurtig, da han hørte Doten aabnes, han saae sig omkring, og — Josephine svævede

ind. Var den pryntelige Morgendragt, der omgav hendes fine Skabning Skyld i det, eller var Dagens Besøgning hende gunstigere end Lysenes Skin? Han fandt hende i dette Dieblik endnu uendelig yndigere end igaar. Hendes Løkker flagrede endnu ukunstlede om hendes Vandende, den frijke Morgen havde aandet en svin Rødme paa hendes Kinder, hun smilte saa venligt i det hun hilste ham, og dog maatte han i det samme Dieblik falde sig selv en Daare, thi hendes Nine forekom ham dunkle og forgrædte.

13.

Hun indbed ham at sætte sig ned ved Frokostbordet. Hun fortalte ham, at Faldner allerede var reden bort med Dagens Frembrud, og havde paalagt hende at undskylde ham; hun beskrev de mangfoldige Forretninger, han havde idag, og som vilde holde ham tilbage til Middag; "han lever et Liv fuldt af Sorg og Moie," sagde hun, "men jeg troer, at denne bestandige Sysselfættelse er blevet ham til en Tornedenhed."

"Og er det blot saaledes i disse Dage?" spurgte Frøben; "er der netop nu saa meget at bestille paa hans Godser?"

"Det juist ikke;" svarede hun; "Alt gaaer sin sædvanlige Gang, det har altid været saaledes i den Tid jeg har kjendt ham. Han er utrættelig i sit Arbeide. I

bette Fornar og denne Sommer er der ikke gaaen nogen Dag, hvor han jo har været sysselsat paa Godset."

"Saa fader De Dem vist ofte ret ensom," sagde den unge Mand, "saa ganske alene paa Landet, og Falder den hele Dag bortfjernet."

"Ensom?" sagde hun i en sjælvende Tone, og vendte sig om til et Bord ved hendes Side; og Frøben saae i Speilet, hvorledes hendes Læber bevegede sig smerteligt; "ensom? nei; Grindringen har jo dog den, der er alene, og," tilfoede hun, i det hun søgte at smile: "troer De da, at en Huusmoder ikke har ret meget at bestille og sørge for i en saa stor Huusholdning? Da er man ikke alene eller — man tor ikke være det."

Man tor ikke være det? Du Beklagelsesværdige, tænkte Frøben, forbyder Dit Hjerte Dig de Dromme, de Grindringer, der svæve for Dig i Ensomheden eller forbyder min haarde Ben Dig, at være alene?" Der laaen noget i den Tone, hvormed hun sagde disse Ord, der syntes at modsige hendes Smil.

"Dog dog," vedblev han, for at give sine Følelser og hendes Ord en anden Vending, "og dog synes netop Kvinderne at være bestemte udtrykkelig af Naturen til Stilhed og Ensomhed; i det mindste var hos hine Folkeslag, der i Almindelighed havde de helligste Mænd at fremvise, Kvindenekonnet for det meste indskrænket til deres stille Bærelse, saaledes hos Romerne og Grækerne, saaledes selv i vor Middelalder."

"At De kunde anfore disse Exemplar, havde jeg ikke tænkt," svarede Josephine, i det hendes Øje hvilede, som om hun vilde prove ham, paa hans Ansigtstræk.

"Troe De mig, Frøben, enhver Kone, endogaa den ringeste, bemærker ret snart hos Manden, inden hun endnu er blevet underrettet om hans Forhold, om han har levet meget i Kvindernes Krebs eller ikke. Og uden al Twivl ligger der i en saadan Krebs noget, som skjønker hin fine Tact, hin fine Følelse, altid i Samtalen at vælge det, der har Interesse for Fruentimmer, og som stemmer overeens med deres Begreber; en Grad af Dannelse, som egentlig ingen Mand borde mangle. De vil saa meget mindre modsig mig heri," sagde hun, "da De uden al Twivl har mit Kjen at takke for en Deel af Deres Dannelse."

"Der ligger noget sandt i Deres Bemærkning," svarede den unge Mand, "og fornemmelig det Sidste vil jeg tilstaae, at Kvinderne havde mindre Indflydelse paa min Lænkemaade, end paa Maaden, at udtrykke det, jeg tænkte. Mine Forhold nødte mig i den sidste Lid at leve meget i den store Verden, i Sørdeleshed i Damecirkler. Men netop i disse Cirkler indsaae jeg først rigtig, hvor lidet egentlig Kvinderne, eller for at udtrykke mig anderledes, at kun faa Kvinder passe i det ydre Liv."

"Dg hvorfor?"

"Jeg vil sige det, om jeg ogsaa skulle udsætte mig for den Fare, at De bliver vred paa mig. — Det er et

ffjønt Troek af den nyere Tid, at man har indseet i de større Cirkler, at Spil egentlig blot er en Sygdom, eller en moderne Slengkappe for Mandsarmod. Man har derfor overladt Wihst, Boston, Pharo og deslige til de ældre Herrer og nogle Damer, der nu engang ikke forstaae sig paa Conversation. I Frankrig spille rigtignok Herrer paa tyve til tredive Aar i Selskaber, men det er blot usle Mennesker, der have dannet sig efter en engelsk Dandy, og som selv føle, at de manglade den Vid, som de nødvendigvis maae have, naar de ville tale med. Efter at man nu, lad Selskabet være stort eller lille, har begyndt paa den saakaldte Conversation, det vil sige, plante sig om Caminen, eller i Tyskland omkring Sophaen, drikke Thee, og føre ualmindelig aandrige Samtaler, ere Kvinderne oiensynsigen komme ud af deres rette Virkekreds."

"Ei, De er dog ogsaa altfor streng, hvorledes fulde da..."

"Lad De mig tale ud," vedblev Frøben ivrig, i det han, uden at vide det, tog den ffjonne Kones Haand i begge sine Hænder. "En Dame af den saakaldte fine Verden modtager hver Uge Aftenbesøg hos sig; sex Gang om Ugen tager hun Deel i saadanne Selskaber. I slige Selskaber dandse de unge Mennesker i det høieste noglegange, undtagen at det er paa store Baller, der nu forekomme sjeldnere. Den øvrige Kreds, Herrer og Damer, underholde sig med hverandre. Der findes ualmindeligt dannede, virkelig aandrige Mænd, der ere tause og ejedsommelige i Mandfolkeselskab, men derimod ualmindel-

lig vittige og veltalende i Damefælleskab, og udvikle en Rigdom af social Dannelse, ualmindelige Kundskaber, der bringer enhver til at undre sig. Det er ikke Forfængelighed, der gjør disse Mænd glimrende og veltalende, det er den Følelse, at det Interessanteste af deres Kundskaber egner sig mere for Kvinder end for Mænd, der ere mere systematiske, og spænde deres Fordringer højere."

"Godt, jeg kan tænke mig slige Mænd, men videre."

"Bed slige Mænd erholder Samtalen Form, Baggrund, Liv; Fruentimmer, i Særdeleshed aandrige Fruentimmer, formaae ikke at underholde sig saa levende med hverandre, som det er Tilfældet, naar — blot een Mand sidder hos dem som Bidne eller Dommer. Bed det at slige Mænd bringe alslags Vittigt, Interessant paa Bane, blive Fruentimmerne unaturligen spændte. For dog at tale et Ord med, for at synes aandrige, dannede, maae de opbyde Alt, ligesom aabne alle deres Håndsgjemmer, for at give deres rigelige Undeel til den almindelige Samtalestrom, i hvilken Selskabet bader sig. Men tilgiv, dette Fond er fødvansligt snart udtømt; tænk Dem nu at maatte være aandrig en heel Winter igjennem, hvilken Qual!"

"Men nei, De gør det alt for slemt, De overdriver det . . ."

"Sikkert ikke; jeg siger blot hvad jeg har seet, hvad jeg selv har oplevet. Efterat i den nyere Tid slig Conversation er blevet Mode, blive Pigerne opdragne ganste

andersledes end tilforn; de stakkels Skabninger! Hvor mange Ting maae de ikke nu lære fra det tiende til det femtende Aar: Historie, Geographie, Botanik, Physik, ja saakaldet høiere Tegnekonst og Malerie, Esthetik, Literaturhistorie; Sang, Musik og Dans vil jeg slet ikke omtnale. Disse Kundskaber lærer Manden sædvanlig først efter sit attende, tyvende Aar ret at forståe; han lærer dem lidt efter lidt, altsaa grundigere; han lærer Meget ved sig selv, veed altsaa ogsaa at anvende det bedre, og troeder han i sit tre og tyvende Aar eller endnu sildigere ind i denne Kreds, saa boer han, naar han blot besidder nogen Livsphilosophie og Utvungenhed, en stor Tillid til sig selv. Men Pigen? jeg beder Dem! naav et sligt Ulykkesbarn troeder i sit femtende Aar, fuldproppet af de meest forstjelligste Kundskaber og Færdigheder ind i den store Verden, hvor underligt maa da alt være for hende. Hun bliver, endskjondt hendes ensomme Værelse ofte var hende ejerere, slæbt uden Maade med i alle Cirkler, maa glimre, maa sladre med, maa udkramme sine Kundskaber og — hvor snart har hun da ikke udtømt sit Forraad! De smiler? hør videre. Hun har nu ingen Tid mere, til at udvide sine Skolekundskaber. Man fordrer nu snart mere af hende! Hun maa ligesaagdt som hendes Forældre kunne tale om Kunstgjenstande, om Literaturen. Hun samler altsaa den hele Dag alle mulige Kunstudtryk, læser Journaler, for at erholde en Dom over det nyeste Værk, og enhver Aften er egentlig en Examens, en Skoleprove for hende, hvor hun paa en be-

hændig Maade maa see at anbringe, hvad hun har lært. At en Mand af sand Dannelse, af sande Kundskaber gysser for en slig Sniksnak, en slig halv Dannelse, kan De let tænke; han finder denne Usikr forst latterlig, derpaa farlig; han vil forbande denne overdrevne Dannelse, der riber Kvinderne ud af deres stille Kreds og gjør dem til halve Mænd, medens Mændene blive halve Kvinder, ved at vænne sig til at omtale og rose Alt paa Kvindemanner; han ønsker de ædlere Kvinder tilbage til den huuslige Stilhed, den Ensomhed, hvor hun er hjemme, og i enhvert Tilfælde brillerer helligere, end i en af disse aandrige Cirkler."

"Der ligger noget sandt i det, som De nu sagde," svarede Fru von Faldner; "jeg kan ikke ganske bedømme det, fordi jeg aldrig havde den Lykke, eller den Ulykke, at leve i hine Cirkler. Men det forekommer mig ogsaa det som overalt, at blot det mindre Gode fremkommer af Overdrivelsen. Det er sandt, hvad De siger, at der er anvist os Fruentimmer en mere snever Kreds, hin Huuslighed, der engang er vort Kald. Vi vilde være uden sand Holdning, vi vilde begive os paa en usikker Mark, naar vi ville aldeles forlade denne Kreds. Men vil De aldeles rove os den Glæde, en aandrig Samtale med Mænd, foraarsager os? Det er sandt, slige syv Aftenet i Ugen maae føre til det Unaturlige, til en overdrevne Dannelse eller til Udtømmelse; men lod der sig ingen Middelwei tænke?"

"Jeg har maaſſe brugt et for stærkt Udtryk, jeg vilde . . ."

"Lad De mig ogsaa tale ud," sagde hun, i det hun stodte ham blidt tilbage; "De sagde selv, at Kvinderne sjeldent føre en saakaldet aandig Samtale længe blandt hinanden. Jeg veed altforvel, hvor pünlig en saakaldet aandrig Dame er i et Fruentimmerselskab, hun fin- der alt trivielt, hvad der ikke er interessant. Vi føle os øengstede, og ville til Slutningen hellere rødme for en Mand end for et Fruentimmer med vor Smule Kund- skaber. Sædvanlig bliver der, naar blot Køner og Pi- ger ere sammen, talt om Huusholdningsvæsenet, Ma- boer, maaſſe ogsaa om Nyheder eller endogsaa Moder, men ſkulde vi da ganske være indſkønkede til denne Kreds? Skal da det, der almindeligt interesserer og danner, være ganske fremmed for os?"

"Gud! De miskjender mig, har jeg da villet ſige det?"

"Det er sandt," vedblev hun ivrigen, "det er sandt, Mændene besidde den dybe, ordnede Dannelse, den regel- mæſſige Lydelighed, der udelukker og ringeagter enhver halv Dannelse, eller endogsaa Skinnet af Kundskaber. Men hvor gjerne lytte vi Fruentimmer ikke til Mændes- nes Samtale, naar Gjenstanden ikke ligger ſaa langt borte fra os. For Exempel om en interessant Bog, vi have læst; om Billeder, vi have ſeet. Vi lære vifſelig ret meget, naar vi høre til, eller endogsaa tor tale med; vor Dom, ſom vi føldte i Stilhed, uddannes og bli-

ver rigtigere, og en saadan Underholdning maa være behagelig for enhver dannet Kone. Øgsaa troer jeg neppe, at Mændene ville tage os dette ilde op, naar vi blot," tilføiede hun smilende, "ikke selv glimre, ikke forlade den bestedne Kreds, der engang er anviist os."

14.

Hvor skjøn var hun i dette Dieblik; Samtalen havde overgydt hendes Kinder med en stærkere Carmin, hendes Wine skinnede, og det Smil, der ved Slutningen af hendes Tale viste sig om hendes Mund, havde noget saa fortryllende ved sig, at Frøben ikke vidste, om han skulde meest beundre denne Kones Skjønhed, eller hendes Hand og den simple skjonne Maade, hvorpaa hun udtrykkede sin Mening.

"Sikkert," sagde han, hensunken i Betragtningen af hendes Person, "sikkert maatte vi være meget uretførige, naar vi ikke vilde agte slike fünsolende og retfærdige Fordringer; thi for ret ulykkelig maa jeg ansee den Kone, der med en dannet Hand, med Smag for Lecture og leserig Underholdning, ikke finder nogen flig Gjenlyd i sin Omgivning; sandelig, saa aldeles indskrænket til sig selv, maa jeg ansee hende for meget ulykkelig!"

Josephine rodmede og en mørk Øye flei over hendes skjonne Pande; hun sukkede uvilkaarligt, og med Skræk bemærkede Frøben, at en flig Kone, som han ny-

lig havde beskreven, sad ved hans Side. Ja, uden at ville det, havde han forraadt hendes egen Kummer. Thi svarede hendes raae Mand til disse sine Fordringer? Han, der i sin Kone blot saae sin første Huusholderske, som ringeagter alt Aandrigt, der tykkes Menneskene interessant og onskoerdig, som upractisk, kunde han tilfredsstille denne Fordring paa en dannet Underholdnings Nybelse? Maatte man ikke frygte for, at han endog saa med Willie sogte at unddrage hende enhver saadan?

Endnu inden Frøben havde vundet saa megen Tænning, at han kunde give sin Uttring en almindeligere Vending, og føre den hele Samtale fra denne Gjenstand, sagde Josephé, uden at lade ham føle hans Forseelse: "Vi Koner paa Landet nyde denne Glæde rigtignok sjeldnere; iøvrigt leve vi dog ikke saa ene, som det maaesse forekommer en Fremmed; man besøger hinanden desofstre; see blot engang, hvilken Masse af Besog der er stukken ind der under Speilrammen."

Frøben saae derhen, og høint Kaart faldt ham ind. "Af ja!" sagde han, "jeg begik før et lille Tyverie;" han tog Kaartbladet frem og viste hende det. "Skulde De troe, at jeg til igaar ikke engang har vidst, at min Ven var givt? Og Deres Navn erfarede jeg først af dette Kaart. De hedder Zannensee?"

"Ja," svarede hun smilende, "og dette uberomte Navn ombyttede jeg imod det ffjenne "von Faldner."

"Uberomt? hvis Deres Fader var Oberst von Zannensee, er saa Deres Navn ikke uberomt."

Hun redmede; "at, min gode Fader!" raabte hun, "ja man har fortalt mig om ham, at han blev anseet for en af Keiserens brave Officierer, og — de have begravet ham som General. Jeg har aldrig kjendt ham, blot engang, da han kom tilbage fra et Felttog, saae jeg ham, og siden efter ikke meer; det er alle rede 13 Aar siden han døde."

"Dg var han ikke en Schweizer?" spurgte Frøben paa ny.

Hun saae studsende paa ham. "Hvis jeg ikke tager feil, har min Moder sagt mig, at der lever Slægtninger af ham i Schweiz."

"Dg Deres Moder, heder hun ikke Laura og nedstammer fra en spansk Familie?"

Hun blegnede, hun skjald ved disse Ord. "Ja, hun heed Laura," svarede hun. "Men min Gud, hvor kender De til os, hvorfra? — af en spansk Familie?" vedblev Josephine med mere Fatning, "nei, deri tager De feil; min Moder talte tyk og var en Enker."

"Hvorledes? saa er Deres Moder død."

"For tre Aar siden," svarede hun vemondig. "D, bliv ikke vred, fordi jeg spørger Dem endnu mere; havde hun ikke sorte Haar, og ligesom De, brune Øyne? Havde hun ikke megen Liighed med Dem?"

"De har kjendt min Moder?!" raabte Josephine øengstelig og skjald høftigere.

"Nei; men hør et besynderligt Tilfælde;" svarede

Froben; "Alt maa bedrage mig, hvis jeg ikke har lært at kjende en fortræffelig Slægtning af Deres Moder." Og nu fortalte han hende om Don Petro. Han beskrev hende, hvorledes de vare blevne bekjendte med hinanden ved højt Malerie, han lod dets Copie hente ned fra sit Kammer og viste hende det; han sagde hende hvorledes de vare blevne nætere bekjendte med hinanden, og hvorledes Don Petro fortalte ham sin Historie. Men den sidste Deel af den gjentog han med megen Skaansel; han dateerde endog saa af en vis fin Folelse Begivenhederne og Lauras Flugt et heelt Aar tilbage i Tiden, og sluttede endeligen med de Ord: at han, naar Josephe ikke kaldte sin Moder en Tysker, bestemt troede, at hendes Moder Laura og Spanierens Donna Laura Tortosi, Schweizer-capitainen Zannensee og hendes Fader, Obersten, vare de samme Personer.

Josephé begyndte at blive eftertænksom; grublende lagde hun sin Pande i sin Haand; det lod til, som hun ikke strax kunde svare, da han havde sluttet sin Fortælling.

"D fortornes ikke paa mig," sagde Froben, "fordi jeg lod mig henvise, til at give Tilfældets besynderlige Spil denne Udtydning."

"O hvor kunde jeg blive vred paa Dem," sagde hun bevæget, og Zaarer fyldte hendes skjonne Dine. "Det er jo blot min tunge Skjæbne, der ogsaa fører dette Morke hid. Hvor kunde jeg ogsaa troe, at jeg nogensinde kunde blive ganz se lykkelig?"

"Min Gud, hvad har jeg gjort!" råbte Frøben, da han saae, hvor hæftig hendes Zaarer randt. "Alt er blot en taabelig Formodning af mig. Deres Moder var jo en Tysker, Deres Slægtninger og De vide jo Alt dette bedre."

15.

"Mine Slægtninger?" sagde hun under Zaarer; "at, det er jo netop min Ulykke, at jeg ingen har. Hvor lykkeligere ere de, der kunne see tilbage paa mange Forfædre, der ere bundne med Slægtfabets Baand til gode Mennesker; hvor behagelige ere de Ord: Uncle, Tante; de ere ligesom en anden Fader, en anden Moder, og hvilket Tryllerie ligger til allersidst i det Ord: Broder! Sandelig, hvis jeg var istand til, at misunde et Menneske, jeg havde da ofte misundet denne eller hin Pige, der havde en Broder, det var hendes ommeeste, naturligste, oprigtigste Ven og Beskytter."

Frøben rykkede ængstelig frem og tilbage paa sin Stol; han havde, uden at ville det, truffet paa en Stræng i Josephes Bryst, der gav en smertelig Lyd fra sig. Han taug, da Josephus aftørrede sine Zaarer, og hun vedblev:

"Skæbnen har provet mig mangengang ret besynderligt. Jeg var mine Forældres eneste Barn, og jeg

ned altsaa ikke den store Belgjerning, at have Godskende; vi boede blandt fremmede Mennesker, og jeg havde derfor heller ingen Frænder. Min Fader syntes ikke at leve i den bedste Forstaelse med sin Familie i Schweiz, thi min Moder fortalte mig ofte, at den var vred paa ham, fordi han havde ægtet hende og ikke en rig Frøken i Schweiz, som man vilde have paanædt ham. Ogsaa min Fader saae jeg kun lidet; han var ved Armeen, og De veed, hvor urolig Tiderne bare under Keiser Napoleon. Jeg havde altsaa nu ingen anden at holde mig til end min gode Moder; og sandeligen, hun erstattede mig alle Elægtninger. Da hun døde, stod jeg rigtignok meget forladt i Verden; thi der var blandt Millioner Ingen, til hvem jeg havde funnet gaae og sige: ""nu er hun død, der ernærede og beskyttede mig, værer I nu mine Forældre.""

"Dy Deres Moder heed altsaa ikke Tortosi?" sagde Frøben.

"Jeg kaldte hende ikke andet end Moder, og aldrig har hun talst til mig om sin fordums Stilling; af, da jeg blev større, var hun bestandig syg! Min Fader kaldte hende blot Laura, og i de faa Papirer, man fandt efter hendes Død og gav mig, blev hun kaldt Laura von Tortheim."

"Ah nu!" raabte Frøben munter; "det er jo saa tydeligt som det kan være; Laura heed Deres Moder, Tortheim er intet andet end Tortosi, som de ejere Flygtninger forandrede, Zannensee heed Capitainen i Balenzia,

han er Deres Fader, Oberst Tannensee, og endnu mere, siger De ikke selv, at dette Portrait ligner Deres Mor der Laura aldeles, og troede ikke min høistærede Don Petro at see sin Donna Laura i Portraitet? Nu er De ikke mere alene, een fortæffelig Fader har De i det mindste, Don Petro de San Montanjo Liget! Uf, hvor vil min Ven glæde sig over dette beromte Slægtstab!"

"O Gud, min Mand!" raabte hun smerteligt og skjulte sit Ansigt med sit Tørklæde.

Det var Frøben ubegribeligt, hvorledes hun kunde see denne Sag med andre Mine end han; han saae i alt dette intet uden Don Petros Glæde, at finde en Datter af sin Laura. Han var rig, ugivt, og nærede endnu stedse den gamle Enthusiasme for sin skjonne Cousine; altsaa ogsaa en skjen Arvepart combineerte Frøben af dette forunderlige Forhold. Han greb Josephes Haand, drog den fra hendes Mine; hun græd hæftig.

"O De kjender Faldner slet," sagde hun, "hvis De troer, at disse Formodninger ville være ham en glædelig Overraskelse! De kjender ikke hans Mistroe. Alt skal jo blot gaae sin sædvanlige Gang, alt være ret skikkeligt og ordentligt, og alt hvad der er ualmindeligt hader han af Hjertet. Jeg maatte jo," vedblev hun ikke uden Bitterhed, "jeg maatte jo ansee det for en Maade, at den rige, anseelige Mand cægte mig, at han var tilfreds med de faa Documenter, som jeg kunde give ham om min Familie. Maa jeg ikke," raabte hun endnu hæftigere grædende, "maa jeg ikke høre hver Dag, at han

funde have forbundet sig med de anseeligste Familier, at han havde funnet øgte denne eller hin rige Frøken? Siger han mig ikke, saa ofte han er vred paa mig, at min Adel er ny, at man slet intet fjender til min Moders Stægt, og at endogsaa nogle Tannenfeer i Schweiz have aflagt Ordet von og ere blevne Kjøbmænd?"

Nu først gik der et skrækkeligt Lys op for den unge Mand. "Utsaa er jeg kommen i et Ulykvenshuus, i et ulyksaligt Egteskab," sagde han til sig selv. "Nej, ikke af Kjærlighed har hun øgtet ham, men af Nød, fordi hun stod alene i Verden; og Faldner, jeg fjender ham, har taget hende, fordi hun var skjøn, fordi han funde glimre med hende. Den ulykkelige Kone! og den Barbær gjør hende Bebreidelser over hendes Ulykke, lader hende endogsaa føle, hvad hun skylder ham?" En blandet Følelse af Mishag over hans Ben og Medlidenhed og Ugeltelse for den skjenne, ulykkelige Kone drog ham hen til hende; han kysede hendes Haand, han bestræbte sig for, at indgyde hende Mod og Tillid. "Ansee De alt dette som om det slet ikke var blevet sagt," hvilte han til hende, "jeg seer, at det foraarsager Dem Kummer; hvad nyttet det Faldner; lader os dolge for ham de taabelige Formodninger, jeg havde, som desuden ikke kunne føre til noget."

Josephine saae stift paa ham ved disse Ord; hendes Zaarer tortedes i de vidtaabnede Øine, og Frøben troede at læse en Slags Stolthed i hendes Miner. "Min Herre," sagde hun og hendes Figur syntes at hæve sig

høiere iværret. "Jeg kan umuligt troe, at det, De nu sagde, var Deres Alvor; i ethvert tilfælde maa De vide, at Baron Faldbars Hustru ikke deler med Dem nogen Hemmelighed, som hendes Mand ikke tor vide."

Under disse Ord havde hun skudt Theetoiet noget ublidt fra sig, var staet op, og — efter at have bojet sit Hoved lidet, forlod hun den forbausede Gjæst. Frøben vilde ile efter hende, vilde bede om Fortsladelse for det, han havde sagt, vilde gjøre Alt paa engang godt, men hun var allerede forsvunden i Døren, inden han fik Fatning nok, til at staae op af Sophaen. Fortrædelig gik han ned i Haven; han vidste ikke, om han skulle vredes paa sig selv eller over Damens Umfindtlighed, der forekom ham i dette Dieblik vel stor. Men, som det pleier at gaae i flige Tilfælde, hans oprorte Blod ruslede lidt efter lidt roligere, og hans Aand erholdt Rum, til at tænke over sig selv. Og nu fandt han Meget, som kunde tjene Joseph til Undskyldning. "Hun elsker ham ikke," sagde han til sig selv, "han behandler hende maaske paa en raa Maade, viser sig meer som Herre end som Egtefælle imod hende. Hun blev blod, da jeg talte med hende om Livets høiere Nydelse, jeg saae, hvor hun blev forstørret, da hun fulgte hun havde forraadt sig, da hun sagde, hvilken Mangel der trykkede hende selv midt i hendes Overflod. Og maatte hun ikke blive øengstelig, fordi hun havde forraadt denne Mangel til en Ven af hendes Mand? Og videre; da jeg fortalte hende Alt, Alt, da jeg med en vis Bestemthed talte om hendes Herkomst, da jeg,

maaske noget ublidt, berørte Strænge, som ellers ingen berørte, maatte hun ikke allerede derved komme ud af sig selv? Og da nu endeligen Baronens Mistroe, Twivlesyge faldt hende ind, blev hun da ikke bestandigt øengsteligere, mere og mere forlegen, og jeg," vedblev han, i det han slog sig for Panden, "jeg kunde anmode hende om, at dele en Hemmelighed med mig, som hun ikke torde aabenbare sin nærmeste Ven, sin Mand? Maatte hun ikke frygte for, hvis hun fortiede den, at staae aldeles i min Haand; maatte ikke min Unmodning forekomme hende besynderlig, stodende?" Hvor høi, hvor ødel forekom ham nu først denne Kones Characteer; hvor var det muligt, at hun med sin Ungdom, thi hun var i det høieste nitten Aar gammel, kunde besidde en saadan Styrke, en sleg Forstand, en sleg usædvanlig Dannelse? Han sollte, maaske for førstegang i sit Liv, at Kvindekjonnet besidder en Fjinhed, Snedighed, Kraft, Overvindelse, som ingen nok saa stolt Mand formaaer at tilegne sig.

16.

Baron von Galdner var kommen tilbage til Middagsmaaltidet og Josephe havde modtaget ham med sin sædvanlige Unde, dog maaske en Smule alvorligere end ellers. Men hurtig rev han sig ud af hendes Favn. "Er det ikke til at blive gal over, Frøben," raabte han, uden at agte videre paa sin Kone. "Med store Om-

kostninger lader jeg en Dampmachine komme fra England hertil, lader den smugle ud, og udsætter mig for den Fare, at alt gaaer til Grunde, Du kender jo Lovene herom. Og nu, da jeg troer, at være paa det Rene dermed, da jeg allerede beregnede firesindstyve, ja hundrede Procent, nu gaaer den ikke!"

"Franz!" raaabte Josephine blegnende.

"Den gaaer ikke?" raaabte Frøben efter hende.

"Den gaaer ikke," gjentog Faldner. "Fugerne passer ikke i hinanden, Hjulværket staaer, der maa være noget bortkommet et Steds. Jeg sparet, som Du veed, Josephine, ingen Penge paa det, for kostbare Penge lod jeg en Mechanikus komme her hid fra Mainz; jeg viste ham Tegningerne. "Intet er lettere end det," sagde den Hund, og nu, da jeg giver ham A til A, B til B, thi alt er nummereret og paaskrevet, nu kan ingen Djævel sætte det sammen; o! det er til at blive rasende over!"

Man satte sig forstmidt til Bordet. Baronen undertrykkede sin indre Harme over sit feilslagne Haab og det sandsynlige Tab af Capitalen, han drak megen Vin og vilde spøge, som dog ikke lykkes ham. Josephine var endnu blegere end sædvanlig; hun besorgede stille sit Embede som Huusmoder og blot Frøben vidste nogenlunde at udtyde hendes Følelser, thi hun skydede, at see paa ham. Han kunde ikke synke en Mundfuld; han saae uvillie over et stufset Haab i sin Wens Miner, han saae Mod, Bestemthed, og dog igjen umiskjendelig Angst i den skjonne Rones Miner, det forekom ham undertiden

som om Ulykken først var trængt ind i dette Huus med ham. Samtalen over Bordet var slæbende, men da Deserten var baaren frem, og Ejenerne havde bortfjernet sig paa Josephes Bink, drog hun noglegange mejsomt Beiret, hendes Kinder farvedes røde, og hun sagde:

"Var Du ikke redet ud imorges i Forretninger, vilde Du have faaet at høre en meget besynderlig Samtale imellem mig og Din Ven. Øste have vi, som Du veed, flaget over, at jeg ingen Slægtninger havde, nu opgaaer der paa engang et nyt Lys for mig, thi han bringer os mange og anseelige Slægtninger i Huset."

Forundret og spørgende saae Faldner paa sin Ven; denne blev det første Dieblik noget forvirret, men her galdt det at handle med Snedighed. Forunderligt folte han i dette Dieblik en Verdensmands Overvægt over en Baron Faldners lave, næsten raae Tænkemaade, og med Sindighed og klog Benyttelse af Omstændighederne, fortalte han den besynderlige Historie med Portraitet og hans Bekjendtskab med Don Petro.

Tmod al Forventning blev Baronen ejendelig munrere under Fortællingen. "Ei — besynderligt," vare de eneste Ord, som nu og da undslap ham, og da Frøben havde endt, raabte han: "hvad er tydeligere end dette. Donna Laura Tortosi og Laura von Zorthheim, Schweizeren Capitain Lannenfee og Din Fader ere de samme Personer. Og rig figer Du, ejere Frøben, rig er Huushovmesteren? bemidlet, ugit og nærer endnu den gamle Tilbøjelighed for sin Dulinea fra Valenzia? for en

Ufærd, Joseph! da kunne vi jo vente en rig Arv af
Pjæstere!"

Joseph havde vel ikke ventet denne Uttring; Gjæsten saae paa hende, at hun heller havde hørt disse lave Ord uden Bidner; men en trykende Vyrde syntes dog at falde af hendes Hjerte, hun trykkede sin Mands Haand, maaske fordi han dennegang havde sagt hende føerre bitre Ord end ellers, og temmelig opmuntrer sagde hun: "Det forekommer mig selv at der ligger en egen Styrelse af Skjæbnen i vor Bens besynderlige Bekjendtskab med Spanieren; ja jeg troer endogsa, at det vare spanske Sange, som min Moder sang nu og da, naar hun var alene, til sin Luth. Sa maaske er det netop Grunden til, at jeg blev opdraget i den catholske Religion, skjøndt min Fa-
der, som jeg bestemt veed, var af den reformierte Re-
ligion. Nu det Bedste er, at vor Ben skriver til Don
Petro."

"Ja, gør mig den Ejeste!" sagde Faldner, "skriv
til den gamle Don, at Du har ikke fundet hans Laura,
men derimod hendes Datter; det kunde dog bringe noget
gødt med sig, Du forstaaer mig nok; hvem skulde han vel
ogsaa," sagde han og gned muntert sine Hænder, "hvem
skulde han vel ogsaa testamentere sit Mammon, undtagen
Dig, Du Lykkens Barn? Jeg har jo altid sagt, og ogsaa
til Grevinde Landskron sagde jeg det, da jeg bad om Din
Haand, skjøndt hun ikke har meget, egentlig slet intet,
kommer der dog Belsignelse med hende i mit Huus. Og

have vi ikke der Belsignelsen? Hvor heit, siger Du, an-
saaer Du Spanieren?"

17.

Baronen havde befalet at der skulle hentes flere Flaske Viin, og Joseph stod op ved de sidste Ord og bortfjernede sig. Det forekom Frøben ubegribeligt, at hans Ven kunde opføre sig saa raa imod det hulde, ødle Bæsen, han følte, hvorledes hun skammede sig for ham, over sin Mands lave Tænkemaade, han følte det og svarede derfor temmelig uvillig: "Hvor veed jeg det; troer Du, jeg spørger Tølf, med hvem jeg omgaes, som en Englænder, hvor meget veier Du?"

"Af, jeg fjender jo Dine besynderlige Griller over denne Punct," sagde Baronen leende, "i Dine Dine er en fattig Djævel, naar han blot besidder det saakaldte sentiment og savoir vivre, ligesaar meget, som En, der har togange=hundrede=tusinde Pund i Rentepenge. Men alvorlig, med den Don maae vi komme paa det Hene, og jeg gør aldeles Regning paa Dig."

"Ja; Du kan aldeles gjøre Regning paa mig. Men hvad var det Du sagde om Grevinde Landskron. Du har ikke engang fortalt mig, hvorledes Du har lært at kjende Din Kone!"

"Nu, det er egentlig en fort Historie;" svarede Falchner, i det han paa ny skjænkede i sit og sin Vens

Glas. "Du kender min praktiske Sands, min rigtige Tact i deslige Ting. Det stod mig frit for at vælge iblandt Landets Døtre; rige, bemidlede, skønne, smukke, alle stode mig til Tjeneste. Men jeg tænkte: det er ikke alt Guld, der glimrer, og søgte mig en dygtig Huusmoder. Saaledes kom jeg ved et Tilfælde paa Grevinde Landskrons Gods. Josephe var endnu dengang som Frøken von Tannensee hendes Selskabsdame. Det flittige, flinke Barn behagede mig; skænke Thee, skælle Ebler, plukke Bonner, vande Blomster, alt vidste hun at gøre saa pent og net, at jeg tænkte, denne eller ingen vil blive en god Huusmoder. Jeg talte med Grevinden derom. Wel afstørkede de fortfattede Efterretninger, Grevinden kunde give mig om Josephes Forhold, mig i Begyndelsen fra mit Forsæt. Hun sagde mig, at hun havde kjendt Josephes Moder og taget Pigen til sig efter hendes Død; Formue havde hun ikke, men Grevinden gav hende et anständigt Udstyr. Hendes Forældres Copulationsattest, hendes Dobeseddil var rigtig — nu, man er jo i Kjærligheden sædvænlig en Nar og jeg tog hende derfor til mig."

"Og Du var vist uudsigelig lykkelig med dette yndige Bæsen?"

"Nu, nu, det er nu saa; praktisk er hun nu engang ikke, og jeg maa ordentlig confiscere de dumme Bøger, for at vænne hende til Huus og Have; thi hvorledes vilde det til sidst gaae her paa Landet, naar Huusmoderen vilde sætte sig fornem i Sophæn, læse

Romaner og Lommebøger, agere folsom, hvortil hun desuden jo har stor Hæng, og hverken besørge Kjøkken eller Have?"

"Men min Gud, dertil kunde Du jo holde Piger," bemærkede Frøben, som Vinen og Samtalen havde gjort endnu varmere og mismodigere.

"Piger?" spurgte Faldner leende og saae paa ham med store Dine. "Piger! Der kan man høre Theoretikeren igjen! Ven, det forstaaer Du Dig ikke paa! Vilde Pigerne ikke følge mig den halve Have, de skjonne Kjøkkenurter, Frugt og Salat naar jeg vendte Ryggen? Og nu ovenikjøbet i Kjøkkenet. Hvor skulde jeg faae alt det Brænde og Smør fra, naar Alt skulde betroes til Pigerne! Nei, Konen maa regjere der, og desværre! er jeg ilde faren med Joseph; men kom, flink; den spanske Don skal gjøre Alt godt igjen."

Frøben, faa meget hans Hjertes fine Følelse end blev saaret ved Alt, hvad han saae og hørte, vovede dog ikke at modsigte ham. Han fulgte Baronen, da denne nu stod op, udholdt hans Favnetag taalmodigt, og modtog endogfaa, mere for ikke at see Joseph saa hurtig efter denne Begivenhed, end fordi han følte Glæde ved at være i Baronens Selskab, hans Tilbydelse, at led sage ham til den nye Dampmølle. Hestene bleve førte frem, Mændene svang sig op paa dem, og allerede vilde Frøben ride om Hjørnet, da fastede han endnu et Blit tilbage og saae Josephes Person i Binduet; hun tog sit Tørklæde fra sine Dine, hun saae vemondiget efter dem, hun hilste med den ziirlige

Haand. "Din Kone vinker ad os, at vi skulle tage Afsked," raabte han til Faldner; men denne loe ad ham. "Hvad mener Du da?" sagde han i det de rede videre fremad. "Troer Du, at jeg har vænnet hende saa kjælent, at vi tage Afsked for en Eftermiddag med Rys og Trykken, med Hilsen og Biften med Lommeklædet? Gud bevare mig derfra, derved forvænner man Kvinderne, og hvis det engang skulde hændes Dig, at Du ogsaa givter Dig, saa handl, for Guds Skyld ligesom jeg. Intet Ord om en Reise eller en Spadseretur iforveien. Hesten bliver ført frem. — "Hvorhen, min Bedste?" spørger hun derpaa den første eller andengang. Man giver intet Svar, men trækker Handskerne paa. "Men vil Du da lade mig blive saa alene?" spørger hun igjen og klapper Dine Kinder; Du tager ligegyldig Ridepidseen og siger: "Ja, jeg vil endnu taften ud paa det andet Gods, der er dit og dat at bestille. Adieu! Og naar jeg ikke er hjemme til Klokkens ni, behøver Du ikke at vente med Suppen." Hun bliver forskrækket, Du agter ikke paa det; hun vil efter Dig, Du viser hende tilbage med Ridepidseen; hun styrter til vinduet, hænger sig og det taarevædede Lommeklæde ud af det, raaber Adieu! og visiter frem og tilbage med den hvide Fane. Lad hende vifte og agt ikke derpaa. Tryk Spørerne i Hestens Sider og flyv asted; jeg kan sværge Dig til, det sætter Kvinderne i Respect. Den trediegang spurgte min ikke mere, og Gud se Lov, den Klynken har en Ende!"

Baronen havde under denne fortræffelige Tale med stor Sindsrolighed stoppet en Pibe, slaget Ild, og dampede nu, i det han overskuede sine Marker og Skove, uden at vente paa noget Svar af sin Gjæst; men denne pressede sine Læber sammen og endnu stærkere sammen-
pressede den raae Mands Tale hans fulde Hjerte. "Du Hund af et Menneske," sagde han ved sig selv, "slettere endnu end en Hund, thi Herren har jo givet Dig Fornuft. Hvorledes man tilridet en Hest eller sætter et Træ i bedre Jord, har Du lært, men at behandle en skjøn Sjæl, at forstaae et kjerligt Hjerte, ligger uden for Dine Grændser. Hvor hun saae efter ham, saa vemodigt, thi han havde ikke taget Afsked fra hende, saa engletaalmodig, hun havde jo allerede tilgivet ham hans raae Ord; med et Blik saa fuldt af Kjerlighed! — Kjerlighed? — Kan hun da elsker ham? Bliver hennes fine Følelse ikke tusindsgange hver Dag kænket af ham? Seer hun da ikke, at han viser mere Æmhed imod sin Jagthund end imod hende? Eller," vedblev han i sine stille Tanker, "skulde hun, fordi hun nu engang er blevet hans Kone, føle Æmhed for den, hvis Land er langt under hendes, og hvem hun desuagtet — frygter? Eller skulde det bestandigt være de stakkels Døes-
ners Lod, at blot eet iblandt Hundrede tor elsker oprigtig, at de andre, udrustede af Naturen med om, hoi Kjerlighed, vore op, blomstre, visne, uden at have fjendt sand Kjerlighed? Men, denne Tanke funde jeg dog bedre taale, end den, at hun virkelig funde elsker ham! Nei, det kan, det maa ikke være!"

Uvilkærlig havde han ved de sidste Ord, ved en rækkende Bevægelse givet Hesten Sporerne, den hævede sig i veiret og sloi afsted. "Ho, ho, Knos! Du vil ride om Kaps med mig?" raabte Baronen efter ham og puttede sin Pipe til sig. "Trehundrede Skridt giver jeg Dig, og skal dog alligevel indhente Dig." Efter Kunstens Regler beregnede han nu Mellemrummet, og da han tænkte, at Frøben havde naaet den Distance, han havde skjækket ham, lod han sin Hest bruge Benene, og naaede til hans ikke ringe Triumph i det samme Dieblik Dampmollen som hans Ven.

18.

Mechanikeren, en beskeden Mand, der nog almindelig det Rygte, at besidde stor Duelighed, modtog dem ved Doren. "Endnu bestandig ikke videre?" spurgte Faldner, i det hans Ansigt formørkedes; "sandelig, enten er min Correspondent i London en Skurk og fortjener at hænges, eller J, Mester Fröhlich, forstaaer vel at sætte et Lommehühr, men ingen Dampmolle sammen, som J indbildte mig."

Manden syntes at blive dybt krænket ved Baronens Ord, en hoi Rødme sloi over hans Ansigt og et bittert Ord svævede paa hans Læber, men han undertrykkede det, og foer med Haanden over sit nedredte Haar, som om han vilde jevne sin Uergrelse ligesom han glattede sit Haar. "Tag det ikke iloe op, Herr Baron," svarede han, "naar man lægger en Machines Afsids og Beregning

for mig, og Hjulværket og Skruerne ere noie betegnede, saa vil jeg sætte en Machine sammen, om jeg end ikke har seet den tilfern. Men da maa jeg have frit Raaderum, og da indestaer jeg ogsaa for, at alt skal blive rigtigt, men saaledes . . . ”

”Nu, at jeg selv har hjulpet en Smule med, mener S? Skal det Hele altsaa skydes derpaa? S siger selv, S i Eders hele Liv aldrig har seet en saadan Machine, og jeg har seet een, to, tre, i Frankrig og England, og veed ret godt, at de større Hjul gribte ind i Midten af Cylinderen, og at de smaae ere anbragte foroven.”

”Men min Gud, tillad Dere's Maade,” svarede Kunstneren utaalmodig, ”denne, Dere's Dampmølle er nu engang efter en anden Structur, det kan man jo alerede see paa Tegningen.”

”Tegning higt og Tegning her, Dampmachiner ere Dampmachiner, og den ene seer ud som den anden. Jeg er blevet bedraget, narret fra alle Kanter, Pengene ere kastede ud af vinduet.”

Fröben havde imidlertid taget Tegningen i Haanden og gjennemseet den. Han fandt, at denne Molles Structur var meget simpel og skjon, og naar de betegnede Hjul og Skruer passede, meget let at opreise. Han havde i fordums Dage studeret Mathematik og Physik grundigt, han havde tillige med sin Ven seet og lært at kende de berømteste Machinværker, men da han sjeldent talte derom, troede Herr von Faldner, der brystede sig ualmindeligt med sine Kundskaber, at han forstod lidet eller in-

tet af Machinvæsenet. Han vendte sig nu, da Faldners Mishag truede med at blive større, til Mechanikeren, spurgte efter dette og høint Stykke, der var angivet paa Tegningen, og da denne fremviste dem, da man saae, hvor rigtigt de passede i hinanden, sagde han til Faldner: "Jeg vil vedde, Du er aldeles ikke blevet bedraget, thi saa godt som F og H her passe i P, Du seer, det ere Hovedstykkerne, hvorved Stampemøllen bliver sat i Forbindelse med Oliepressen, ligesaa godt maa ogsaa det Øvrige passe."

"Æ, Dem har Gud sendt;" raabte Mechanikeren glad, "hvor De dog strax kunde bemærke dette! Sa Fet og Hovedstykket H her griber ind i Stangværket, her bliver Hjulet KL befæstiget."

"Machinen er meget simpel," vedblev Frøben, "og min Vens hele Vildfarelse kommer deraf, at han har Structuren af større Værker for Vinene, og de have rigtignok et andet Udseende. Du vil isvrigt erindre Dig, at vi i Devonshire hos Sir Henry Smith saae en Oliemølle, der næsten aldeles var bygget efter denne Plan."

Baronen skjulte sin Forundring under et ironisk Smil, hvormed han snart saae paa Vennen, snart paa Mechanikeren. "Gjører, hvad I ville," sagde han liggylsig, "jeg anseer det hele Machinerie for tabt; det vilde have været fornuftigere af mig, hvis jeg havde ladet en engelsk Mechaniker komme med. Forsøg kun Din Lykke paa det forbandede Skruværk, jeg tænker, naar jeg henter Dig om nogle Timer, vil Du være nok som

fjed af dette Maschin=A b c, thi deri, jeg veed det jo, er Du en A b c=Pog." Floitende forlod han Bygningen, satte sig paa sin Hest og red ind i Skoven.

Men Frøben lod strax det, der var sammenfojet efter Baronens egen Plan, tage fra hinanden igjen. Nummerne blev ordnede, og han blev under denne Beskjæftigelse mere og mere munter, thi det adspredte de mørke Billeder i hans Sjæl, og ikke uden at smile, bemærkede han, hvorledes Mechanikeren betragtede ham med glindsende Øyne, hvorledes Svende og Drenge saa med Erbodighed paa ham, ligesom om han var deres Overmand i deres Kunst. Der var kommen Glæde og Liv i Værkstedet, hvor man denne Morgen blot havde hørt Baronens Befalinger, Eder, Mesterens Bonner og Modsigelser; snart var Alt bragt i Orden, og da Baronen om Aftenen kom tilbage fra Skoven for at hente sin Gjæst, blev han forundret og syntes i det første Dieblå ikke engang at glæde sig over Værkets synlige Fremskridt. Han havde ventet, at finde Alt i Bestyrkelse og Confusion, men Mechanikeren rakte ham smilende Tegningen, forte ham til Cylinderen, og viste ham, i det han snart pegede paa Papiret snart paa Værket, med stolt Glæde, hvad der allerede nu var opført. "Hvis det bliver saaledes ved," tilføjede Mechanikeren, "og hvis den fremmede Herre der ogsaa rækker os saa hjælp som Haand imorgen, saa vil jeg indestaae for, at vi blive færdige endnu inden Søndag."

"Dumt Toi!" var alt hvad Baronen svarede, i det

han gav Tegningen tilbage, og Frøben var i Tvivl, om det var Eder eller Taksigelser, hans Ven mumlede nu og da, da de rede sammen til hans Slot.

19.

Machinbygningens lykkelige Fremgang, maaſke ogsaa den glimrende Udsigt til Don Petros spanske Quadrupler, satte Baronen den følgende Dag i en muntrere Stemning. Frøben havde skrevet til Spanieren i W., og hans Ven fik ham til at give sig det Lovte, at han vilde blive saa længe hos ham, indtil der var kommet Evat fra W. Dgsaa imod Josephe opførte han sig noget menneskeligere, og han havde, sandsynligvis mere med Hensyn til sin Ven end for hendes egen Skyld, tilladt, at hun maatte afkorre sine Huusholdningsforretninger, og om Formiddagen eller Aftenen, naar Forretninger nødte ham til at forlade Huset, lade sig foreløse af Frøben, eller gjøre en Spadseretur med ham. Og i disse saa Dage syntes hun mærkelig at leve op. Hendes Holdning blev kraftigere, hendes Kinder rodmede af stille Fornøjelse, og i mangt et Dieblik, naar et yndigt Smil viste sig om hendes Læber, naar htiit lille Smilehul viste sig i hver Kind, tilstod Frøben sig selv, at han sjeldan havde seet en skjonnere Kone, ja Synet af hende forvirrede ham ofte saa meget, at han troede, hans Drømmes elskede Willede var traadt frem i Virkeligheden, at

halvtforglemte Grindringer vendte tilbage i hans Hukommelse, at hendes Stemme endogcaa, naar hun var bevæget, rort, forekom ham bekjendt, som om han ikke havde hørt den førstegang her. Sjeldnere tog han Portraitet frem i hine Dage, skjøndt han ellers havde betragtet det i hele Timer, og naar det tilfældigviis faldt ham i Hænderne, naar han rullede det op, naar han skuede i sin ubekjendte Elskedes Wie, saa folte han sig beskjæmmet, og troede at maatte bede hendes livløse Portrait om Forladelse for denne Brøde. — "Men," sagde han derpaa til sig selv, som om han maatte undskynde sig, "er det da Uret, at gjøre Din stakkels Veninde nogle Dage af hendes glædetomme Liv behagelige? Og hvor lidet hører det til, at glæde dette yndige Væsen, at sætte hende i en muntrere Stemning! At læse en skjon Bog med hende, tale med hende, led sage hende paa en Spadseretur til hendes Yndlingspladser — det er jo alt, hvad hun behover for at være munter og glad. Hvilken Himmel kunde Guldner have i sit Huus, naar han blot imellem deelte den ene eller den anden af disse småe Glæder med hende!"

Den unge Mand følte sig ivrigt, uden at han tilstod sig det selv rigtigt, behageligt berort, smigret af Josephes Hengivenhed for ham. Forekom ikke hver Morgen, hver Aften hende, som en ny Fest? Maar han kom ned til Frokosten havde hun allerede beredet alt zürligt og net; snart valgte hun Salen, der aabnede en herlig Udsigt til den fjerne Rhin, snart Terrassen, hvorfra de havde

det landlige Malerie af Arbeiderne paa Marken og Vinbjergene for sig, saa nær at de funde betragte Alt noie, og dog bortfiernet noe, til ikke at forstyrre dem i den stille Nydelse af Morgenens, snart havde hun opsegts en Lovhytte i Haugen, der, udelukket fra Verden trindtom ved tæt ved hinanden vorende Plantaner, blot lod den friske Morgenluft eller Morgenroden have fri Adgang. Saaledes vidste hun stedse at overraske ham, og naat Vennen traadte hid, hvor glad stod hun da op, hvor yndig bed hun ham da sin Haand, hvor levende vidste hun, naat han ganske hensunken i Synet af hende ikke kunde fremfore Ord til at begynde Samtalen med, at fortælle dette eller hiint, og ved Lune og fiin Jagttagelsesaand, at give alt hvad hun sagde, en Indflædning, en eiendommelig Unde! Og naat hun hurtig satte Frokosten til en Side, naat han tog sin Bog frem, naat hun satte sig med sit Arbeide, som hun sjeldent lagde bort, lige for ham og hendes Die hang forventningsfuldt ved hans Læber, da forekom det ham ofte, at han maatte forglemme alt, den hele Verden, og et lille, fortaltigt Dieblik dromte han, at han var en lykkelig Eggemand, og sad her ved Siden af sin elskede Kone.

Froben tilregnede Josepha det ikke som en lidet Berommelse, at hun netop havde valgt den Digter, der

var meest tilstrækende for ham, til sin Yndlingsdigter. Nigtignok maatte han ofte, naar han forelæste Jean Pauls herlige Digtninger, komme hende til Hjælp, for at forklare denne eller hin mørke Lignelse; men hun fattede hurtig, hendes naturlige Følelse og hendes blide Sind, der levede aldeles i Digteren, lod hende gjætte meget, inden hendes Ven gav hende Wished.

"Der ligger dog," sagde hun en Dag, "en Verden fuld af Tanker i denne Hesperus! enhver menneskelig Følelse ved Glæde og Smerte, ved Kjærlighed og Kummer ligger sonderlemmet for os; han veed, i det vi indsuge en Blomsts sode Duft, at beskrive dens inderste Dele, dens spæde Blade, dens fine Støvtraade, uden at han tilintetgjør den, riber dens Blade af. Thi det, troer jeg, er denne Mesters store, dybe Hemmelighed, at han ikke beskriver enhver dybere Følelse, men blot forklarer den, og deg ikke igjen forklarer den flygtig, men lader os gjøre et dybt Blik igjennem en Lignelses fine Microscop i Menneskjælen, hvor Tanker paa Tanker opstige og oversæsse Diet, som, henrykt over den forunderlige Skabning, fyldes af en Taare."

"De har," svarede Frøben, "som det forekommer mig, virkelig forklaret hans Hemmelighed i disse Ord. Der er ellers intet, jeg tilstaaer det oprigtigt, som er mig saa modbydelig, som en Autors synlige Bestræbelse, at forklare sin Læser ret klart og tydeligt, hvad hans Helt eller Heltinde, eller en tredie, fjerde Person der eller her har følt eller tænkt. Men vor Digter! Hvor herlig,

hvor riig er ogsaa hans Opfindelse heri; vi leve, vi tænke, vi græde uvilkaarlig med Victor, og Klothildes blegere Kinder, hendes tause Kummer rammer os dybere end enhver Beskrivelse kan sige os."

"Det er brynderligt," bemærkede Josephé, "Traaden i denne Roman, eller hvad man kalder dens Scelet, vilde hos en anden Forfatter slet ikke forekomme os interessant, maaske endogsaa sagt, kjed sommelig. Sex forlorne, ombyttede, gjenfundne Sonner, istedet for f. Ex. Walter Scott sædvanlig blot har een og endogsaa Forfatteren til Walladmor lader sig noie med to i sin Parodie. En ung Dame, der til sin Dval bliver elsket af sin Broder, men selv elsker hans Ven; et lille simpelt Hof i Duodez, en Præstegaard fuld af Rotter og Børn, og et adeligt Gods, hvor Ucødle boe; tænk Dem disse almindelige Ting i en Række, saa har De en af vore almindelige Romaner om forlorne Sonner ic. og ikke engang en rigtig Elendighed, for at udtrykke mig saaledes, som om trent Le Beaus Mord ved Hofsunkeren, eller Lordens tragiske Ende i femte Act. Men hvilket Liv, hvilken Verden bliver der af denne Historie, naar hin Digter hænger sin Blomsterkappe om den! hvilken aandrig Lyst, hoiere og renere end enhver jordisk, lyder til os ud af Victors og Klothildes heitagtede Kjærlighed til deres Lærer Emanuel, hvilket Bemod af et skuffet, koldt Liv, naar Victor og haint elskværdige Bæsen miskjende og ikke finde hinanden; hvilken Henrykkelse endeligen, da deres Sjæle

aabne sig under den natlige, stjernebesaaede Himmel i Skilsmissens Smerte og overstromme i Kjerlighed!"

"Ja," raabte den unge Mand, "vor Digter er som en stor Tonekunstner. Han har et forspilt, gammelt, allerede længe hørt Thema for sig; men i det han beholder den gamle Sangs Gang, udfører han Tankerne paa en Maade, der forekommer os saa overraskende, saa ny, at vi forglemme Themaet og blot lytte til de Vendinger, i hvilke han gaaer over, i hvilke han svæver op og ned ad Tonernes Himmelstige som en Engel, og viser os en aaben, salig Himmel i Drømme, medens vi maaste, som Jacob, ligge i Virkeligheden paa et ret haardt Leie. Derpaa er han snart blod som en Fløjte, gjen-nemtrængende som en Hoboe, snart fuldttonende og rørende som Baldhornet i det Fjerne, snart bruser han frem som den mægtigste dybeste Bas, majestætisk, ophojet, snart blot hvissende som Wolsharpen, eller oplost i Be-mod som Harmonikaens Toner."

"Hvor takker jeg ham," sagde Josephe blod, "at han forsoner, at han læger vort Bemods Saar! Det havde jo staet i hans Magt, at lade Klothilde bukke under i ubesvaret Kjerligheds Smerte, for hendes Dod havde Victor endnu funnet raabe til hende: "Jeg elskede Dig jo over alt i Verden," og hun var indsovet smilende. Tænk Dem den uhyre Smerte, den Bitterhed imod Skjæbnen, naar vi havde maattet see disse Mennesker bukke saaledes under, uden Haab, uden Trost! Men det havde ikke været muligt; Victor havde ikke

elsket saalænge, havde hengivet sig til Joachime eller Fyrstinden, thi en Mand kan jo ikke elske længe uden at hans Kjærlighed bliver besvaret!"

"Troer De virkelig det?" svarede Frøben med et vemondig Smil; "o hvor lidet maa De kjende os, hvor lavt maa De tænke om os, naar vi ikke engang besadde det Mod, at elske troe hele dette sorte Liv igjennem, ogsaa uden at blive elsket!"

"Jeg holder det for muligt hos Fruentimmer," sagde den sjonne Kone, "Kjærlighed uden Gjenkjærlighed er en skæffelig Ulykke, og Kvinderne ere jo mere skabte til at bære Lidelser stille et heelt jordisk Liv igjennem, end Mændene. Manden vil kaste en saadan Sorg fra sig, eller den glødende Kummer maatte fortære ham!"

"Ingen af Delene — jeg lever jo endnu og elsker," sagde Frøben, i det han saae adspredt hen for sig.

"De elsker!" raabte Josephine, og med en saa egen Tone, at den unge Mand saae forskrækket ivreiret; hun slog Dinene ned, da hans Blik mødte hendes, en stærk Rødme sloi over hendes Ansigt, og gik ligesaa hurtig igjen over til en stærk Bleghed.

"Ja," sagde han, og blot med Moie lykkedes det ham, at fige det i en spøgefuld Tone; "hvad De talte om, er Tilfældet med mig, og endnu elsker jeg, maaske roligere, men ikke mindre ømt end den første Dag, jeg elsker endogsaa næsten uden Haab; thi mit Hjertes Dame

fiender ikke til min Kjærlighed, og alligevel har Kummen-
ren, som De seer, ikke dræbt mig."

"Tør man vide," spørge Joseph fortrolig, og som
det forekem Frøben, med skjælvende Stemme, "tør man
vide, hvem den Lykkelige er?"

"Af, seer De, det er netop Ulykken, jeg veed jo
ikke, hvem hun er, eller hvor hun opholder sig, og elsker
alligevel; ja De vil holde mig for en anden Don Qui-
xotte, naar jeg tilstaaer, at jeg blot har seet hende nogle
Gange frægtigt, blot kan erindre mig nogle Dele af hendes
Ansigt, og alligevel streifer omkring i Verden, for at
finde hende, fordi jeg ikke kan finde nogen Rosighed
hjemme."

"Besynderligt!" bemærkede Joseph, i det hun saae
eftertænksom paa ham; "besynderligt; det er sandt, jeg
kan tænke mig et sligt Tilfælde, men alligevel gør De
en sjeldnen Undtagelse, kære Frøben; veed De da, om De
bliver elsket? om Pigen er Dem tro?"

"Intet veed jeg af alt dette," svarede han alvorligt
og med undertrykket Smerte, "jeg veed intet andet, end
at jeg var lykkelig, naar jeg kunde nævne hvert Væsen
mit, og jeg veed altfor godt, at jeg maa ske for evigt maa
gjøre Afskald paa hende og aldrig bliver ganske lykkelig!"

Jo sjeldnere den unge Mand ellers talte om disse
Hælelser, desto mere overmandedes han i dette Dieblik af
den smertelige Grindring om saa mange forgulde Timer,
og en Bemodighed, som han ikke kunde modstaae, bemæg-
tigede sig ham. Han stod hurtigt op og gik ud af Lyst-

huset ad Slottet til. Men Josephine saae efter ham med uudsigelig emme Blikke, Taare paa Taare faldt fra de stjælvende Dienhaar, og først da de som en Kilde styrte ned paa hendes skjonne Haand, opvakte de Josephine af hendes Dromme. Og undseelig, som hun var blevet beluret ved en hemmelig Brode, rødmede hun og trykkede sit Tørklæde til disse forræderske Dine.

21.

Den gamle Mechanikers Spaadom gik i Opfyldelse, thi med den sidste Dag i Ugen vare ogsaa Dampmøllens Maschiner færdigt opstilte. Baronen, saa ørgerlig han var i Begyndelsen, havde i sit Hjertes Glæde, da det første Forsøg var lykkedes, belønnet den Gamle og hans Svende rigeligt, og om Søndagen indbudt alle sine Ma-boer i Omegnen, for at indvie sin Mølle med en lille Fest. Saal lykkelig og glad han var paa denne Dag, saa munter og jovial han modtog sine talrige Gjæster, undslap det dog ikke Frøbens speidende Blikke, at han plagede den stakkels Josephine med hundrede forskellige Wrinder og Anordninger, og at hun ikke funde gjøre ham noget tilpas. Snart skulde hun være i Kjøkkenet, for at have Die med Tjenestethedet og selv hjælpe til, snart forbedrede han dette eller hiint ved hendes Pynt, snart var han færdig at fortvivle af Utaalmodighed, naar hun ikke sloi hurtigt noet ned ad Trap-

perne, for at modtage de Ankommende med ham ved Portalet, snart vilde han have Spisebordet stillet saaledes og snart saaledes, snart vilde han drikke Kaffen i Haven, snart i Salonen. Med Engletaalmod og en Resignation, der forekom Frøben ubegribelig, udholdt hun alle disse Urimeligheder. Hun var overalt, sørgede for Alt, og vidste endogsaa at finde et Dieblik for at spørge ham, hvorfor han netop idag var saa mørk, og søgte at opmunstre ham til, at tage Deel i den almindelige Munterhed.

Alle vare henrykte over Josephes Skjønhed og Opmærksomhed for sine Gæster; Mændene priste Baronen lykkelig, at han havde en flig Skat i sit Huus, og flere af de ældre Damer tilkjendegave ham ligefrem deres Forundring over en saa ung Kones sjeldne Talenter til at føre en Huusholdning, over hendes Indsigter og Orden. "Seer Du," hvilskede den Lykkelige til Frøben, "seer Du, hvilke Underværker en saadan Abe som min formaaer? Jeg er i det Hele idag ret tilfreds med hende, men naar jeg ikke hemmelig selv hjalp med overalt, hvordan vilde det da see ud med hendes Huusholdnings Ere! men det kommer nok, jeg har altid sagt, det kommer nok." Den almindelige Munterhed og Vinen satte ham bestandigt i bedre Lune, og det var endeligen paa hoi Tid, at ophæve Taflet, thi han og nogle Herrer fra Nabolauget tillode sig allerede Spas og Evetydigheder, der frækede ethvert finere Dre.

Man kjørte til den nye Dampmølle, man indviede

den formelig under Spøg og Latter, man vendte igjen tilbage, og studerede paa ny over de smagfulde og dog saa bequemme Anordninger, Josephe imidlertid havde truffet i Høven. Hun havde vovet, hurtig at lade opreise en stor rummelig Lovhytte efter sin egen Opfindelse. Alle mulige Forfriskninger ventede der paa Gjæsterne, og den Noes, der blev hende almindelig til Deel, bevirkede Underværker. Baronen blev ikke engang fortrøedelig over, at man havde anvendt unge Uske- og Grantræer af hans Skov til Lovhytten, at man ikke havde fulgt hans egen Plan — at opstaae et Telt af Bredder og Tepper. Han kyssede sin Kone paa Panden og takkede hende for den behagelige Overraskelse.

Man satte sig i brogede Rader. Mændene syntes godt om deres Værts gamle Viin, og snart havde en almindelig Munterhed udbredt sig i Selskabet. Man begyndte paa vittige, aandrige Lege, og da Mændenes overgivne Lune steg endnu højere, forsmaaede man ikke engang Pantelege. Deraf kom det da ogsaa, at Frøben ved Panternes Indløsning skulde indløse sit Pant med en Straf, og Josephe, som det var bleven paalagt at bestemme denne Straf, befalede ham, at fortælle en sand Historie af hans Liv. Man gav hendes Dom almindeligt Bifald; Baronen slog i Hænderne af Glæde over sin Kloge Kone, og da Frøben nølede og betænkte sig, raabte han: "Nu, skal jeg fortælle noget for Dig af Dit Liv? maaſſe den piquante Historie om Pigen fra pont des arts?"

Froben rødmede og fastede et fortrydeligt Blif paa ham; men Selskabet, der her maaſſe ahnede en lyſtig Hemmelighed, raabte: "Historien om Pigen, Historien om pont des arts!" og maaſſe blot for at undgaae, at hans Ven, som Vinen havde rykket noget ud over de fødvanlige Grændser, ikke ſkulde begaae flere Indiscretioner, bequemmede han ſig til at fortælle; men Baronen lovede Selskabet, at han, faaſnart Fortælleren veg det mindſte fra Sandheden, vilde give Noter til Historien, thi han havde ſelv været tilſtede derved.

22.

"Jeg veed ikke," begyndte Froben, "om det er Selskabet bekjendt, at jeg reiſte for flere Aar siden med vor Faldner, i Sørdeleshed levede nogen Tid med ham i Paris, ja beboede eet Huus med ham? Vi havde faa temmelig de samme Studier, besøgte de samme Cirkler, gjorde gjensidig vore tidligere Bekjendtskaber bekjendte med Vennen, og levede paa den Maade næften uadſtilleligt. Vi havde en fælles Ven, den ligefaa elſkværdige ſom lærde Doctor M*, en Landsmand, der boede i rue Taranne, der ſom bekjendt fører til rue St. Dominique og ligger paa den venstre Bredde af Seinefloden. Vor fødvanlige Aftenspadſeretur var igjennem champs eliſés over den ſjonne Broe, og derfra igjennem Faubourg St. Germain til vor Vens Bolig, hvor vi ofte

sadde og sladrede langt ud paa Matten om Fædrenelandet, om Frankrike, om det, vi havde seet, om alt muligt. Vi boede, for at tilfoie dette endnu, paa place des victoires, temmelig langt fra rue Taranne, og valgte sædvanlig pont des arts til Tilbageveien, for at gaae igjennem Louvre, og spare os en Omvei igjennem Sidegaderne. En Aften, Klokkken var over elleve, det havde regnet noget, og Winden blæste i Særdeleshed i Nærheden af Floden ret holdt og bidende, gif vi ogsaa fra quai Malaquais over pont des arts til Louvre. Pont des arts er blot tilgjængelig for Fodgjængere, og derfor var der paa denne Tid ikke megen Færsel paa ellers i Nærheden af Broen. Vi gif, i det vi sloge Kapperne tætttere om os, stiltiende over Broen; allerede vilde jeg ile ned ad Trinene paa den anden Side af den, da et overraskende Syn fængslede mig til Stedet."

"Støttet op til Broen stod en ranke, temmelig hei Qvindeskikkelse. En lille sort Hat var bunden dybt ned i Ansigtet og til Overslod endog forsynet med et gront Elor; en sort Kaabe af Silketøj havde hun om sig, og Winden, der i dette Dieblik slog Klæderne fastere om hende, forraadte en ualmindelig sjøn, ungdommelig Taille; af Kaaben fremstak en lille Haand, der holdt en Talerken, og foran hende stod en lille Lygte, hvis Lys flagrede frem og tilbage, og hvis Skin faldt paa en smukt dannet Fod. Der boer maaße intetsteds saa meget som i hin Stad den dybeste Elendighed ved Siden af den største Glands og det yppigste Levnet, men alligevel seer

man forholdsmaessig faa Betlere. De traenget sig sjeldent uforkammede omkring en, og aldrig bemærker man, at de løbe efter Fremmede, eller forfolge dem med deres Bonner. Gamle Mænd eller Blinde sidde eller knæle ved Hjørnerne af Gaderne, holdende deres Hat rolig hen for sig, og overlader det til den Forbigaaende, om han vil lægge Mærke til deres bedende Blit."

"Hvad der gjorde meest Indtryk paa mig, var altid de undseelige Betlere, der staae om Aftenen med tilhyllet Hoved, et brændende Lys foran sig, ubevægelige, næsten ligesom døde i et Hjørne; mange af mine Bekjendtere i Paris havde forsikkret mig, at man kunde være forvisset om, at de fleste af disse Folk vare af høiere Stand, der ved Ulykke ere sjunkne saa dybt, at de enten maae søge Arbeide, eller ere de for undseelige, maaesse for svage, til at arbeide for deres Brod, grieve denne sidste Udvæl, inden de, som saa mange Ulykkelige, overgive deres Liv i Seinen til Forglemmelsen."

"Af denne Klasse af Betlende var den qvindelige Skikkelse paa pont des arts, hvis Person fængslede mig uimodstaaeligt. Jeg betragtede hende noiere; hendes Legeime syntes at sjælve endnu hæstigere af Kulde end Lyset i Lygten, men hun taug og lod sin Elendighed og den kolde Mattevind tale for sig. Jeg søgte i min Lomme efter Smaapenge, men jeg kunde ikke finde nogen Sous eller noget enkelt Francstykke. Jeg vendte mig om til Faldner og bad ham om Smaapenge; men fortrædelig, fordi han ved min Øvælen blev utsat for den sjæs-

rende Blæst, raabte han til mig i vort Sprog: "Saa lad dog det Tiggerpak staae og sejnd Dig, at vi funne komme til Sengs, jeg fryser!" — "Blot et Par Sous, Bedste!" bad jeg; men han greb mig i Kappen og vilde drage mig med sig."

"Da raabte den Indhyllede med sejælvende, men veltonende Stemme og til vor Forundring paa godt Tyk: "O mine Herrer! værer barmhertige!" Denne Stemme, disse Ord og vort Sprog havde noget saa Rørende for mig, at jeg nok engang bad ham om nogle Smaaepenge; han loe. "Nu, velan, der har Du et Par Francstykker," sagde han, "prøv Din Lykke hos Tomfruen, men lad mig komme ud af denne Trækvind." Han trykkede Pengene i min Haand og gik leende videre fremad. Jeg var i dette Dieblik virkelig forlegen, hvad jeg skulde gjøre; hun maatte jo have hørt, hvad Faldner sagde, og fornærme en Ulykkelig kan jeg allermindst. Sig traadte tvivlraadig nærmere. "Mit Barn," sagde jeg, "De har valgt Dem her et slet Sted at staae paa, her vil iasten ikke gaae mange Folk forbi." — Hun svarede ikke strax; "naar blot," hvistede hun efter en lille Pause, saa man neppe kunde høre det, "disse Faar have Følelse for Ulykke." Dette Svar overrasket mig, det var saa usøgt og dog saa passende. Pigenes ødle Anstand, den Zone, hvormed hun sagde disse Ord, forraadte Dannelse. "Vi ere Landsmænd," vedblev jeg, "tør jeg bede Dem, at De vil sige mig, om jeg maaske kan gjøre mere for Dem, end der pleier at ske saaledes i Forbigaaende?" — "Vi ere

meget fattige," svarede hun, som det forekom ham, noget modigere, "og min Moder er syg og uden Hjælp." — Uden videre Overlæg, blot dreven af den ubestemte Følelse, at Pigen havde noget tilstrækende, sagde jeg: "Før De mig til hende!" Hun taug, dette Forslag syntes at overraske hende. "Unsee De dette for intet andet," vedblev jeg, "end min redelige Billie, at hjælpe Dem, hvis jeg kan." — "Saa kom," svarede den Indhylsede, tog sin Lygte, pustede Lyset ud, og skjulte den samt Tallerkenen under Kaaben."

23.

"Hvorledes?" raabte Baronen heit leende, da Frøben taug, "videre vil Du ikke fortælle? Du vil altsaa bære Dig idag ad igjen, som Du gjorde dengang? Nemlig hertil, mine Herrer og Damer, har han fortalt aldeles efter reen historisk Sandhed. Han troede mig maaſke langt borte, og jeg stod neppe ti Skridt fra den opbyggelige Samaritancene under Palaiets Portal og saae til; om Dialogen virkelig var saaledes, veed jeg ikke, thi den stærke Wind forte Ordene bort; men jeg saae, hvorledes Damen pustede Lyset i sin Lygte ud, og gik tilbage med ham over Broen. Matten var for kold, til at jeg funde følge ham paa hans galante Eventyr, men til Slutningen, det tor jeg vedde, saae han hverken en syg Mama eller sligt, men Damen fra pont des

arts har blot sjunget den gamle Syrenesang paa en anden Maade!"

Han loe af sin egen Vittighed, Mændene istemmede den raae Latter, men Damerne saae ned for sig, og Joseph syntes at være ligesaa utilfreds med sin Mands Ord som med hans Vens besynderlige Fortælling, thi, bleg som Ødden, holdt hun sine Kopper stjælvende i Haanden, saa de klirrede, og fastede blot eet Blik til den unge Mand, som han for dette Dieblik ikke vidste at give nogen anden end en dyb bestjæmmende Udtydning. "Jeg troer rigtignok," sagde han med en stærk Stemme, afbrydende Mændenes Latter, "at have indlost mit Pant, men min egen Fordeel byder, at jeg ikke tillader denne Begivenhed bliver udtydet, som min Ven har udtydet den; de tillade mig derfor, at jeg bliver ved, og ved min Ære," tilfoiede han, i det han redmede og hans Nine skinnede stærkere; "jeg skal fortælle dem den rene Sandhed."

"Pigen gif over Broen, hvorfra jeg var kommen. Imedens jeg caus gif mere bag efter hende end ved Siden af hende, havde jeg Tid at betragte hende. Hendes Ekabning, saa vidt Raaben tillod at see den, hendes hele Væsen, men i Sørdeleshed hendes Stemme, var meget ungdommelig. Hendes Gang var hurtig, men let og svævende. Hun afflog min Arm, da jeg bød hende den, for at led sage hende hjem. Ved Enden af Broen dreiede hun om ad rue Mazarin. "Er Deres Moder allerede længe syg?" spurgte jeg, i det jeg igjen

traadte hen ved hendes Side, og forsøgte, at betragte nogle af hendes Ansigtstræk. — "J to Aar," svarede hun sukkende, "men i en Tid af otte Dage er hun ret blevet elendig." — "Har De været oftere paa hvojt Sted?" — "Hvor?" sporgte hun. — "Paa Broen?" — "Denne Aften for førstegang," svarede hun. — "Da har De ikke søgt Dem nogen god Plads, andre Passager blive mere besøgte." Men allerede i det jeg sagde dette, angrede jeg, at jeg havde sagt det, thi det maatte jo frænke hende. Med undertrykket Graad hviskede hun: "Af, jeg er jo saa ubekjendt her og — jeg undsaae mig, at gaae saaledes i Trængslen."

"Hvor uhyre stor maatte den Elendighed være, der tvang denne Skabning til at betle. Vel opsteg der, jeg tilstaaer det, nogle Gange flige Tanker, som Faldner havde, i mit Hoved, men stedse forsvandt de igjen, fordi de vare urimelige, unaturlige; naar hun hørte til hin foragtelige Classe af Piger, hvorfor skulde hun da stille sig indhyllet paa et ensomt Sted? Hvorfor med Billie skjule en Figur, der, saa meget som Omridsene flygtigt viste, vist kunde regnes blandt de skjonnere? Nei, det var sikkert virkelig Elendighed og bly Undseelse over uforstyrdt Armod, der gjør Ulykken saa ubeskriveligt ørende."

"Har Deres Morder en Læge?" sporgte jeg igien efter en Pause. "Hun havde en; men da vi ikke meer funde kjøbe nogen Medicin, vilde han lade hende bringe i l'hospital des incurables, og — det kunde jeg ikke taale. Af Gud, min stakkels Morder i et Hospital!"

Hvor megen dyb Smerte laae i disse Pigen's sidste
Ord!"

"Hun græd, hun astørte sine Øjne under Sløret med sit Tørklæde, og Lygten og Tallerkenen, som hun bar i den anden Haand, hindrede hende fra at holde Kaaben sammen; Binden blæste den tilbage, og jeg saae, at jeg ikke havde bedraget mig; hun besad en fin, rank Figur; hun bar en simpel, men saa meget mit flygtige Blik funde bemærke, meget reenlig Klædning. Hun greb efter Kaaben, og i det jeg hjalp hende, at slaae den sammen om hende, folte jeg hendes bløde, fine Haand."

"Vi vare allerede gaaede igjennem Gaderne Mazarin, St. Germain, école de médecine, og derfra igjennem nogle smaae Sidegader, da hun paa engang blev staaende og beklagede sig, fordi hun havde taget feil af Beien. Jeg sporgte hende, i hvilken Gade hun boede, og hun nævnte St. Séverin. Jeg var i Forlegenhed, thi denne vidste jeg selv ikke at finde. Enten det nu var Angst eller Kulde, jeg saae hende sjælve hæftig. Jeg saae mig omkring; jeg bemærkede endnu Lys i en Souterrain, hvor der blev solgt Brændevuin, jeg bad hende vente, steg ned og foresporgte mig. Man gav mig Underretning om det jeg sporgte, og jeg troede, at kunne finde Gaden."

"Da jeg steg op igjen, hørte jeg nogle Stemmer tale høit i Nærheden; jeg saae ved det svage Skin af en Lygte, at Pigen værgede sig hæftig imod to Mænd, af hvilke den ene havde grebet hendes Haand, og den

anden hendes Haabe; de loe, de talte til hende, jeg ahnede, hvad der foregik, sprang til og rev Haanden, som den ene havde grebet, fra ham; maallos, grædende flyngede hun sig fast til min Arm."

"Mine Herrer," sagde jeg; "de see, at de ere i Bildfarelse her, de ville paa Dieblippet slippe Mademoisellens Haabe!"

"Af, om Tilgivelse, min Herre!" svarede den, der havde grebet hendes Haabe; "jeg seer, De har øldre Kettigheder paa Mademoisellen!" og leende gif de deres Bei."

"Vi gif videre, det stakkels Barn sjalv hæftigt, hun holdt endnu bestandigt min Arm fast, hun var nærvæd at synke om."

"Blot Mod!" sagde jeg til hende, "St. Séverin er ikke langt borte, De vil snart være hjemme." Hun svarede intet, hun græd endnu bestandigt. Da vi vare i den Gade, der efter Beskrivelsen maatte være St. Séverin, blev hun atter staaende. "Nei, De maa ikke gaae videre med mig, min Herre," sagde hun, "det kan ikke gaae an." — "Men hvorfor ikke, da De har ført mig saa langt med Dem; jeg beder Dem, tiltroe mig ingen slette Hensigter!" — Jeg havde ved disse Ord, uden at vide det, grebet hendes Haand og maaske trykket den; hun drog den hurtig fra mig og sagde: "Tilgiv mig, at jeg begik den Usommelighed, at føre Dem saa langt med mig; jeg beder Dem, forlad mig nu!" Jeg følte, at Oprinet før havde frænket hende dybt, at det maaske havde ind-

gydt hende Mistroe imod mig selv, og netop dette rørte mig ubeskriveligt; jeg tog de Solvpenge, Faldner havde givet mig, og vilde give hende dem; men den Tanke, hvor lidet denne ringe Gave ville kunde hjælpe hende, drog min Haand tilbage, og jeg gav hende de faa Guldpenge, jeg bar hos mig."

"Hendes Haand rystede, da hun modtog dem; hun syntes at ansee dem for Solvpenge, takkede mig med sjælvende, rørende Stemme og vilde gaae."

"Endnu et Ord," sagde jeg og holdt hende tilbage; "jeg haaber, at Deres Moder vil blive sund igjen, men hun kunde dog savne et og andet, og De, mit Barn, er ikke stukt til flige Aftentoure som denne iasten. Vil De ikke idag otte Dage paa den samme Tid være ved école de médecine, at jeg kan forespørge mig om Deres Moders Helsbred?" Hun syntes tvivlaadig, endeligen sagde hun "jo." "Dg tag Deres Hat med det grønne Slør paa, at jeg kan kjende Dem igjen," tilfoiede jeg; hun lovede det, takkede endnu engang, gik hurtigt ned ad Gaden, og var snart forsvunden i Mattens Mørke."

24.

"Da jeg om Morgenen efter denne Begivenhed vaagnede op, forekom det mig, jeg blot havde drømt Alt dette. Men Faldner, der snart kom hen til mig og begyndte at føle mig paa Tænderne efter sin fine Maneer,

forjog min Twivl. Sagen forekom mig, naar jeg betrakte den ret tydelig ved den lyse Dag, altfor fabelagtig, til at jeg skulde have fortalt min vantroe Ven den. Man er i den nyere Tid kommen til den Grad af Sædernes Forfinelse, der allerede streifer over paa Usædelighedens Grund; man vil i mange Tilfælde heller ansees for at være udsvævende og slet, man tilstaaer heller en Twetydighed, blot for ikke at ansees for en Daare, en Særpling, et Menneske med svag Forstand og indskrænkede Begreber."

"Men i mit Indre var der noget, en Urolighed, som jeg ikke forstod at udtyde, der krænkede mig meer end Faldbuers Drillerier. Jeg gjorde mig Bebreidelser, fordi jeg ikke engang havde seet hendes Ansigt. "Hvor til," sagde jeg, "hvortil denne overdrevne Discretion? Naar jeg bortgiver et Par Napoleons, saa tør jeg dog vel bede om den Gunst, at maatte løfte Sløret lidt i veiret?" Og dog, naar jeg tænkte mig Pigen's hele Adfærd, der, saa simpel den ogsaa var, dog ikke havde det mindste uanstændige ved sig, naar jeg betænkte, hvorledes hendes ødle Væsen, hendes Sværs dannede Tone træk mig, saa kunde jeg ikke andet, end, halvt til min Ugrelse, finde mig retfærdiggjort. Der ligger noget i den menneskelige Stemme, som, inden vi see den Tælendes Træk og Die, tilkjendegiver os hans Stand, angiver den Tone, i hvilken vi maae tale med ham. Hvor uendelig, ikke saameget ved Sprogets Form, som ved dets Klang, adskiller den Dannede sig fra den Udannede,

og Pigenes Stemme var saa blød og sijn, hendes sorte
Svar lede ofte fra Sjælens Underste! Den hele Dag
funde jeg ikke slippe los fra disse Tanker, endogsaa om
Aftenen, i et glimrende Selskab af Damer, saae jeg be-
standigt den stakkels Pige med den sorte Hat, det grønne
Slør og den uanseelige Kaabe."

"De følgende Dage ørgrede jeg mig over min
Daarskab, der var Skyld i, at jeg ikke fik Pigen at see
før om otte Dage; jeg talte Timerne til den næste Fredag,
og det forekom mig, at hün Verdens Hovedstad,
som dens Beboere kaldte den, ikke havde noget mere Til-
trækende ved sig end Betlersken fra pont des arts.
Endeligen, endeligen kom Fredagen. Jeg brugte al mu-
lig List, for at slippe los fra Faldner og mine andre
Venner denne Aften, og tiltraadte, da det begyndte at
blive mørkt, min Vandring. Jeg havde en lang Rei at
gaae, og derfor Tid nok til at tænke over min Gang.
"Idag," sagde jeg til mig selv, "idag vil Du saae at
vide, hvad Du skal tænke om denne Person; Du vil
tilbyde hende, at gaae med Dig, gjør hun det, saa har
Du allerede bedraget Dig førstegang. Ogsaa sit Ansigt
maa hun vise Dig idag."

"Jeg var gaaet saa hurtig, at Klokk'en ikke engang
var ti, da jeg kom paa place de l'école de médecine,
og — Klokk'en elleve havde jeg først bestemt hende.
Jeg traadte ind i et Kaffehuus, gjennemblaadrede tanke-
los en Skare af Tidender —; endeligen slog Klokk'en
elleve."

"Paa Pladsen vare der saa Mennesker, og saa langt mine Dine naaede, intet grønt Slør at see. Jeg holdt mig stedse paa den Side hvor école de médecine ligger, fordi der brændte flere Lygter. Elige Dieblikke, hvor man forventningsfuld venter paa noget, ere piinlige. Hvis hun ikke behøvede flere Penge og slet ikke kom? hvis hun loe af Din Godhertighed? tænkte jeg, da jeg havde gaaet over tigange op og ned ad Pladsen. Klokkken slog halv tolv, allerede begyndte jeg at knurre over min egen Daarstak, da vistede der i Skinnet af en Lygte, omrent tredive Skridt fra mig, noget Gront; mit Hjerte bankede hæftigere, jeg islede hen — det var hende. "God Aften," sagde jeg, i det jeg bød hende min Haand, "sjønt, at De dog holder Ord; jeg troede allerede, at De vilde ikke komme." Hun bukkede sig, uden at tage min Haand, og gif ved min Side, som det syntes noget rort. "Min Herre, min ødle Landsmand," sagde hun med bevoget Stenime, "jeg maatte jo holde Ord, for at takke Dem. Jeg kommer ikke iasten, for at gjøre nye Fordringer paa Deres Godhed. Af, hvilken stor Gave har De givet os! Kan en Datters hjertelige Tak, kan min syge Moders Bonner og Belsignelser holde Dem skadesløs?"

"Lader os ikke tale derom," svarede jeg; "hvorledes gaaer det Deres Moder?" — "Jeg troer igjen at torde nære Haab," svarede hun, "Lægen siger vel intet, men hun selv føler sig stærkere. O hvor takker jeg Dem! Af Deres Gave kunde jeg igjen tillave hende kraftige Spiser,

og troe De mig, den Tanke, at der endnu gives saa gode Mennesker, har næsten styrket hende ligesaa meget."

"Hvad sagde Deres Moder, da De kom hjem?" — "Hun var meget angst for mig, fordi det allerede var saa silde," svarede hun, "ak, hun gav mig saa ugjerne Til-ladelse til den Gang, og tænkte sig nu en eller anden Ulykke, der var medt mig. Jeg fortalte hende Alt, men da jeg aabnede mit Tørklæde, og tog de Gaver, jeg havde samlet til hende frem og der var Guldpenge iblandt dem, Guldpenge blandt Kobber- og Solvpenge, da blev hun forundret, og" hun taug og syntes ikke at kunne tale videre; jeg tænkte, at Moderen havde beskyldt hende for stemme Ting og forskede efter, men med rørende Oprigtighed tilstod hun, at Moderen havde sagt: "den høimodige Landsmand maatte enten være en Engel eller en Prinds."

"Hverken det Ene eller det Andet," svarede jeg hende; "men hvor langt har Pengene strækkt til? Har De endnu nogen tilbage?"

"O, vi have endnu nok tilbage," svarede hun modig som det skulde lade, men det undslap ikke min Opmærksomhed, at hun, maaßle uviikaarligt, sukkede derved. "Og hvormeget har De endnu tilbage?" spurgte jeg i en mere bestemt Tone."

"Vi have betalt en Regning paa Apotheket og een Maaneds Huusleie dermed, og jeg har kogt for dem til min Moder, men der ere endnu nogle Penge tilbage."

"Hvor fattigt maatte de bee, naar de af disse

Penge kunde betale en Apothekerregning, een Maaned's Huusleie og koge Mad i otte Dage! "Men jeg vil vide noie," vedblev jeg, "hvormeget De endnu har tilbage."

"Min Herre!" sagde hun, i det hun fornærmet traadte et Skridt tilbage."

"Mit gode Barn, det forstaer De ikke," svarede jeg, i det jeg traadte nærmere hen til hende, "eller De vil ikke tilstaae det af overdreven sün Følelse; jeg spørger Dem alvorlig, naar De har udgivet de Par Francstykker, har De saa Hjælp at vente?"

"Nei," sagde hun frygtsom; "ingen!"

"Tænk paa Deres Moder og forsmaae ikke min Hjælp!" Jeg havde ved disse Ord budt hende min Haand; hun greb den hurtigt, trykkede den til sit Hjerte og priste min Godhed."

"Nu velan, saa kom," vedblev jeg, i det jeg lagde hendes Arm i min, "jeg kom desværre ikke lige fra mit eget Hjem, da jeg kom herhid, og jeg har derfor ingen Penge hos mig; De vil derfor have den Godhed, at følge mig igjennem nogle Gader til min Bolig, at jeg kan give Dem noget med til Deres Moder." Hun lod sig stiltiende føre videre fremad, og saa behagelig den Tanke var mig, at kunne understøtte hende fremdeles, saa blev min Følelse dog næsten krænket derved, at hun gik saaledes aldeles uden Modsigelse med en Mandsperson om Matten til hans Bolig; men jeg havde gjort feil Regning. Vi havde omtrent funnet gaae to eller trehundrede Skridt, da stod hun stille og drog sin Arm fra mig.

"Nei, det gaaer ikke an," raabte hun, i det hun bød ud i Zaaret. "Hvad gjør Dig saa bedrøvet paa engang?" spørgte jeg forundret, "hvad gaaer ikke an?"

"Nei, jeg gaaer ikke med, jeg tor ikke gaae med Dem."

"Men min Gud," svarede jeg, i det jeg forstillede mig lidt opbragt; "De har dog sandelig megen lidt Til-lid til mig; naar Deres Moder ikke var, sandeligen, jeg gif nu fra Dem, thi De krænker mig."

"Hun tog min Haand, hun trykkede den bevæget. "Har jeg da fornærmet Dem?" raabte hun; "Gud veed det, det vilde jeg ikke; tilgiv en stakkels, uerfaren Pige; De er saa heimodig, og jeg skulde fornærme Dem?"

"Nu da, saa kom," sagde jeg, i det jeg igjen vilde føre hende fremad, "der er ingen Tid at spilde, det er silde og Veien er lang." — Men hun blev staaende, græd og hvistede: "ikke for nogen Priis gaaer jeg længere."

"Men for hvem frygter Du da? Intet Menneske kjender Dig, ingen Sjæl seer Dig jo; Du kan rolig folge med mig."

"Jeg beder Dem for Guds Skuld, slip mig! Nei, nei, det gaaer ikke an, bed mig ikke mere om det." — Hun sjalv; jeg følte, at hun, naar jeg forestillede hende hendes Moders Mod endnu engang ret hjertelig, gif med mig, men Pigens Angst rørte mig inderligt."

"Godt, saa bliv da her," sagde jeg, "men siig mig, kan De maaſſe arbeide?"

"O ja, min Herre," svarede hun, i det hun afstorde sine Zaarer."

"Kunde De maaſke besørge mit fine Linned vasket?"

"Nei," svarede hun meget bestemt, "dertil have vi ingen Unſtalter."

"Her er et hvidt Lommeklæde," vedblev jeg; "funde De maaſke kjøbe mig et halvt Dusin og sye dem for mig?"

"Hun saae paa Torklædet og sagde: "Med Forneiſe, og jeg ſkal sye dem ret pene!" Til min egen Beſkjemmelſe maatte jeg dog alligevel tage Penge frem, endſjondt jeg før havde negtet jeg havde nogen."

"Kjeb De ſex ſlige Torklæder," vedblev jeg, "og kan De vel sye tre ſaadanne færdig til Søndagften?" Hun lovede det; jeg gav hende endnu noget til Moderen, og sagde hende, at jeg idag ikke var belævet derpaa, men at jeg paa Søndag ſkulde gjøre mere for hende. Hun takkede hjerteligt; det syntes at glæde hende, at jeg havde givet hende Arbeide, thi endnu engang ſladrede hun om, hvor ſmukt hun ſkulde sye Torklæderne, ja hvis jeg ikke tager feil, ſaa sporgte hun mig endogsaa, om hun ikke ſkulde sye dem med engelsk Tom? Jeg sagde ja til alt, men da hun vilde tage Aſſted, holdt jeg hende endnu fast. "Een Ting maa De endnu tjene mig," sagde jeg, "De kan gjøre det ſikkert og let."

"Og hvad er det?" sporgte hun, "hvor gjerne vil jeg ikke gjøre Alt for Dem?"

"Tillad mig at lofte dette misundelige Gør i veiret

se Deres Ansigt, at jeg dog kan have en Grindring om denne Aften."

"Hun veg til Siden og holdt fast paa sit Slør. "Jeg beder Dem, gjør det ikke," svarede hun og syntes at kæmpe noget med sig selv; "De har jo den stjonne Grindring om Deres Velgjerninger; Moder har forbudt mig strengt, at løfte mit Slør ivaret, og jeg forsikrer Dem," tilføiede hun, "jeg er hæslig som Natten, De vilde blot blive forskrækket."

"Men denne Modstand fristede mig endnu mere; en virkelig hæslig Pige, tænkte jeg, taler ikke saaledes om sin Hæslighed; jeg vilde tage i Sloret, men som en Val smuttede hun fra mig; "Dimanche à revoir!" raabte hun, og ilede bort. Forundret saae jeg efter hende, om trent halvtredsindstyve Skridt fra mig blev hun staaende, vinkede ad mig med et hvidt Lommetorklæde, og raabte med sin solvklare Stemme: "God Mat."

25.

"De følgende Dage tænkte jeg paa, af hvad Stand Pigen vel kunde være. Jo mere levende jeg erindrede mig hendes dannede Sprog, hendes fine Følelse, desto højere stege mine Formodninget. Derom maatte jeg i det mindste have Bisshed, foresatte jeg mig, og besluttede ikke at lade mig saaledes igjen afvise, som med Sloret."

"Sendagen kom; Du vil vist endnu funne erindre
Dig den Eftermiddag, Faldner, da vi sadde med vore
Venner i Montmorency i den store Digters Have. J
vilde kjøre hjem silde om Natten, og jeg drev bestandig
paa, at vi skulde kjøre tidlig hjem, og da J alligevel blevé,
forlod jeg Eder, uagtet J stjændte paa mig. Rigtignok
troede Du ikke dengang, hvad jeg foregav, at jeg ikke
kunde taale Matteluften, men at jeg isede til en Rendez-
vous med en Bettlerske fra pont des arts, funde ikke
falde Dig ind. Hun var denne gang den første paa
Pladsen, og da hun havde Tørklæderne at bringe mig,
frygtede hun allerede for, at jeg ikke havde bemærket
hende og troet, at hun ikke vilde holde Ord. Med næsten
barnslig Glæde, og, som det forekom mig, med større Til-
lid end forrigegang, fladrede hun med mig, i det hun
med Skinnet af en Gadevugte viste mig Tørklæderne."

"Hun syntes gjerne at høre, at jeg roste hendes
fine Arbeide. "Seer De, ogsaa Deres Navn har jeg syet
i dem," sagde hun, i det hun viste mig de zürlige Bog-
staver. E. v. F. i det ene Hjørne. Derpaa vilde hun
give mig en Mængde Solvpenge tilbage som Overskud,
eg blot min bestemte Erklæring, at hun fornærmede mig
derved, funde bevæge hende til, at modtage dem som
Arbeidslon."

"Jeg bestilte paa ny igjen Arbeide, fordi jeg saa,
at det stemmede mere overeens med Pogens fine Hølelse,
at modtage mine Gaver paa en saadan Maade, og denne-
gang var det Manchetter og Kalvefryds, jeg bestilte.

Hendes Moder var ikke bleven sygere, men kunde endnu ikke forlade Sengen; dog allerede dette var en stor Trost for hende. Da vi havde talt om hendes Moder, vovede jeg at spørge hende ligefrem, hvorledes hendes Stilling var."

"Den Historie, hun fortalte mig med saa Ord, er saa hverdags i Frankrig, at næsten enhver Fattig benytter den. Hendes Fader havde været Officier i den store Armee, var efter Bourbonernes første Restauration blevet sat paa halv Gage, havde siden efter i de hundrede Dage taget Partie, og var falden ved Mont St. Jean med Garden. Han maatte have handlet temmelig u forsigtig, thi hans Enke mistede sin Pension og levede fra den Tid af i Kummer og Elendighed. I de to sidste Aar op holdt hun Livet for det meste ved Salget af sin Smule Ejendom og var netop nu sunken ned til den yderste Grad af Elendighed, hvor den Fattige ikke har andet Valg, end at forlade Verden."

"Jeg sporgte Pigen, om hun ikke havde funnet for bedre deres Aar, naar hun maa ske havde søgt at understøtte sin Moder paa en anden Maade."

"De mener, hvis jeg havde taget Tjeneste?" svarede hun, ikke aldesles uden Omfindtlighed; "seer De, det var ikke muligt. For min Moder blev syg var jeg alt for ung, neppe fjorten Aar gammel, og da blev hun paa engang saa elendig, at hun ikke kunde forlade Sengen; da behovede hun altsaa altid nogen om sig, og kunde jeg

da overlade hendes Pleie til nogen Fremmed? Sa, naar hun havde havt sin Sundhed, da havde jeg med Glæde ikke agtet paa vor forrige Stilling, jeg havde maaſſe taget Tjeneste i en Modeboutique eller som Gouvernante i et anſtaendigt Huus, thi jeg har lært meget, min Herre! men nu lader det sig ikke gjøre!"

"Dysaa dennegang bad jeg hende forgjøves at løfte sit Slør iværret. Den Underretning, hun havde givet mig om sin Alder, gjorde mig endnu nysgjerrigere efter at see Ansigtet paa denne Pige, der kunde være lidet over sexten Aar gammel; men hun bad mig saa indſtaendig, ikke at forlange det af hende, hendes Moder havde saa tilſtaekelige Grunde derfor, at det aldrig kunde ſkee."

"Vi mødte nu hinanden hver tredie Dag. Jeg havde altid noget ſmaat Arbeide til hende, og hun var altid punktlig færdig dermed. Jo stadigere jeg vedblev at opføre mig imod hende som hidtil, jo ſtrængere jeg altid holdt mig inden Unſtaendighedens Grændſer, desmere forſtrolig og oprigtig blev den gode Pige. Hun tilſtod mig endogſaa, at hun i de tre Dage hjemme altid tænkte paa den næſte Aften, vi ſkulde ſees igjen; og gif det mig da anderlebes? Dag og Nat fyſſelsatte jeg mig med dette beſynderlige Væſen, der ved ſin dannede Aand, ved ſin elſkværdige fine Følelse, ved ſit eiendommelige Forhold til mig, ſtedſe blev mig intereſſantere."

"Foraaret var imidlertid kommet, og Tiden nærmede ſig, da jeg ſkulde reife med Faldfner til England. Mange ville maaſſe holde det for taabeligt, hvad jeg

figer, men sandt er det, at jeg tænkte paa denne Reise blot med Modbydelsighed. Paris havde i sig selv intet Interessant mere for mig; men denne Pige havde saaledes fængslet alle mine Sandser, at jeg blot med Be- mod tænkte paa en længere Skilsmisse. Undlade at reise, kunde jeg ikke, uden at gjøre mig latterlig; thi jeg havde ellers ingen gyldig Grund, til at udsette Reisen, jeg undsaae mig endogsaa for mig selv, og forestillede mig min hele taabelige Afsærd; jeg besluttede at reise, men sikkert har ingen glædet sig saa lidet til at see England som jeg."²³

26.

"Otte Dage før jeg skulde reise, sagde jeg Pigen det; hun blev forskrækket, hun græd. Jeg bad hende, at hun vilde spørge sin Moder, om jeg ikke torde besøge hende, hun lovede mig det. Men den næste gang bragte hun mig meget bedrøvet det Svar, at hendes Moder havde ladet mig bede, at opgive dette Besøg, der vilde være altfor angribende for hendes Sindstilstand. Jeg havde egentlig blot bedet om dette Besøg, for at see min Pige ved Dagen og uden Sloer; jeg forlangte altsaa dette igjen paa ny; men hun bad mig, at komme noek engang om Aftenen før min Afreise, hun vilde bede sin Moder saa længe, indtil hun erholdt Tilladelse, at løfte sit Sloer i veiret. Uforglemmelig bliver denne Aften mig

stedse. Hun kom, og mit første Spørgsmål var, om hendes Moder havde tilladt hende det; hun svarede ja, og oploftede selv sit Sloer. Maanen skinnede klart, og sjælvende, begjerlig saae jeg under Hatten. Men Til-ladelsen syntes dog at være blevet givet paa Vilkaar, thi min Skjonne bar de saakaldte Venetianeroine, der bedæk-fede den overste Deel af hendes Ansigt. Men hvor skjonne, hvor yndige vare de Dele, der vare frie! en fin, zürlig Næse, skjontformede, blomstrende Kinder, en lille, yndig Mund, en Hage ligesom dannet af Bør, og en rank, blændende hvid Hals. Men om Dinene kunde jeg ikke blive rigtig enig med mig selv, de forekom mig at være morke og fyrige."

"Hun rodmede, da jeg betragtede hende længe og henrykt. "Bliv ikke vred paa mig," hviskede hun, "at jeg tog denne Halvmasque paa; min Moder vilde i Begyndelsen reent afflaue det, siden efter tillod hun det blot under denne Betingelse; jeg var selv ret ørgerlig derover, men hun sagde mig nogle Grunde, der overtydede mig."

"Og hvad ere det for Grunde?" sporgte jeg.

"Af min Herre!" svarede hun vemodig, "De vil leve evigt i vore Hjerter, men De selv skal ganske forglemme os; De skal aldrig, aldrig see mig mere igjen, eller, hvis De skulle see mig, ikke kjende mig."

"Og mener De da, at jeg ikke vilde kunde kjende Deres skjonne Træk igjen, skjøndt jeg ikke tor see Deres Dine, Deres Pande?"

"Moder mener," svarede hun, "at det er nof ikke

muligt; thi, naar man blot seer det Halve af et Ansigt, er det vanskeligt, at kjende det igjen."

"Og hvorfor skulde jeg ikke see Dig igjen, ikke kjende Dig igjen?"

"Hun græd ved dette Spørgsmaal, hun trykkede min Haand og sagde: "det maa ikke ske! hvor kan det ogsaa være Dem magtpaaliggende, at see en ulykkelig Pige igjen; og — nei, min Moder har Ret; det er bedre saaledes!"

"Teg sagde hende, at min Reise ikke vilde vare længe; at jeg maaesse om to Maaneder vendte tilbage igjen til Paris, og haabede atter at see hende. Hun græd høftig og sagde, det vilde ikke ske. — Teg bad Pigen indstændig, at sige mig, hvorfor hun troede, jeg vilde ikke faae hende at see mere."

"Det ahner mig," svarede hun, "at jeg seer Dem idag for sidstegang; jeg troer, at min Moder vil ikke leve længe, Lægen sagde mig det igaar, og da er jo Alt forbi! og hvis hun ogsaa levede længere, i London vil De snart glemme en saadan stakkels Skabning, som jeg."

"Hendes Smerte gjorde mig uendeligen blodhjertet; jeg indgjed hende Mod; jeg lovede hende, at jeg sikkert ikke skulde forglemme hende; jeg sikte hende til at give mig det Lovte, at hun bestandig den første og den femtende i hver Maaned vilde komme paa denne Plads, for at jeg kunde finde hende igjen; hun lovede mig det smilende under Zaarer, som om hun kun haabede lidet derpaa. "Nu saa lev vel til vi sees igjen," sagde jeg, i

det jeg sluttede hende i mine Arme og stak en lille, simpel Ring paa hendes Finger, "lev vel og tænk paa mig, og forglem ikke den første og den femtende."

"Af hvor kunde jeg forglemme Dem!" raabte hun, i det hun saae grædende paa mig. "Men jeg vil aldrig mere faae Dem at see; De tager Affred fra mig for evigt."

"Jeg kunde ikke holde mig fra at kyssse hendes skjønne Mund; hun rodmrede, men talte det; jeg puttede et Tresorpapir i hendes lille Haand, hun saae endnu engang ret opmærksom paa mig og trykkede sig hæftig op til mig. "Til vi sees igjen," sagde jeg, i det jeg rev mig blidt ud af hendes Arme. Det sidste Diblik vi saae hinanden syntes at give hende Mod; hun drog mig endnu engang til sit Hjerte, jeg følte et brændende Kys paa mine Læber, "for evigt! lev vel for evigt," raabte hun smertelig, rev sig los og ilede hen ad Pladsen."

"Jeg har aldrig seet hende mere igjen! Efter et Ophold af tre Maaneder vendte jeg tilbage fra London til Paris; jeg gik den femtende hen paa Pladsen de l'école de médecine, jeg ventede over een Time, men Pigen lod sig ikke see. Endnu ofte paa den første og den femtende gjentog jeg denne Gang, hvor ofte gik jeg igjennem Gaden St. Séverin, saae op til Husene, spurgte endogsaa efter en fattig tysk Kone og hendes Datter, men jeg har aldrig hørt noget mere om hende, og det yndige Væsen havde Ret, da hun raabte til mig ved vor Affred: "for evigt."

27.

Den unge Mand havde fortalt sin Fortælling meb en Sild, der sjænkede den stor Sandhed og syntes at gjøre dybt Indtryk i det mindste paa den qvindelige Deel af Selskabet. Joseph græd hæftig og ogsaa de andre Frokener og Fruer aftorrede nu og da deres Dine. Mændene vare blevne alvorligere og syntes at høre til med stor Interesse, men Baronen smilede sælsomt, stodte nu og da til sin Sidemand ved dette eller huint Sted og hviskede sine Bemærkninger til ham. Nu, da Frøben havde endt sin Fortælling, udbredt han i en hoi Latter: "Det Falder jeg, at drage sig godt ud af den Affaire!" raabte han, "jeg har jo altid sagt, at min Ven er et fiffigt Hoved. See blot, hvor han veed at røre Damerne, den Skjælm! sandeligen, min Kone hyler, som om hendes Skriftefader havde nægtet hende Absolution. Det er herligt, paa min Wre! Digt og Sandhed! ja det har Du taget efter Din Goethe, Digt og Sandhed, det er en herlig Spas."

Frøben følte sig paa ny krenket ved disse Ord. "Jeg har jo allerede sagt Dig," sagde han fortrøedelig, "at jeg har holdt mig fra al Digt og Opdigtsel, og blot sagt Sandheden, jeg haaber, at Du vil ansee det derfor."

"Gud bevare mig derfra!" sagde Baronen leende. "Sandhed! Du har holdt Pigen, Bedste, det er hele Historien, og af Dine Aftenbesøg hos hende har Du sammensat os en lille Roman. Men den er godt fortalt, det tilstaaer jeg, den er godt fortalt."

Den unge Mand rodmøde af Bredes; han bemærkede hvorledes Josephe saae stivt og øengsteligt paa sin Mand; han troede, at ogsaa hun maaßte dele hans Mistanke og tænkte slet om ham; denne Kones Agtelse vilde han dog i det mindste ikke tage ved denne lave Spøg. "Jeg beder, lader os ikke mere tale derom," raabte han; "jeg har aldri i mit Liv haft nogen Karfag, at besmykke eller fordreie noget, men vil heller ikke taale, at andre vil beskynde mig derfor. Jeg figer Dig for sidstegang, Faldner, at alt forholder sig, paa mit Ord, som jeg har sagt."

"Nu da beklager jeg Dig," svarede denne, i det han slog sine Hænder sammen. "Da har Du af lutter overdreven Edelmodighed og theoretiske sin Folelse bortfastet et Par hundrede Francs til en listig Glædespige, der har narret Dig med en almindelig Historie om Elen-dighed og en syg Moder; Du har ikke faaet andet derfor end et uselt Kys! Stakkels Djævel! at lade sig saaledes holde for Mar i Paris af en Skjoge!"

Denne spottende Medlidenhed og Selskabets Latte, der paa hans Bekostning applaudeerde Baronens lave Vittighed, gjorde den unge Mand mere opbragt end den forrige Beskyldning. Han vilde netop dybt frænket forlade Selskabet, da et besynderligt, skrækkeligt Syn holdt ham tilbage. Josephe var, bleg som et Lüg, staat langsomt op; hun syntes at ville svare sin Mand noget, men i det samme Dieblik sank hun afmægtig omkuld, som død. Beskyttet sprang man op, alle løb imellem hverandre,

Damerne løftede den Afmøgtige op, Mændene spørge forvirret hvad der var Aarsag til denne hurtige Afmagt, Frøben var næsten selv blevet afmøgtig af Skræk, og Baronen udstødte Eder over Kvindernes fine Nerver, sjældte paa den grændseløse Decence og den overspændte fine Følelse, søgte snart at berolige Selskabet, løb snart igjen til sin Kone; Alle talte, skrege i Munden paa hver andre, og ingen hørte, ingen forstod hinanden.

Josephé kom efter nogle Minutters Forløb igjen til sig selv; hun ønskede at komme i sit Værelse, man bragte hende derhen, og Pigerne og Konerne fulgte nysgjerrige og bestjæftigede efter hende; de angave hundrede Slags Midler, som bruges imod Afmagt, de fortalte, hvorledes det samme var modt dem her eller der, blev enige om at Fru von Falsters store Unstrængelse, de mange Bekymringer og Forretninger paa denne Dag, nødvendigt maatte have hidført dette Tilfælde, og den Frygt, at Baronen maaesse kunde blamere sig, da han desuden havde opført sig ret uanstændig, havde virket endnu mere bertil.

Baronen søgte imidlertid at oprette den forrige Orden blandt Mændene. Han lod flittigt sjænke i, drak denne eller hin Kjælt til, og søgte at berolige sig og sine Gjæster med alle slags Trostegrunde. "Det kommer ikke af andet," raahte han, "end af den nyere Tids Uvæsen; enhver Dame af Stand har nu tildags svage Nerver, og naar hun ikke har det, saa anseer man hende ikke for fornem; at blive afmøgtig hører til den gode Zone;

Djævlen har opfundet denne forrykte Indretning. Og ogsaa deraf kommer det, at man ikke meer tor nævne noget ved sit rette Navn. Alt skal gaae saa pent, descent, suint til, at man gjerne kunde gaae ud af sit gode Skind derover. Det har nu alstereret hende, at jeg vovede nogen Spog, som dog er Kryderiet i et Selskab; at jeg ikke kom ud af mig selv over deslige fine, følsomme Historier, og at jeg tillod mig nogle praktiske Conjecturer. Blandt Venner maa sligt være tilladt! Og jeg havde, Ben Frøben, anseet Dig for Fløgere, end at Du skulle tage sligt ilde op."

Men den, til hvem Baronen henvendte den sidste Deel af sin Tale, var allerede længe ikke mere blandt Gjæsterne; Frøben var gaaet paa sit Værelse i Brede, forbittret paa sig selv og Verden. Endnu funde han ikke ganske forklare sig dette besynderlige Oprin, hans Sjæl, endnu halvt opbragt paa hans Ben, for hans raae Opførsel, halvt opfyldt af Skræk over hans Venindes Uheld, var endnu for fuld, i altfor hæftig Bevægelse, til at kunne give Plads for roligere Tanker og Overlæg. "Vil ogsaa hun ikke troe mig," sagde han kummerfuld til sig selv; "vil hun ogsaa lægge meer Vægt paa hendes Mands vanørende Ord, end paa den simple, usmykkede Sandhed, jeg fortalte? Hvad betydede det følsomme Blik, hvormed hun undertiden betrakte mig under min Fortælling? hvor funde denne Begivenhed angribe hende saa dybt, at hun blegnede, sjalv? skulle det virkelig være sandt, at hun bær Godhed for mig, at hun føler Deeltagelse for

mig, at hun blev frænket ved sin Mands Opførsel, der maatte ned sætte mig saa dybt i hendes Dine? Og hvad vilde hun gjøre, da hun stod op, da hun vilde tale? vilde hun standse Faldners upassende Tale, eller vilde hun endogsaa forsvare mig?"

Han gik under disse Ord hæftig op og ned i sit Værelse, hans Blik faldt nu paa den Rulle, der indeholdt hūnt Portrait, han rullede det op, han saae bittert smilende paa det. "Og hvor kunde jeg ogsaa lade mig henribe af en Tolelse af Beskjæmmelse, til at aabne mit Hjerte for Mennesker, der dog ikke forstaae det; at tale om Ting, der ere saa aldeles fremmed for slige overordentlig fornemme Folk; det Slette, det Lave er dem ejerere, forekommer dem naturligere end det Overordentlige; hvor kunde jeg tale om Dine yndige Kinder, om Dine sode Lœber til disse Dukker? O Du stakkels, stakkels Barn; hvor langt ædtere er Du i Din Elendighed end disse Rævejægere og Conforter, der blot Ejende fand Elendighed og undfeelig Armod af Fortællinger, og ansee enhver Dyd, der hæver sig over det Lave, for et Eventyr! Hvor mon Du nu er? mon Du endnu tænker paa Din Ven og de Aftener, der gjorde ham saa lykkelig?!"

Hans Dine fyldtes med Saarer, da han betragtede Portraitet, da han mindede sig den bittere Uret, disse Mennesker havde gjort det stakkels Væsen idag. Han vilde undertrykke sine Saarer, men de strommede endnu hæftigere. Der fandtes et Sted i denne unge Mands Bryst, hvor alt Bemed, alle Kummerens tilbageholdte

Laarer, samlede sig stille og paa lang Tid som i en dyb Grav; men Dieblikke, som dette, hvor Grindringens Smarter og hans haablose Lidenskab betyngede hans Bryst saa tungt, sprængte Laaget paa denne Grav, og lod den længe tilbageholdte Kummer strømme ud med Voldsomhed, jo mere hans nedslagne Mod gik over til Vemod.

28.

Froben overtænkte den næste Morgen den forrige Dags Begivenhed, og var uenig med sig selv, om han ikke heller strax skulle forlade et Huus, hvor et længere Ophold maaske funde udsette ham oftere for flige Ubehageligheder, da Døren gik op og Baronen traadte nedslagen og bestjømmet ind. "Du indfandt Dig ikke igaar Aftes ved Aftensmaaltidet, Du har idag ikke ladet Dig see," begyndte han, i det han traadte nærmere, "Du er vred paa mig; men vær fornuftig og tilgiv mig. See det gik underligt til; jeg havde den hele Dag igjennem drukket saa megen Viin, var ophidset, og Du ejender min svage Side, da kan jeg ikke lade være at drille. Jeg er blevet straffet nok, ved det at den sjonne Dag endte saa elendigt, og at mit Huus nu vil give Stof til Samtale i Omegnen i fire Uger. Gjør mig nu ikke Livet aldeles surt, og vær igjen min Ven som før."

"Sal heller slet ikke meer om den hele Historie," svarede Froben mørk, i det han bød ham sin Haand; "jeg

er ingen Elfer af, at tale endnu mere om sligt; men imorgen vil jeg reise videre; her bliver jeg ikke længere."

"Bør dog ingen Mar!" raaabte Faldner, der ikke havde ventet dette, og blev alvorlig forskrækket; "for en saadan Scenes Skyld vil Du strax reise! jeg har jo altid sagt, at Du er et saadant hidfigt Hoved. Nei, det bliver der intet af; og har Du ikke lovet mig, at blive her, indtil der er kommen Brev fra Don i W*? Nei, Du maa ikke allerede reise herfra; og hvad Selskabet angaaer behøver Du ikke at skamme Dig, Alle, i Sædeleshed Fruentimmerne, sjældte mig dygtig ud, de give Dig ganske Ret, og sagde, at jeg var Skyld i Alt."

"Hvorsedes gaaer det Din Kone?" spurgte Frøben, for at føre Samtalen paa noget andet.

"Hun er ganske helbredt, det var blot saadan en lille Skræk, fordi hun frygtede, vi vilde for Alvor komme i Haarene paa hinanden; hun venter med Frokosten paa Dig; kom nu ned, vær fornuftig og tag imod Kaisen. Jeg maa ride ud, tag mig det ikke ilde op, Møllen kommer endnu idag igang. Du er altsaa igjen ganske som tilforn?"

"Nu ja!" sagde den unge Mand ørgerlig; "jeg blot ikke mere ved den hele Historie." Han fulgte Baronen med besynderlige Følelser, som han selv ikke rigtig kunde forklare sig, og hans Ven, fornøjet over hans hurtige Forsoning, ilede iforveien, for at melde sin Kone hvad han havde udrettet, og forlod derpaa Slottet, for at bringe sin Mølle igang.

Havde da idag paa engang alt forandret sig, eller var han blot selv bleven anderledes; Josephes Træk, hendes hele Væsen forekom Frøben forandret, da han traadte ind hos hende. En stille Vemodighed, en blid Kummer syntes at have udbredt sig over hendes hele Væsen, og dog smilede hun saa yndigt, saa fortroligt, da hun bed ham velkommen. Hun foregav, at alt for stor Anstrengelse havde været Aarsag til hendes Afmagt igaard, og syntes overhoved ikke gjerne at tale om det hele Tilfælde. Men Frøben, som det var magtpaaliggende, at hans Veninde havde en god Mening om ham, kunde ikke taale, at hun næsten med Billie slet ikke berørte hans Fortælling. "Nei," raabte han, "jeg beder Dem ikke smutte saaledes fra mig, naadige Frue! Paa de Andres Omdømme agtede jeg kun lidet; hvad bryder jeg mig om, at slige Hverdagsmennesker maale mig efter deres lave Maalestok! Men sandeligen, det vilde smerte mig uendeligt, hvis De ogsaa bedomte mig falsk, hvis De ogsaa nærede Tanker, der maatte nedfætte mig dybt i Deres Dine, hvis De ogsaa tvivlede om Sandheden af min Fortælling, som jeg rigtignok ikke borde have givet til Priis for slige Dren. Og jeg besværger Dem, siig mig ret oprigtig, hvad De tænker om mig og den Historie?"

Hun saae længe paa ham; hendes sjonne, store Øje fyldtes med Tårer, hun trykkede hans Haand: "O Frøben; hvad jeg tænker om den?" sagde hun, "og hvis hele Verden tvivlede om Sandheden, jeg vidste dog, at De havde alt sandt! De veed ikke hvor godt jeg kjender Dem!"

Han rødmede af Glæde og kysede hendes Hånd.
 "Hvor god er De, at De ikke miskjender mig. Dif-
 fekt, jeg har fortalt Alt, Alt overensstemmende med
 Sandheden."

"Dg denne Pige," vedblev hun, "er vel den samme,
 som De talte til mig om for nylig? Erindrer De Dem
 ikke, da vi talte om Victor og Klothilde, at De tilstod
 mig, at De elskede uden Haab? Er det den samme?"

"Det er hende," svarede han sorgmodig; "nei, De
 vil ikke lee ud mig for denne Zaabelighed; De føler for
 dybt, til at De skulde finde dette latterligt. Jeg veed
 Alt, hvad man kan indvende derimod, jeg har ofte skjældt
 mig selv ud for en Daare, en Phantast, der jager efter
 en Skygge; jeg veed jo ikke engang, om hun elsker mig."

"Hun elsker Dem!" raabte Josephine uvilkaarligt,
 men rødmende over sine egne Ord tilfoiede hun, "hun
 maa elsker Dem; troer De da, at saa megen Wedelmodig-
 hed ikke skulde gjøre et dybt Indtryk paa en syttenaarig
 Piges Hjerte, og i alle hendes Yttringer, som De for-
 talte os, ligger der, alt maatte ellers bedrage mig, ligger
 der sikkert en betydelig Grad af Kjerlighed."

Den unge Mand syntes at lytte til hendes Ord
 med Henrykelse. "Hvor ofte har jeg ikke raabt dette til
 mig selv," sagde han, "naar jeg var aldeles uden Trost
 og saae sorgmodig tilbage i den forbigegne Tid; men
 hvad nytter det mig? maaske blot for at gjøre mig end-
 nu ulykkeligere! Jeg har ofte kæmpet med mig selv, har
 søgt Adspredelse i Menneskenes Brimmel, Bedøvelse i

Mængden af mine Forretninger, det vilde aldrig lykkes mig. Stedse svævede det hulde, ulykkelige Bøsen for mig; mit eneste Ønske var, at see hende endnu eengang. Det er endnu mit Ønske, jeg tor tilstaae det, thi De forstaaer at bedømme mine Følelser; ogsaa denne Reise foretog jeg mig blot, fordi min Længsel drev mig ud i Verden, for at søge hende, for at see hende endnu eengang. Og naar jeg da tænker saadan noie over dette Ønske, saa gribet jeg mig endogsaa ofte i den Tanke, at besidde hende for bestandigt! — De seer bort, Joseph? O, jeg forstaaer Dem; De tænker, at en Skabning, der var nedsunken i saa dyb Elendighed, hvis Forhold vare saa tvetydige, borde jeg aldrig vælge; De tænker paa Menneskenes Omdømme; paa alt dette har jeg ogsaa ret ofte tænkt, men saa sandt jeg lever, hvis jeg fandt hende igjen saaledes, som jeg forlod hende, jeg vilde ikke spørge nogen anden end mit Hjerte. Vilde De da bedømme mig saa strengt, Joseph?"

Hun svarede intet; med Hovedet bestandigt bortvendt fra ham, Panden stottet imod Haanden, rakte hun ham en Bog og bad ham løse for hende. Han greb den langsomt, han saae spørgende paa hende; det var den eneste Gang, at han ikke forstod sig rigtig paa hens des Afsærd; men hun vinkede ad ham, at han skulde løse, og han adlod, endskjondt han gjerne havde ladet sit Hjerte tale endnu længer. Han løste i Begyndelsen noget adspredt, men lidt efter lidt trækkede Gjenstanden ham, forte hans Tanker meer og meer bort fra den for-

lige Samtale, og henrev ham endeligen, saa at han, i det han vedblev at læse, ikke bemærkede, at den skjonne Kone vendte et vemondigts Ansigt imod ham, at hun fastede ømme Blikke paa ham, at hendes Øine ofte fyldtes med Daarer, som hun blot monsamt holdt tilbage. Først silde hørte han op at læse, og Josephé havde fattet sig saa vidt, at hun kunde tale med Rosighed om det han havde læst, men alligevel forekom det den unge Mand, at hendes Stemme skjælv nu og da, at den Fortrolighed, hun hidtil havde viist imod sin Mands Ven, var forsvunden; han havde følt sig ulykkelig, naar ikke en Straale af en varmere Gørelse, der brød ud af hendes Øie, havde bragt ham til at tvivle om hans Formodning var rigtig.

29.

Da Baronen først vilde vende tilbage om Aftenen, og Josephé, efter at han havde læst for hende, havde begivet sig paa sit Børrelse, besluttede Frøben, for at befrie sig fra disse quælende Tanker i det mindste paa nogle Timer, at hensove den hede Middagstid for Middagsmaaltidet. S den Løvhytte, der ved saa mange skjonne Timer, han her havde tilbragt med den elskværdige Kone, var blevet ham dyrebar, lagde han sig paa en Mosbænk og sov snart ind. Sine Sorger havde han ladet blive tilbage, de fulgte ham ikke igjennem Drommenes Port; blot yndige Erindringer smelte hen og forvandlede sig

til nye yndige Billeder. Pigen fra St. Severingaden med sin smelende Stemme svævede hen til ham og fortalte ham om sin Moder; han skjøndte paa hende, fordi hun havde ladet ham vente saa længe paa hende, da han dog havde indfundet sig den første og den femtende i hver Maaned; han vilde kyssse hende til Straf, og hun vægtsede sig, han løftede Sløret op, han løftede det skjonne Ansigt ivedret ved Hagen, og see — det var Don Petro, der havde puttet sig i Pigen's Klæder, og Diego, hans Djener, var færdig at lee sig ihjel over denne herlige Spas. — Derpaa var han igjen ved et kjeft Spring af den drømmende Phantasie i Stuttgart i hin Maleries samling. Man havde ordnet den anderledes, han gjen- nemsgøte forgjæves alle Sale efter det dyrebare Malerie; det var ikke at finde; han græd, han begyndte at raabe og jamre sig; da kom Galleriebetjenten hid, og bad ham være stille og ikke vække Billederne, der nu allesov. Paa engang saae han Maleriet hænge i et Hjørne, men ikke som Brystbillede som før, men i Legemsstørrelse; det saae paa ham med skjælmiske Blikke; det traadte levende ud af Rammen og omarmede den Lykkelige; han folste et hædt, langt Kys bændende paa sine Læber. Som det ofte er tilfældet, at man troer at være vaagen i Drømme og figer sig selv drømmende, at man har blot drømt, saaledes syntes det ogsaa nu at være Tilfældet med den unge Mand. Han troede, opvakt af det lange Kys, at aabne Øjnene, og see et blomstrende, yndigt Ansigt, der syntes ham bekjendt, boie sig ned over ham. Af

Fryd over det føde Handedræt, de elskovsglødende Kys,
han indsugede, tillukkede han igjen sine Dine; han hørte
en Larm, han slog nok engang Dinene op, og saae en
Skikkelse i en fort Kaabe, en fort Hat med et gront
Sloer, svæve bort; da hun netop vilde dreie omkring et
Hjorne, vendte hun endnu engang sit Ansigt om imod
ham; det var den elskede Piges Ansigtstræk, og lige-
som dengang havde hun ogsaa nu taget Halvmas-
quen paa. "Æ, det er jo dog blot en Drøm," sagde
han smilende til sig selv, i det han igjen vilde tillukke
fine Dine; men den Følelse, at være opvaagnet, Vin-
dens Susen i Løvhyttens Blade, Springvandets Plad-
sken var altfor tydelig, til at han ikke skulde blive fuld-
kommen vaagen og munter derved. Det besynderlige,
levende Drømmebillede stod endnu for hans Sjæl; han
saae hen til den Kant, hvor det var forsvundet, han saae
hen til det Sted, hvor hun havde staat, hvor hun havde
bojet sig hen over ham, han troede endnu at føle den
elskede Piges Kys paa sine Læber! "Saa vidt er det
altsaa kommen med Dig," sagde han forskrækket til sig
selv, "at Du endogsaa drømmer vaagen, at Du med
sunde Sandser seer hende omkring Dig! Til hvilket
Banvid vil dette endnu føre Dig? Nei, at man kunde
drømme saa levende, havde jeg aldrig troet. Det er
en Sygdom i Hjernen, Feberphantasie; ja der mangler
ikke meget, saa kunde jeg endogsaa faae i Sinde at paa-
staae, at Drømmebilleder kunde efterlade Godspor i San-
det, thi disse Fjed her i Sandet ere ikke af min God."

Hans Blif faldt paa den Bænk, hvor han havde ligget, han saae et ziirligt sammenfoldet Papiir, og tog det forundret op. Det var uden Udskrift, det havde ganske Form af en billet doux; han betænkte sig et Dieblik, om han skuldeaabne det; men nysgjerrig, hvo der vel her kunde skrive i en saadan Form, udfoldede han Papiret — en Ring faldt ud af det. Han holdt den i sin Haand og sloi Brevet igjennem, han læste: "Ofte er jeg Dig nær, Du min ødle Frelser og Velgører; jeg omfører Dig med den uendelige Hjerlighed, som min Tænemmelighed oppustede, der selv med mit Liv aldrig vil udøe! Jeg veed, Dit høimodige Hjerte slaaer endnu bestandigt for mig. Du har streiset igjennem Lande, for at opsege mig, for at finde mig; men Din Moie er forgjeves — forglem en ulykkelig Skabning, hvad vilde Du mig ogsaa? Hvis ogsaa min høieste Lykke ligger i den Tanke, ganske at tilhøre Dig, saa kan det dog aldrig se! For evigt! sagde jeg Dig allerede dengang, ja for evig elster jeg Dig, men — Skjæbnen vil, at vi skulle være adskilte for evig, at jeg aldrig skal leve ved Din Side, men blot i Din Ejerlige Erindring.

Betlersten fra pont des arts."

Den unge Mand troede endnu bestandigt at han dromte; han saae sig mistroist omkring, for at bemærke, om hans Phantasie havde forført ham saa aldeles, at han levede i en Drømmeverden; men alle Gjenstande omkring ham, den velbekjendte Lovhytte, Bænken, Træerne, Slottet i det Fjerne, alt stod endnu som før, han

saae, han var vaagen, han dromte ikke. Og disse Linier vare altsaa virkelig skrevne, vare ikke et Drømmebillede af hans Phantasie? "Har man maaſſe villet drive Spog med mig?" spurgte han sig selv derpaa, "ja sikkert; alt kommer vel fra Joseph; maaſſe var ogsaa huint Syn blot en Masque. Men hvorledes? Har hun kyſſet mig, eller var dette blot en Drøm?" Sædet han rullede Papiret sammen, folte han Ringen, der var ſjult i Brevet, i ſin Haand. Nyſgjerrig tog han den frem, betragede den og blegnede. Nei, det var i det mindſte intet Blændværk, det var den ſamme Ring, han havde givet Pigen den Nat, han for evig tog Aſſted fra hende. Saameget han ogsaa i det første Dieblik var oplagt til, at troe paa overnaturlige Ting, ſaa opfyldtes hans Indre beg ved den Tanke, at han havde et Tegn fra det elſſe-de Bøſen, at hun var ham nær, af ſaa hei Henrykſelſe, at han ikke mere tœnkte paa Ordene i Brevet, han twivlede intet Dieblik om, at han vilde finde hende, han trykſkede Ringen til ſine Lœber, han ſtyrtede ud af Levhytten i Haven, og hans Blikke ſtreifede omkring paa alle Veie, i alle Buske efter den dyrebare Skikkelse. Men han ſpeidede forgjæves omkring; han sporgte Arbeiderne i Haven, Ejenerne i Slottet, om de ingen Fremmed havde ſeet; man havde ikke bemærket nogen. Bestyrret, næſten ikke iſtand til noget Overlæg, kom han til Aftensmaaltidet; forgjæves forſkede Galdner om Grunden til hans forſtyrrede Blikke, forgjæves sporgte Joseph, om

han maaſſe var endnu forſtemt fra igaard. "Der er medt mig noget," sagde han, "som jeg kunde falde et Underværk, naar min Fornuft ikke kæmpede imod Overtroe."

30.

Dette belynderlige Tilfælde og Ordene i Brevet, som han vel læste tigange om Dagen, havde gjort den unge Mand ganske dybsindig. Han begyndte at gruble over, om det var muligt, at overjordiske Væsner funde grieve ind i de Dødeliges Liv. Hvor ofte havde han ikke leet af de Sværmere, der troede paa Syner, paa Sendedebud fra en anden Verden, paa Skytsaander, der omsvæve Menneskene, som paa et Evangelium. Hvor ofte havde han beviist dem den physiske Umulighed, at ulegemlige Væsner kunne vise sig synlige, at de kunne forrette dette eller høint. Men det der var medt ham selv, hvorledes ſkulde han udtyde det? Ofte foretog han sig, at forglemme alt, ſlet ikke mere at tænke derpaa, og i det næeste Dieblik quælte han sig med, at lade ſin Erindring træde ret levende frem for Diet; hendes Unsigtstræk vare da tydeligere end dengang, han havde jo ſeet hende, da hun vendte sig nok engang om ved Hjørnet af Haven; han havde igjen ſeet den ſkjonne Mund, disse yndige Kinner, denne Hage, denne ranke Hals! Han tog ſit Portrait frem, han sammenlignede Træk med Træk, han lagde ſin Haand paa Damens Dine og Pande, og det var det halve Unsigt, ſom det ſkuede frem under Halvmasquen!

Froben havde, fordi Josephe den næste Morgen var for meget beskjæftiget i Huset, til at kunne tale med ham, igjen sat sig i Løvhytten. Han læste, og under Læsningen sysselfsatte altid den Tanke ham, om hun igjen vilde lade sig see for ham. Middagens Hede virkede bedovende paa ham; med Møie søgte han at holde sig vaa- gen, han læste ivrigere og med mere Anstrengelse, men lidt efter lidt sank hans Hoved tilbage, Bogen faldt ud af hans Hænder, hansov.

Næsten paa den samme Tid som igaar vaagnede han, men ingen Skikkelse med et grønt Slør var nær eller fiernt at see; han smilede ad sig selv, fordi han havde ventet hende, han stod sorgmodig og utilfreds op, for at gaae ind i Slottet, da saae han ved Siden af sig et hvidt Tørklæde, som han ikke kunde erindre han havde lagt der; han saae paa det, det maatte dog nok alligevel tilhøre ham, thi i det ene Hjørne var hans Navn syet. "Hvorledes kommer dette Tørklæde herhid?" raabte han bevæget; da han ved noiere Beskuelse bemærkede, at det var et af de Tørklæder, som Pigen havde syet for ham, og som han glemte som en Helligdom. "Skal dette paa ny være et Tegn?" Han udfoldede Tørklædet, han søgte, om der maaßke kunde være lagt nogle Linier ind i det. Det var tomt; men i et andet Hjørne af Tørklædet opdagede han nogle Bogstaver, der vare ligeledes indsyede som hans Navn; zürligt og net stode der de Ord: for evigt. "Altcaa har hun dog været her," raabte den

unge Mand værgerlig, "og jeg funde saaledes føve, uden at bemærke hende? Hvorfor giver hun mig vel et nyt Legn? hvorfor gjentager hun disse sorgelige Ord, der allerede dengang og igjen igaar gjorde mig saa ulykkelig?"

— Øgsaa idag spørgte han igjen alle Domestiquerne, om de ikke havde set en fremmed Person i Haven? de svarede alle nei, og den gamle Gartner sagde, i tre Timer havde der slet ikke været nogen anden end den naadige Frue i Haven. "Dg hvorledes var hun paaflædt?" spørgte Frøben ham, overrasket paa en besynderlig Maade. "Af Herre, De spørger mig om meer end jeg kan sige Dem," svarede den Gamle; "hun var paaflædt i fornemme Klæder, men hvorledes, det kan jeg ikke beskrive; da hun gik forbi mig, nikede hun venlig og sagde: "God Aften, Jacob!"

Den unge Mand forte den Gamle til en Side. "Jeg besøger Dig," hvilte han; "var hun et græt Sler? havde hun ikke store, sorte Briller paa?"

Den Gamle saae mistroiss paa ham, i det han rydede paa Hovedet. "Sorte Briller paa?" spørgte han, "den naadige Frue store, sorte Briller paa? ih Du min Gud, hvad tænker De paa, hun har saa skarpt Syn, saa klare Mine, som en Gemse, og skulle være Briller paa Næsen, med Respect at sige, store, sorte Briller, hvormed de gamle Kjerlinger i Kirken sammenklæmme deres Næse, for at det skal lyde finere, naar de synge? Nei, naadige Herre, saadan slette tanker maa De slaae ud af Hovedet, for de ere urimelige; og tag det ikke ilde op, men

De skulle dog tage en Hat paa i denne Hede, for Solstik Skyld." Saaledes sagde den Gamle, og gik rystende paa Hovedet videre; men til de øvrige Tjenestethende pegede han, i det han gjorde en meget mistænkelig Bevægelse, med Pegefingeren paa Hjernen, som om han meente, at det ei var rigtig der hos den unge Herr Gjæst.

31.

Ogsaa nu kom Frøben ikke til noget andet Resultat, end at den Pige, han elskede saa inderligt, var et ubegribeligt Væsen. Og denne gaadefulde Leeg med hans Smerte, med hans Længsel, bestjæstigede ham saa udelukkende, at meget, der ellers vilde have falset ham i Dinene, undslap hans Opmærksomhed. Josephe sad med forgrædte Dine ved Bordet; Baronen var i slet Lune, talte intet, og gav sit indre Mismod, der laae omkring hans Pande, og tydeligt talte ud af hans Dine, nu og da Luft ved en Ged over den slette Mad og over den endnu slettere Huusholdning. Hans ulykkelige Kone lod ham stille og taalmodig udøse al sin Harme over hende; hun fastede undertiden, som om hun vilde søge Trost eller Hjælp, et flygtigt Blik over til Frøben; af, hun bemærkede ikke, hvorledes hendes Mand luredes ved disse Blikke, hvorledes hans Pande farvedes rødere, naar han traf hendes Dine paa denne Wei.

Alt dette gled forbi Frøbbens Hje og Dre som noget, han allerede havde vænnet sig til; han gjorde sig ikke engang den Moie, at spørge Joseph om Marsagen til Baronens Fortrædelighed. Det var ham ikke paafaldende, at hun, naar Faldner var tilstede, var meer tilbageholdende mod ham, han ansaae det som en Folge af hans Vens sædvanlige Virksomhed, at denne nødte ham de næste Dage at tage med ham hifst og her paa hans Gods, og ofte tilbringe en stor Deel af Dagen i Skov og Mark med Landmaaling og Beregninger. Men da han en Morgen, da Faldner, allerede førdig til at ride, vendte paa ham, foregav en lille Upasselighed, for at undgaae disse ubehagelige Markbesøg, da han sagde ligefrem, at han dog ogsaa engang maatte løse for Joseph, var det ham dog paafaldende, at Baronen raabte: "Nei, der skal ikke løses for hende, slet ikke mere. I nogen Tid gaaer desuden alt contrair. Det vilde gaae herligt, naar hun tilbragte den hele Morgen med Læsning, og sige flige Romanideer i Hovedet, hvoraf jeg allerede har mørket nogle. Læs Du i Guds Navn for Dig selv, ejere Frøben, men tag mig det ikke ilde op, at jeg placerer min Kone et andetsteds. Du gaaer i Haven efter Frokosten, Joseph, der skal idag tages Salat op, siden efter er Du saa god og gaaer til Pastorens, Du skylder dem allerede længe et Besøg." Med disse Ord tog han sin Rydepidst af Bordet og forlod Bærerset.

"Hvad vil det sige? hvad fattes ham idag?" sporgte Frøben forundret den unge Kone, der neppe formaaede at

holde sine Zaarer tilbage. — "D han er omtrent som han pleier at være," sagde hun uden at see i veiret; "Deres Nærværelse har bragt ham en lang Tid ud af hans daglige Vane; De seer, han er nu igjen som før." — "Men min Gud," raabte han ærgerlig, "saa send De en Pige ned i Haven!" — "Jeg tør ikke," sagde hun i en bestemt Tone; "jeg maa selv see til; han vil jo have det." — "Dg Besøget hos Pastoren?" — "Maa jeg gjøre, De har hørt, at jeg maa gjøre det; lader os ikke tale derom, det er nu engang saaledes. Men De," vedblev Josephine, "De, min Ven, synes at have forandret Dem i nogle Dage, De er slet ikke meer saa munter, saa fortrolig som før. Skulde De maa ske ikke finde Behag i at være her? Skulde min Mand, skulde maa ske jeg være Uarsag til Deres forandrede Stemning?"

Frøben følte sig forlegen; han var paa den Punkt, at fortælle sin Veninde den besynderlige Hændelse i Haven, men den Tanke, at blotte sig for den Kloge, unge Kone, holdt ham tilbage. "De veed," sagde han, "at jeg i de sidste Dage har erholdt Breve fra S*, og hvis jeg synes at være forstent, saa ere disse Breve alene Skyld deri." Hun saae tvivlsom paa ham; et Svar syntes at svøve paa hendes Læber, men ligesom om hun havde læst Mangel paa Tillid i den unge Mands Blikke, og følte sig krænket derved, trykkede hun sine skjonne Læber sammen og trængte Svaret tilbage; hun drog taus i Klokkestrenget, befalede sin Kammerpige at bringe sin Hat og Parasol, og gik derpaa,

uden at inbryde ham til denne Spadseretur, ned i Haven.

Da den unge Mand nogle Timer efter ligeledes gik ned i Haven, og sporgte efter Josephine, hed det, hun var gaaet til Pastorens. Han ilede til Lovhytten, han satte sig ned med bankende Hjerte. Idag havde han foresat sig, ikke at sove. "Jeg vil dog see," sagde han til sig selv, "om dette Væsen, der omvæver mig saa hemmelighedsfuldt, har endnu et tredie Tegn til mig? Jeg vil lægge mig ned som om jeg sov, og saa sandt jeg lever, hvis det igjen lader sig see, vil jeg gribe det, og see, af hvilken Natur det er." Han læste indtil Middag kom; derpaa lagde han sig ned og tillukkede sine Øyne. Øste vilde virkelig Sovnen bemægtige sig ham, men hans Forventning, Urolighed og faste Billie lod ham blive vaagen. Han havde vel omtrent ligget en halv Time saaledes, da det begyndte at rasle i Lovhyttenes Grene. Han aabnede sine Øyne lidt og saae, hvorledes to smaae, hvide Hænder gjorde forsiktig en Aabning imellem Grenene, formodentlig for at kunne see den Slumrende. Derpaa hørte han lette, lette Fjed i Sandet. Han saae hemmelighen til Indgangen af Lovhytten, og hans Hjerte var nær ved at springe af glad Utaalmodighed, da han saae sin Pige i den sorte Kaabe og Hat, det grønne Sloer flaget tilbage, den sorte Halvmasque bunden for den øverste Deel af det skjonne Ansigt.

32.

Hun nærmede sig paa Spidserne af Tæerne. Han saae, hvorledes en stærkere Rødme bedækkede hendes Ansigt, da hun traadte nærmere. Hun betragtede den Sovende længe; hun sukkede dybt og syntes at torre Taaer af sine Øjne. Derpaa traadte hun nærmere; hun böiede sig ned over ham, hendes Handedrået berorte hans Kind, hun böiede sig dybere ned og hendes Mund lagde sig paa hans saa blidt, som Morgenröden nedsænker sig paa Høien.

Da kunde han ikke længere holde sig; hurtig flyngede han sine Arme om hendes Liv, og med et fort, cengsteligt Skrig sank hun i Knæe. Han sprang forsørøkket op, han troede hun var afmægtig, men hun kunde ikke tale og skjulv hæftigt; han løftede hende op, han drog hende, opfyldt af Gjensynets Henrykelse, ned ved sin Side paa Bænken, han bedækkede hendes Mund med glødende Rys, han trykkede hende tæt til sig: "O, saa har jeg Dig da igjen, endeligen, endeligen igjen, Du elskede Bæsen!" raabte han; "Du er intet Blændværk, Du lever, jeg holder Dig i mine Arme som dengang, jeg elsker Dig som dengang, og er lykkelig, salig, thi Du elsker jo ogsaa mig!" — En stærk Ildrødme bedækkede hendes Kinder, hun talte intet, hun søgte forgjæves at rive sig ud af hans Arme. "Nei, nu slipper jeg Dig ikke meer," sagde han, og Taaer, Glædens Taaer hang i hans Dienhaar; "nu holder jeg Dig fast, og ingen Verden skal kunne rive Dig fra mig. O kom, bort med

denne misundelige Masque, jeg vil skue Dit skjonne
Masyn ganske, at, det har altid levet i mine Drømme!"
Hun syntes at ville holde med sin sidste Kraft hans
Haand fra Halvmasquen, hun aandede tungt, hun stred
med ham, men den unge Mands glædedrukne Tilstand,
efter et saa lange Savn at vide sig saa uudsigelig lykkelig,
lod ham vinde en let Seier. Han holdt hendes Arme
tilbage med den ene Haand, sjælvende stodte han Hatten
tilbage med den anden, løste Masquen, og saae — sin
Bens Hustru.

"Josephe!" raabte han, som om han var styrtet
ned i en Afgrund, og hans tanker dreiede sig rundt,
"Josephe?"

Bleg, ubevægelig sad hun ved hans Side og sagde
vemodigt smilende: "Ja, Josephe."

"De har altsaa bedraget mig?" sagde han bitter, i
det det foregaaende Diebliks Forhaabninger, dets hele Sa-
lighed sloi forbi ham; "o denne Farce kunde De have
sparet. — Men," vedblev han, i det en Tanke lynede
igjennem hans Hoved; "for Guds Skyld, hvor har De
faaet Ringen, Tørklædet fra?"

Hun rodmede paa ny, hun udbrod i Taarer, hun
skjulte sit Hoved ved hans Bryst. "Nei," raabte han,
"jeg maa have Svar; det er min Ring, mit Tørklæde
— jeg besværger Dem, hvorledes ere begge Dels komne
i Deres Hænder, hvorfra har De Ringen?"

"Fra Dig?" hviskede hun, i det hun beskjæmmet
trykkede sig nætttere ind til ham.

Da faldt en Lysstraale i Frøbens Sjæl; endnu blændede dette klare Lys ham, men han løftede hendes Hoved blidt iveiret, og betragtede hende med forundrede og omme Blikke. "Det er Dig? drømmer jeg da igjen?" sagde han, efter at han længe havde seet paa hende; "sagde Du ikke, at Du var min kjære Pige? O Gud, hvilket Slor saae da over mine Dine? Ja, det er Dine hulde Kinder, det er Din yndige Mund, der ikke kyssede mig nu for førstegang!"

En stærk Rødme bedækkede hendes Kinder. Hun saae paa ham med henrykte Blikke. "Hvad vilde jeg være blevet til uden Dig, Du ødle Mand," raabte hun, i det Taarer fyldte hendes Dine; "jeg bringer Dig min gode Moders Belsignelse, Du har forsødet hendes sidste Dage og lettet den Elendighedens Byrde, der laae saa tungt paa hendes syge Bryst. O! hvorledes skal jeg takke Dig? Hvad var jeg blevet til uden Din Bistand! Men," vedblev hun, i det hun bedækkede sit Ansigt med sine Hænder, "hvad er jeg da blevet? en Andens Hustru, Din Vens Hustru!"

Frøben saae, at en undsigelig Smerte hævede hendes Barm op og ned, at hendes Taarer randt imellem de nydelige Fingre liig en Kilde. Han følte, hvor omt hun elskede ham, og ingen Tanke om en Bebreidelse, at hun kunde tilhøre en anden end ham, kom i hans Sjæl. "Saaledes er det," sagde han sorgmodig, i det han trykkede hende fastere til sig, som om han ikke vilde slippe hende; "det er saaledes! vi ville tænke, det skulde

saa være, det maatte blive saaledes, fordi vi maaſke vare blevne for lykkelige. Men i dette Dieblik er Du min, tænk, at Du kom herhid fra Løgeacademiets Plads og jeg ventede paa Dig; o kom, omarm mig endnu engang som dengang, ak, blot een eneste Gang!"

Hensunken i Grindringen, hang hun om hans Hals; bag hendes mørke Blik syntes Tanke om Virkeligheden at svinde hen; tydeligere og tydeligere, venligere og venligere stod Grindringen for hendes Sjæl; et yndigt Smil viste sig omkring hendes Mund, og tog Plads i de nydelige Smilehuller. "Dg kjendte Du mig da ikke?" sporgte hun smilende. "Dg Du kjendte mig ikke?" sporgte han, i det han betragtede hende med Æmhed. "Ak!" svarede hun, "jeg havde dengang ret betragtet Dine Ansigtstræk og gjemt dem dybt i mit Hjerte, men sandelig, jeg havde aldrig kjendt Dig. Det maatte vel ogsaa komme deraf, at jeg altid saae Dig om Natten, indhyllet i en Kappe, Hatten dybt nedtrykket i Panden.

— Nigtignok, da Du den første Aften raabte til Faldner: "til vi sees igjen!" da forekom den Tone mig saa bekjendt, som om jeg havde hørt den før; men jeg loe altid af mig selv, over mine taabelige Formodninger. Siden efter forekom det mig af og til, som om Du maatte være den, jeg meente; dog tvivlede jeg stedse igjen; men da Du om Søndagen blot havde nævnet pont des arts, da opstod der paa engang en egen Sol paa Dit Ansigt; Du syntes ganske at leve i Grindringen, og med de første Ord var det mig tydeligt, at det

var Dig! Men mig funde Du rigtignok ikke ejende igjen, ikke sandt, jeg er bleven ret bleg?"

"Josephe;" svarede han, "hvor vare min Sandser? hvor var mit Dre, mit Dre, at jeg ikke ejendte Dig igjen? Strax ved det første Syn sloi en glad Skræk igjennem min Sjæl, Du lignede saa aldeles det Billedet, som jeg, ved en forunderlig Lykke, havde fundet; men Opdagelsen af Din Moders Slægt forte mig vildt; jeg saae i Dig blot den skønne Lauras Datter, og ofte, naar jeg sad ved Din Side, var min Hånd langt borte — hos Dig!" — "O Gud!" raaabte Josephe, "er det sandt, er det muligt? kan Du endnu elske mig?" — "Om jeg kan? — men tor jeg da? Gud i Himmelens Himmelens Skyld, hvorledes er alt dette gaaet til? Hvorfor kunde Du ikke een enestegang vente paa mig?"

33.

Hun astorrede sine Tårer, hun fattede sig med Moie, for at tale. "See," sagde hun, "man skulde have troet, at en fjendtlig Skjæbne blot havde ordnet alt saaledes, for at gjøre mig ret ulykkelig. Da Du reiste bort kunde jeg ikke mere glæde mig. Hine Aftener med Dig havde saa megen Betydning for mig. Allerede fra det Dieblik af, da Du i mit ejere Modersmaal bad Din Led-sager om Penge, slog mit Hjerte for Dig; og da Du

sørgebe med saa megen Edeimodighed, med en saadan
 sün Følelse for os, at, da havde jeg ofte funnet trykke
 Dig til mit Hjerte og tilstaae Dig, at jeg tilbad Dig
 som et høiere Væsen. Jeg veed ikke, hvad der havde
 været mig for tungt at gjøre for Dig; og hvor heimodigt,
 hvor ødelt opførte Du Dig imod mig! Du gif, jeg græd
 længe, thi en smertelig Følelse sagde mig, at vi vare for
 evigt adskiltte. Otte Dage efter at Du var afreist, dode
 min Moder meget hurtigt. Hvad Du havde givet mig
 dengang, var netop tilstrækkelig, for at lade min Moder
 begrave, og ikke lade hendes Minde blive vancæret. En
 Dame, det var Grevinde Landskron, der boede i vort
 Nabolaug og havde hørt om os Ulykkelige, lod mig kom-
 me til sig. Hun prøvede mig i Alt, hun gjennemsaae-
 noe min Moders Papirer, som jeg maatte give hende;
 hun syntes at være tilfreds og tog mig med som Sel-
 stadsdame. Vi reiste; jeg vil ikke beskrive Dig, hvorledes
 mit Hjerte bledte, da jeg maatte forlade Paris; der
 manglede endnu blot fjorten Dage i den Tid, Du
 havde bestemt til Din Tilbagekomst; da vilde jeg have
 været den første paa Pladsen, vilde endnu engang have
 talt med Dig, endnu engang taget Afsked fra Dig! Det
 skulde nu ikke være saaledes, og da vi føjte ud af St.
 Severingaden over den bekjendte Plads ved l'école de
 médecine, da var mit Hjerte færdigt at briste, og jeg
 sagde til mig selv: "for evigt!" Eduard! jeg har aldrig
 siden hørt noget om Dig, Dit Navn var mig ubekjendt.
 Du havde sikkert, tænkte jeg, forglemmt Betlersten forlænge

siden; jeg levede blot af fremmede Folks Maade, jeg maatte taale mange bittere Ting, jeg taalte dem, det voldede mig ikke den største Smerte! Men da Grevinden drog hen paa sit Gods i denne Egn, da Faldner bad om min Haand, da jeg mærkede, at hun endog holdt det for en god Forsorgelse, maaesse ogsaa var fed af mig — nu — jeg havde jo blot en enestegang været lykkelig, funde aldrig haabe, at blive det igjen; det Øvrige var jo saa ligegyldigt — da blev jeg hans Kone!"

"Stakkels Barn! Du denne Faldners Kone, hvorfor netop Du med Din bløde Sjæl, med Din fine Folelse, med saa mange gyldige Fordringer paa en i det mindste bedre Lod, hvorfor netop Du hans Kone? Dog det er saaledes; Josephe, jeg kan, jeg tor ikke blive her nogen Dag længere; jeg har, uagtet alt det Raae, der er ved ham, engang kældt ham Ven, er nu hans Gjæst, og hvis det ogsaa ikke var saaledes, vi tor nu engang ikke være lykkelige sammen!" Der laae en dyb Smerte i hans Ord; han kyssede den skjonne Kones Hine, blot for ikke at blive mere blodhjertet ved den Kummer, der boede i dem. "O blot endnu een Dag," hvistede hun omst; "jeg har først nylig fundet Dig, og Du tænker allerede paa at fly. See, naar Du er borte, da bortsvinder min Lykke igjen for evigt; han vil igjen behandle mig haardt, da maa jeg dog gjemme en Smule Erindring, som jeg kan tære paa i den endeløse Drøm."

"Hør, jeg vil tilstaae Faldner Alt," sagde den unge Mand efter nogen Eftertanke. "Jeg vil skildre ham Alt,

saa det maa røre ham selv; han elsker Dig dog ikke, Du heller ikke ham og er ulykkelig; han skal aftsæde Dig til mig. Mit Huus ligger ikke saa skjont som dette Slot, mine Godser kan Du overskue, Du forlader stor Velstand her, men naar Du drog ind i mit Huus, vilde jeg lægge mine Hænder under Dig som et Læppe, paa Hænderne vilde jeg bære Dig, Du skulle være Dronning i mit Huus, og jeg Din første troe Ejener!"

Hun saae smerteligt op til Himmelten, hun græd hæftigere. "Af ja, naar jeg var af Din Religion, gif det nok an, men vi ere jo viede paa godt catholik, og da kan blot Døden gjøre Skilsmisse! O Du store Gud, hvor ulykkelig gjøre ofte Lovene! Hvilken Salighed at være hos Dig; stede at sørge for Dig, hænge ved Dine Blikke, og hver Dag ved om Kjærlighed erstatte Dig en Tusindedeel af det, Du har gjort for min ejere Moder og for mig." — "Altsaa alligevel for evigt?" svarede han sorgmodigt; "altsaa blot imorgen og da skilles vi ad for evigt?" — "For evigt!" hviskede hun, saa det næppe kunde høres, i det hun trykkede ham tættere til sine Læber.

"Her altsaa finder man Dig, Du nederdrægtige Skjøge!" skreg i dette Bilevist en Tredie, der stod ved Sidben af denne Gruppe. De sprang forskrækkede op. Skjælvende af Wræde, skjærende Lænder af Harme stod Baronen der, holdende i den ene Haand et Papir, i den anden sin Nidepidik, som han netop oploftede, for at slaae den Ulykkelige over hendes stjonne Nakke. Frøben faldt ham

i Armen, tog Pidsten med Moie fra ham, og fastede den langt bort. "Jeg beder Dig," sagde han til den Masende, "blot her ingen flige Optrin; Dine Folk ere i Haven, Du bestjæmmer Dig og Dit Huus ved flige Optrin."

"Hvad?" sfrag denne, "er mit Huus ikke allerede nok bestjæmmet ved denne nederdrægtige Person, ved dette Ziggerpaß, som jeg havde i mit Huus? Mener Du, at jeg ikke fjender Din Haandstrivt?" vedblev han, i det han holdt Papiret hen til hende; "det er jo et Brev til Herr Galanen her, til Romanhelten. Altsaa maatte jeg øgte en Pige, som Du har underholdt, og da Du var fed af hende, skulde den ørlige Faldner gjøre hende til naadige Frue; derpaa kommer man sex Maander efter tilfældigvis i Besøg, for at sætte endnu nogle Ender til Gemalens Horn. Det skal Du komme til at betale, Midding; men denne Ziggerqvinde maa gjerne igjen stille sig med Tallerken og Lygte paa pont des arts eller leve af Din Maade. Mine Karle skulle jage hende ud af Gaarden med Jagtpidste!"

34.

Manden af en fin Dannelse har i flige Dieblikke en afgjort Overvægt over det raae Menneske, der henreven af Brede til Ubesindighed, ikke rigtig veed, hvad han skal foretage sig. Et Blik paa Josephe, der sad bleg,

stjælvende, uden at funne tale paa Mosbaenken, sagde Frøben hvad her var at gjøre. Han bød hende sin Arm og forte hende ud af Lovhytten til Slottet. Rasernde saae Baronen efter dem; han var i Begreb med, at kalde sine Folk sammen, for at opfylde sin Trudsel, men den Frygt, at gjøre sin Skjænsel endnu større, holdt ham tilbage. Han løb op i Salen, hvor Josephé laae paa Sophaen og skjulte sit grædende Ansigt i Puderne, og Frøben stod tankeløs ved vinduet og stirrede ud. Skjældende og bandende løb Baronen frem og tilbage i Salen; han bandte sig selv, fordi han havde øgtet en saadan Uvinde. "Der maa ingen Metfærdighed findes i Landet, naar jeg ikke skulde kunne skaffe mig hende fra Halsen!" raabte han: "Hendes Dobeseddel og alt det andet er false; hun har udgivet sig for at være af Adel, den Betterske, dette Møteskab er ugyldigt!" — "Det vil uden Twivl være det Fornuftigste," afbrød Frøben ham; "det kommer blot an paa, hvorledes Du bør Dig ad, for ikke at blamere Dig endnu mere . . ." — "Ha, min Herre!" streg Baronen i hæftig Brede, "De spotter mig ovenikjobet, efter at De ved Deres grændsesløse Frækhed har bragt al denne Skjænsel over mig? Følg mig, til vor Skilsmisse behoves der ingen Domstol; det kan strax ske. Følg mig!"

Josephé, der forstod Galdners Ord, sprang op; hun fastede sig ned for den Raserende, hun anraabte ham om, blot at lade alt gaae ud over hende; thi hans Ven var ganske uskyldig; hun pegede paa Seddelen, han havde i

Haanden, og som hun kjendte; hun svoer, at Frøben først idag havde erfaret, hvem hun var. Men den unge Mand selv afbrød hendes Forbønner, han løftede hende op og førte hende tilbage til Sophaen. "Jeg er vant til," sagde han koldblodigt til Baronen, "først at ordne mine Ting før jeg gjør en saadan Gang, og Du vil handle rigtigt, hvis Du gjør det samme. Frem for alle Ting forlader Din Kone nu Slottet, thi her vil jeg ikke have hun skal være, naar jeg ikke meer er her, for at beskytte hende for Dine Mishandlinger."

"Du bør Dig jo ad her som i Din Eiendom," svarede Baronen leende af Brede; "men Madamen var jo allerede forhen Din Eiendom, jeg havde nær forglemt det; hvor skal da den søde Engel bringes hen? En Fattiganstalt, i et Hospital, eller til det næste det bedste Led, for at hun kan fortsætte sin Haandtering?"

Frøben hørte ikke paa ham; han vendte sig til Joseph. "Boer Grevinden endnu i Nærheden," sporgte han hende, "troer De vel at kunne finde der et Opholdssted i de første Dage?" — "Jeg vil gaae til hende," svarede hun. — "Godt; Faldner vil have den Maade, at lade Dem kjøre derhen, der maa De vente paa det videre Udfald, om han indseer, hvor urigtigt han har handlet imod os begge, eller om han paastaaer, at lade sig skille fra Dem."

35.

Josephe var fjært til Grevinden; Dønnen havde raadet hende til, ved hendes Ankomst, blot at angive et Besøg paa nogle Dage, imidlertid vilde han give hende Efterretning om sin Dens Stemning, og hvis det var muligt, overtale ham til at forsonе sig med hende. — "Nei," raabte hun lidenskabelig, i det hun steg ned fra Terrassen i Bognen, "inden disse Døre vender jeg aldrig mere tilbage, for evigt vender jeg disse Mure Ryggen. Troe De mig, en Kone formaaer at bære meget, jeg har længe maattet lide, og mit Hjerte var ofte færdigt at briste, men idag har han fornærmet mig alt for dybt, til at jeg skulde kunne tilgive ham. Og skulde jeg igjen blive nødt til at vende tilbage til pont des arts, for at bede Menneskene om et Par Sous, jeg vilde hellere gjøre det, end taale en saa lav Behandling af dette raae Menneske. Min Fader var en tapper Soldat og en agtet fransk Officier, hans Datter tor ikke nedværdige sig til en Faldners Æjenestepige."

Den unge Mand havde efter hendes Afreise skrevet nogle Breve, og var netop sysselsat med at ordne sit Toi, da Faldner traadte ind i hans Værelse. Frøben saae forbundret paa ham og ventede nye Angreb og Udbrud af hans Bredde. Men Baronen sagde: "Jeg troer, jo oftere jeg læser disse ulykkelige Linier, som jeg fandt i Middags paa Dit Værelse, at Du egentlig dog er uskyldig i denne miserable Historie, nemlig at Du

iforveien intet vidste og ikke kjendte Personen; at jeg traf min Kone i Dine Arme, tilgiver jeg Dig, thi hun havde ophørt at være min, da hun skrev det taa=belige Brev til Dig." — "Det er mig formedelst vort gamle Forhold kjert," svarede Frøben, "at Du betragter Sagen saaledes, i Særdeleshed ogsaa, fordi jeg derved faaer Lejlighed til, at tale fornuftig med Dig om Joseph. For det første mit hellige Ord, at der imellem hende og mig indtil i Middags, heller ikke tidligere, er fo=regaaet noget, der kunde skade hendes Øre! at hun var fattig, at hun engang var nødt til at anraabe Menneskene om Hjælp..." — "Nei, siig hellere, at hun betlede," raabte Faldner hidsig, "og drog om Natten omkring paa Gader og Broer i den laderlige Hovedstad for at for=ljene Penge; jeg havde jo alerede dengang funnet havt den Fornoelse, at gjøre hendes noiere Bekjendtskab, jeg var jo ogsaa Dienvidne til den rørende Scene paa pont des arts. Nei, hvis jeg ogsaa troer Dig i alt andet, jeg er alligevel bestjæmmet; Familien Faldner og en Wet=lerske!"

"Hendes Farer og hendes Moder var af en god Familie...." — "Fabel, Opdigtsel! at jeg lod mig fange saaledes; ligesaa godt kunde jeg have øgtet Kropigen i en Kro, naar hun forte et Ægglas i sit Baaben og bragte mig en falsk Attest om hendes Fødsel!" — "Det er i mine Dine det Ringeste ved Sagen; Hovedsagen er, at Du strax fra Begyndelsen af behandlede hende som en Ejenestepige og ikke som Din Kone; hun kunde ikke elsse

Dig; ſø pasſe ikke for hinanden." — "Det er det rette Ord," svarede Baronen, "vi pasſe ikke sammen; Friherre von Faldner og en Betlerske kunne aldrig pasſe sammen. Og nu glæder det mig først riktig, at jeg fulgte mit Hoved og behandlede hende saaledes, hun har ikke fortjent det bedre. Jeg sagde jo strax, hun havde faadan noget lavt ved sig!"

Denne raae Tale gjorde den unge Mand opbragt, han vilde svare ham noget bittert, men han tvang sig, for at være Joseph til Nutte. Han aftalte med Baronen, hvad der var at gjøre ved denne Sag, og de kom overeens deri, at de ſkulde bringe deres Sag for den borgerlige Domſtol, og foregive Modbydelsighed for hinanden som Grunden til Skilsmiſſe. Rigtignok funde ingen af Parterne haabe ved deres Religionsforhold, at finde Trost i en ny Forbindelse; men Joseph, ſjøndt hun faae med Skræk ud i en mørk Fremtid, fandt ingen Lod faa tung, at den ikke ſkulde have syntes taalelig imod den uværdige Behandling, hun havde lidt i Faldners Huus, og Baronen, ſjøndt han følte Anger i mangen ensom Tid, søgte Afspredeleſe i sine Forretninger og Trost i den Tanke, at ingen havde faaet hans Skjøndſel at vide, at han havde gjort en Betlerske af en etetydig Characteer til Fru von Faldner.

36.

Nogle Uger efter denne Begivenhed, gik Frøben i Mainz, hvorhen han havde begivet sig, for dog at være i Josephes Nærhed, om Aftenen frem og tilbage paa Rhinbroen. Han tænkte paa Skjæbnens besynderlige Vendinger, han tænkte paa mangelags Udvæie, der maaſte kunde gjøre ham og hans elskede Joseph lykkelig; da fjørte en Reisevogn over Broen, og tiltrak sig allerede langt borte den unge Mands Æpmærksomhed ved dens forunderlige Udsænde. Men snart fæstede hans Øje sig blot paa Ejeneren, der sad paa Buksen; dette brungule, munstre Ansigt, der saae sig nysgjerrigt omkring, forekom ham ligesaa bekjendt, som Livreets afstikkende Farver. Da Bognen, der fjørte langsomt over Broen, kom nærmere, bemærkede ogsaa Ejeneren den unge Mand og raaabte: "San Tago di Compostella! der er han jo selv!" rev Binduet, der vendte ud til Buksen, op, og talte ivrigt ind i Bognen. Strap blev der paa den ene Side af Bognen nedladt et Bindue, og Don Petro di San Montanjo Liget's velbekjendte Ansigt saae ud af det. Bognen holdt; den unge Mand sprang glad hid, for ataabne Bognslaget, og den gamle Herre sank i hans Arme. "Hvor er hun, hvor har ſe hende, min Lauras Datter? For den hellige Tomfrues Skjold, har ſe hende her? ſig mig det, unge Herre! hvor er hun?" — Den unge Mand taug forlegen; hau forte den Gamle hen ad Broen og sagde derpaa, at hun opholdt sig ikke langt fra Staden, og at han imorgen vilde føre ham til hende.

Spanierens Hine vare fyldte med Glædestaarer. "Hvor takker jeg Eder for de Efterretninger, I har givet mig!" sagde han; "saasnart jeg fik Tilladelse, satte jeg mig med Diego i min Vogn, og lod mig føre fra W. og hertil daglig sex Mile, thi mere ad Gangen kunde jeg ikke holde ud. Og lever hun lykkelig? signer hun sin Moder, og hvad fortæller hun om Laura Tortosi?" Frøben lovede at besvare alle hans Spørgsmaale paa sit Børrelse. Han lod, efter at Spanieren havde hvilet sig lidet og klædt sig om, bringe Xeres, skjænkede, Diego rakte, som dengang, Cigarer omkring, og da Don Petro sad ret bequemt, begyndte den unge Mand sin Fortælling. Med stigende Interesse hørte Spanieren paa sin Ven; til Diegos store Uergrelse lod han for førstegang i tyve Aar Cigaren gaae ud, og da den unge Mand kom til den oprørrende Scene imellem Faldner og den ulykkelige Kone, kunde han ikke tvinge sig meer; hans gamle, sydlige Blod fogte op; han trykkede sin Hat dybt ned i Vandten, svabte sin venstre Arm ind i Kappen, og raabte med lynende Hine: "Bring mig min lange Kaarde, Diego, hans Livslys skal jeg snart puste ud, saa sandt som jeg er en god Christen og en spansk Adelsmand; jeg gjennemborer ham om han ogsaa holdt et Krucifix for sit Bryst, jeg dræber ham; uden Absolution og uden noget Sacramente sender jeg ham til Helvede, det gjør jeg! Bring mig min Kaarde, Diego!"

Men Frøben drog den skjælvende, af Brede udmattede Gamle ned til sig; han sogte at gjøre ham begribe-

ligt, at alt dette ikke var nødvendigt, thi Joseph var allerede ude af det raae Menneskes Bold, og levede adskilt fra ham. Han hentede, for at berolige ham endnu mere, hiint Portrait frem, og udfoldede det for Petros forundrede Blikke. Henryk betragtede han det. "Ja, det er hende," raabte han, forglemmende alt, "min stakels, ulykkelige Laura!" og grædende omarmede han den unge Mand, kælde ham sin ejere Son, og takkede ham med rort Stemme for Alt, hvad han havde gjort for den ulykkelige Moder og hendes stakels Datter.

Den næste Morgen føjte han med Frøben til Grevindens Gods. Det var et ørende Syn at see, hvorledes den gamle Mand omfavnede den sjonne, ungdommelige Joseph, hvorledes han betragtede hendes Unsigt opmærksomt, hvorledes hans strænge Unsigtstræk stedse blevé blidere, og hvorledes han da rort kyssede hende paa Dinene og Læberne. "Ja, Du er Lauras Datter!" raabte han; "Din Fader har ikke givet Dig andet end sit blonde Haar, men det er hendes ejere Dine, det er hendes Mund, det er Tortosierenes sjonne Unsigtstræk! Vær min Datter, ejere Barn; jeg har ingen Slægtninger og er riig; ved Slægtstab, mit Hjerte og en tyveaarig Kummer staer Du mig nærmere end nogen anden paa Jordens!" Hendes Blik, der faldt over hans Skuldre paa Frøben, syntes ikke saa ganske at bekræfte denne sidste Paastand, men hun kyssede rort hans Haand og kaldte ham sin Uncle, sin anden Fader.

Ojensynets Glæde vedvarede iovrigt blot saa Dage.

Don Petro erklærede meget bestemt, at hans Forretninger kaldte ham til Portugal, og tillige syntes han slet ikke at indsee, hvad der kunde holde Josephine fra, at følge med ham; han nærede for strenge Grundsætninger om sin Kirkes Artikler, til at han skulle have holdt den Tanke for mulig, at Frøben kunde begjære Josephine, en Andens frassilte Hustru, til Kone. Det er ikke blevet os befjendt, hvad de Elskende have talt sammen om denne stridige Punkt; blot saa meget er vist, at Frøben nogle gange tydede hen paa, at hun skulle gaae over til den evangeliske Religion, og at hun, skiondt med uudsigelig Smerte, afslog meget bestemt hans Begjering. Øfste skal den unge Mand i Fortvivelse over den snart forestaaende Skilsomisse have foreslaaet hende, at hun skulle lade Don Petro drage sin Rei, at hun skulle leve for ham, blive i Tyskland, han vilde, naar han ikke kunde blive hendes Mand, stedse være omkring hende som hendes Ven; men ogsaa dette afslog hun. Hun tilstod ham oprigtig, at hun folte sig for svag, til at kunne leve i et saadant Forhold med Ere, og endnu stolttere ved Ulykken, bævede hun for den Tanke, at leve i en uværdig Forbindelse med en Mand, som hun agtede ligesaas hoit, som hun elskede ham. Men naar hun var alene, tilstod hun sig selv, at en endnu ødedelmodigere Tanke styrede hendes Skridt. "Skulde han," sagde hun til sig selv, "skulde han giøre Afkald paa Livets Blomster for en ulykkelig Skabnings Skyld, der blot torde være hans Veninde? Skulde han opgive den hoie Nydelse af huus-

lige Glæder, den Lykke, at see Born og Børneborn omkring sig, for min Skyld? Nei, han har allerede engang mistet mig, og Tiden vil ogsaa nu lindre hans Smerte, han vil forglemme et ulykkeligt Væsen, der evigt vil tænke paa ham, elsker ham og bede for ham."

Saaledes syntes hine Josephes prophetiske Ord: "for evigt!" at gaae i Opfyldelse. Don Petro forlod med sin nye Slægtning Grevindens Gods, for at gaae til Soes fra Holland. Frøben, hvem maaſte den Tanke, at følge snart efter Joseph til Portugal, for der at være hendes Ven, holdt opreift, ledſagede den Elskede paa Reisen igjen nem Tyskland og Holland; og saa ofte hun bad ham, ikke at gjøre deres Skilsmisse endnu tungere ved at ledſage hende længere, sagde han med Taaer i Dinene, "blot til Havet, og da tage vi Afsked for evigt."

37.

I August forrige Aar laaæ i Østende et engelsk Skib klært til at seile til Portugal med Fragtgods og Passagerer. Det var en ffjøn Morgen, Taagen var falden, og Dagen syntes at ville blive gunstig for Seiladsen. Klokk'en var ni, da et Kanonſkud lød over fra Englaenderen, til Tegn, at Passagererne skulde begive sig til Kysten. Paa samme Tid roede en Schatuppe hid og lagde et Bræt til Landet, for at de Reisende kunde træde

i den. Fra Landet kom der mange Personer med Toi, gif over Brøttet, og snart var Schaluppen fuld og den første Ladning blev bragt om Bord. Inden Schaluppen lagde til Land andengang, saae man fire Personer nærmme sig Stranden. De adskilte sig ved Gang, Væsen og Klædedragt fra de øvrige simplere Passagerer. En høj, aldrende Mand gif i forveien med stolte Ekfridt. Han havde en Hat med en bred Skygge paa, og hans Kappe var fastet saa kunstigt og bequemt omkring Skuldrene, at en Baadsmand, der saae ham komme, raabte: "Jeg vil lade mig opøede lyslevende, hvis det ikke er en Spanier." Bag ham kom en yngre Herre, der førte en sjøn, rank Dame. Den unge Herre var meget bleg, og syntes at undertrykke en stor Kummer, for ved Tiltale at dæmpe en endnu større hos Damen. Hendes sjønne Ansigt var rødt omkring Næse og Panden af hæftig Graad, Munden smertelig sammenpresset og Kinderne og de nederste Dede af Ansigtet meget blege. Hun gif vaklende, støttet paa den unge Mands Arm. En Hat med nedhængende Strudsfjedre, en bolgende Kjole af tungt, sort Silketoi, om Halsen og Varmen kostbare Guldkjæder, syntes ikke at passe til en Reise, og man funde derfor troe, at hun ledfagede den unge Mand om Bord; bag efter dem gif en Ejener i brogede Klæder; han bar en stor Parasol under Armen, og havde trukket et spansk Net over sine mørke Haar.

Da de vare komne til det Sted, hvor man lagde Brøttet ud fra Schaluppen, og hvor Sandet endnu var

vaadt af den forrige Flod, blevе de staaende, det sjonne, unge Par saae hen til Skibet, saae derpaa paa hinanden, og Damen lagde sit Hoved paa den unge Mands Skulder, saa at Strudsfjedrene svævede om hans Ansigt og skjulte hans stille Taarer for de Nygjerriges Dine. Den gamle Herre stod ikke langt fra dem, svobte sig, i det han saae med et mørkt Blik ud over Soen, ind i sin Kappe, og hans Øje blinkede, man vidste ikke om det var af en Taare eller af de glindsende Bosgers Gjenstkin. Nu nærmede Schaluppen sig pladskende til Strandbredden; Brættet blev lagt ud, og et tordnende Skud fra Skibet jog Parret forsækket ud af hinandens Fabn. Den gamle Herre traadte hen til dem, bød den unge Mand sin Haand, rystede den dygtigt, og steg derpaa hurtigt over Brættet, hans Æjener fulgte ham, efter at han ogsaa havde budt Ynglingen hjertelig sin Haand. Nu omarmede de unge Folk hinanden endnu engang; han rev sig først los og forte Damen hen til Brættet. "For evigt!" hviskede hun med et vromdigt Smil. "For evigt!" svarede den unge Mand, i det han saae bævende paa hende med Taarer i Dinene. Endnu et Haandtryk, og hun vendte sig om, for at stige over Brættet. Allerede stod hun overst oppe, Overbaabsmænden, en bred Englaender, stod ved Brættet, strakte sin brune Haand ud, for at modtage den sjonne Dame, og havde allerede nogle godtmeente Trostegrunde i Beredskab. Da vendte hendes mørke Øje sig endnu engang tilbage fra det vide

Hav til den unge Mand. Hendes hoie, herlige Skikkelse svævede dristigt over det smalle Bræt, hendes ranke Hals var bojet tilbage imod Landet, de bølgende Fjedre paa hendes Hat syntes at hilse over til ham. Han udbredte sine Arme, i hans Ansigtstræk blandede sig Kjærlighedens Salighed med Skilsmissens Smerte. Da syntes hun ikke mere at være sig selv mægtig; hun sprang fra Brættet over paa Land, og inden Baadsmanden kunde slæe sine Hænder sammen af Forundring, hang hun allerede om den unge Mands Hals, ved hans Læber. "Nei, jeg kan ikke seile over Havet," raabte hun, "jeg vil blive; jeg vil gjøre Alt, hvad Du vil, jeg vil bryde de Lønker min Religion har paalagt mig, da de hindre mig i at folge min bedre Følelse; Du er mit Fædreland, min Familie, mit Alt; jeg bliver!"

"Joseph, min Joseph!" raabte den unge Mand, i det han trykkede hende med stormende Henrykelse til sit Hjerte; "min, min for evigt? En Gud har bevæget Dit Hjerte, o jeg havde bukket under for denne Skilsmisses Qval!" De holdt hinanden endnu i Favn, da den gamle Herre steg med hurtige Skridt over Bord, ned ad Brættet, og traadte hen til Gruppen. "Bern," sagde han, "det havde været nok at tage Afsked eengang; kom, Joseph, det hjælper Dig intet, de ville strax skyde trediegang." — "Lad dem skyde med Stykkugler, Don Petro," raabte den unge Mand med glade, forklarede Ansigtstræk, "hun bliver her, hun bliver hos mig." — "Hvad hører jeg?" svarede den spanske Den meget alvorlig; "jeg vil

ikke haabe, at det er Tilfældet, som denne Cavalier siger,
at Du vil ikke følge Din Slægtning, Josephé!"

"Nei!" raabte hun modig, "da jeg stod der oppe
paa Randen af Schaluppen og saae ud over Bølgerne,
der skulde adskille mig fra ham, da vidste jeg først hvad
jeg havde at gjøre. Min Moder har viist mig Veien;
ogsaa hun fulgte engang den Mand, hendes Hjerte havde
valgt, i den vide Verden, forlod Fader og Moder; jeg
veed, hvad ogsaa jeg har at gjøre; her staarer den, som
min Moder har at takke for sine sidste søde Timer, jeg
at takke for mit Liv, min Ere, for Alt, og jeg skulde for-
lade ham? Hils mine Forfædres Grave i Valencia, Don
Petro, og siig dem, at der endnu findes en Qvinde af
Tortosiernes Stamme, der agter Kjærligheden højere end
Livet."

Don Petro blev blodhjertet. "Saa følg da Dit
Hjerte, maaske raader det Dig bedre end en gammel
Mand; jeg veed i det mindste at Du bliver lykkelig i
denne ødle Mands Arme, og hans heimodige Sind er
mig Borgen, at han agter vor Ere ikke mindre end sin
egen. Men Don Fröbenio, hvad vil De sige til Deres
stolte Slægtninger, naar De forestiller dem dette Elen-
dighedens Barn? Gud! vil De ogsaa besidde Mod, at
funne taale Verdens Spot?"

"Lev vel, Don Petro," sagde den unge Mand
med et modigt Ansigt, i det han bød ham sin ene
Haand til Afsked og med den anden omflyngede sin

Elskedes ranke Liv; "lev vel, vær rolig og frygt ikke for mig. Jeg vil vise hele Verden heude, og naar man spørger mig: hvem var hun da? saa vil jeg svare med freidig Stolthed: hun var "Betlerfken fra *pont des arts.*"

O t h e l l o.

Med Herr' Secretair Niise's Tilladelse har Udgiveren
benyttet hans Oversættelse af denne Novelle i "Nyt Bibliothek
for Morstabslæsning."

1.

Gæuespilhuset var ganske fuldt; en ny Sanger gav Don Juan. Parterret, seet fra Logerne, bevægede sig som det urolige Hav, og Damernes Fjedre og Stor dukkede frem af den dunkle Masse som blinkende Fisk. Ranglogerne vare prægtigere end nogensinde før, thi i Begyndelsen af Vintersaisonen var der indtruffet en lille Hofforg, og denne Aften viste sig for første Gang igjen de kostbare Turbaners glimrende Farver, de vaicnde Fjedre og de brogede Schwæler. Men hvor glimrende en Krands endog de brillante Damer frembragte rundt omkring Amphitheatret, saa syntes dog Diademet i denne Krands at være det herlige, yndige Billedet, som fra den fyrlige Loge venligt og naadigt overskuede den forsamlede Mængde. Man blev fristet til at ønske, at dette Barn ikke maatte være født paa et saa højt Standpunkt, thi denne friske Farve, denne muntre Pande, disse barnlig rene Hine, denne hulde Mund var skabt for Kjærlighed — ikke for Tilbedelse fra det Fjerne. Og forunderligt, som om Prindsesse Sophie kunde have anet denne formæstelige Tanke — ogsaa hendes Paaklædning svarede fuldkomment til dette

Billedet af simpel, naturlig Skønhed; hun syntes at have overladt til Damekredsen ethvert Smykke, som Kunsten kan skjenke.

"See engang, hvor levende, hvor munter hun er!" sagde i en af de første Rangloger en fremmed Herre til den russiske Gesandt, som stod ved Siden af ham, i det han betragtede Prinsessen igjennem sin Lorgnette. "Naar hun smiler, naar hun lukker det talende Øje lidt og derpaa med ubeskriveligt Unde slaaer det i Beiret igjen, naar hun gesticulerer med den lille, nydelse Haand — man skulde fast troe, i saa lang Afstand at kunne høre hendes aandrige Tale, hendes naive Spørgsmaal."

"Det er høist forbaufende!" svarede Gesandten.

"Dg denne Himmel af Venlighed skulde dog alligevel blot være en Mask? Hun skulde føle, føle smerteligt, og dog være saa blomstrende, saa munter? Tilstaae det, naadige Frue," vebblev den Fremmede, i det han henvendte sig til Gesandtens Gemalinde, "tilstaae det kun, De vilde mystificere mig, fordi jeg har Interesse for dette guddommelige Barn."

"Mon Dieu, Baron," svarede hun, i det hun bevægede Hovedet frem og tilbage, "De vil altsaa endnu ikke troe mig? Det er paa Øre sandt, som jeg siger Dem; hun elster, hun elster under sin Stand, jeg veed det fra en Dame, som fligt ikke undgaer. Dg hvorledes! — Troer De da, at en Prinsesse, som fra Ungdommen af er opdraget til Repræsenta-

tion, ikke skulde have saa megen Tournure, at hun kunde skjule et saa upassende Forhold for Verdens Dine?"

"Det er mig ubegribeligt," hviskede den Fremmede, i det han igien betragtede hende tankefuld; "jeg forstaaer mig ikke verpaas; denne Munterhed, denne fast overgivne Spøgen — og stille, ulykkelig Kjærighed? Naadige Frue, det begriber jeg ikke!"

"Ja, hvorfor skulde hun ikke være munter, Baron? Hun aner vel ikke, at man veed noget om hendes mechante Opførsel; hendes Amoroso er i Nærheden" —

"I Nærheden? — O jeg beder, Madame, viis mig dog den Lykkelige! Hvem er det?"

"Hvad forlanger De? Det var jo ganske mod den Discretion, som jeg er Oberhofmarschalinden skyldig; nei, min Ven, det bliver der intet af. De kan gjerne fortælle i Warschau hvad De har seet og hørt her, men Navnet — nei, i en saadan Uffaire at nævne Navnet vilde være meget upassende; sligt siger min Mand ikke."

Man var paa Slutningen af Ouverturen, Tonerne brusede stærkere op fra Orchesteret, Tilskuerenes Blikke vare føestede paa Teppet og ventede den nye Don Juan, men den Fremmede i den russiske Loge havde ikke Dre for Mozarts Toner, ikke Die for Stykket, han saae kun det elskværdige, hertige Barn, der blev ham saa meget mere interessant, som disse skjonne Dine, disse føde, venlige Læber skulde kjende Kjærigheden. De ældre og yngre Damer, som vare omkring hende, talte ikke meer, de lyt-

tede til Musiken; Sophies Nine løb hen over det fulde Huus, hun syntes at savne, at søge Noget. "Udsender hun maaſſe disse Blikke efter den Elſkede?" tænkte den Fremmede. "Monſtrer hun Næckerne, for at faae Die paa ham, for at hilſe ham med et hemmeligt Smil, med en fagte Hovedboining, med et af hine tusinde Tegn, som den ſtille Kjærliſhed opſinder, og hvormed den Lyfſaliggjør og fortryller ſine Undlinger?" En let Nødme floi nu hurtigt over Sophies Anſigt, hun rykkede Stolen mere tilſide, og faae nogle Gange til Logedøren; denne aabnedes, og en høi, ſmuk Mand traadte ind og nærmede ſig en af de ældre Damer; det var Hertuginde F****, Prindſessens Moder. Sophie legede ligegyldigt med den Lorgnette hun havde i Haanden, men den Fremmede var Kjender nok, for i hendes Nine at kunne læſe, at denne og ingen Ander var den Lykkelige.

Endnu kunde han ikke ſee Anſigtet, men den unge Mands Skabning og Bevægelſer forekom ham bekjendte. Fyrſtinden trak ſin Datter ind i Samtalen; Sophie faae venligt i Veiret, og det lod til at hun havde fagt noget Vikant, thi Moderen ſmilte, den unge Mand vendte ſig om, og — "Min Gud! Grev Broniewſky!" raabte den Fremmede ſaa høit, ſaa øengſtligt, at Gesandten ved Siden af ham blev ganske forſkrækket, og hans Gemalinde frampagtigt greb Gjøſten i Haanden og trak ham ned paa Stolen ved Siden af ſig.

"For Himmelens Skyld, hvilken Scandal begaaer De!" ſagde den opbragte Dame. "Folk ſeer paa os fra

alle Kanter; hvem vil skrige saa mordisk! Det er godt at Violinerne og Trompeterne blive betjente saa mordisk dervede, ellers maatte Enhver funne have hørt Deres "Broniewsky." Men hvad vil De da Greven? De veed jo dog, at vi ikke kunne lade os mørke med, at vi kjen-
de ham!"

"Jeg veed ikke et Ord derom," svarede den Fremmede. "Hvorledes skulde jeg funne vide, hvem De kjen-
der eller ikke kender, da jeg ikke har været her længer
end tre Timer. Hvorfor søger De at undgaae hans Be-
kjendtskab?"

"Nu, hans Forhold til vor Regjering kunne dog
vel ikke være Dem ubekjendte," sagde Gesandten; "han er
forvist, og det er mig høist fatalt, at han netop vil være
her og altid blot her. Han har havt den Uforstammen-
hed at lade sig præsentere ved Hoffet, og saa seer jeg ham
ved hvert Skridt jeg gør, og dog byde Forholdene mig
at ignorere ham. Tovrigt giver det fatale Menneske mig
nok at bestille; man vil paa højere Steder vide, hvad
han lever af og lever for paa en saa stor God, da dog
hans Godser ere confiscerede; og jeg kan ikke komme efter
det. De kender ham jo, Baron?"

Den Fremmede havde ikke hørt det Halve af denne
lange Tale; hans Dine vare fæstede paa den fyrstelige
Loge, han saae Broniewsky tale med Fyrstinden og de
andre Damer, han saae hvorledes hans fyrige Dine af og
til faldt paa Sophie, og hvorledes hun begjærligt indsug-
ede disse Straaler og gjengjeldte dem. Dækket gik op,

Greven trædte tilbage og forsvandt af Logen, da Leporello begyndte sin Klagesang.

"De kender ham jo, Baron?" hviskede Gesandten.
"Kan De give mig nogen nærmere Oplysning om hans Forhold?" —

"Teg har tjent med ham under de polske Lanciers."

"Ja, det er sandt; han har tjent i den franske Armee. Talte de ofte med hinanden? Kjender De hans Ressourcer?"

"Teg har kun talt med ham," svarede den Fremmede i en henkastet Tone, "naar Ejendommen forte det med sig. Teg kender ikke videre til ham, end at han er en tapper Soldat og en meget dannet Officer."

Gesandten tænkte, hvad enten han nu troede dette, eller han var for forsiktig til ved flere Spørgsmaale at vise Mistro til sin Gæst. Den Fremmede robede ikke heller Lust til at fortsætte denne Samtale. Operaen syntes ganske at bemægtige sig hans Opmærksomhed, og dog var det en ganske anden Gjenstand, som uafsladelig sysselsatte hans Sjæl. "Her har da Din ulykkelige Skjæbne drevet Dig hen?" sagde han ved sig selv. "Stakkels Broniewsky! Som Dreng vilde Du hjelpe Kosciuszko og befrie dit Fædreland; Frihed og Kosciuszko ere forsvundne! Som Yngling var Du begeistret for de Baabens Hæder, for den Drn, Du fulgte; man har sønderlaaet dem; Du havde saa længe bevaret dit Hjerte for Kjærlighed, den finder endelig Manden — og den Elskede

staer saa frygteligt høit, at Du maa glemme eller gaae tilgrunde!"

Hans Bens Skjebne, thi Grev Broniewsky var hans Ven, gjorde den Fremmede alvorlig og bedrovet, han hensank i hin Tankefuldhed, som glemmer Verden og alle dens Forhold, og da den første Act var tilende, maatte Gesandten ved flere Spørgsmaale vække ham af hans Grublen, som ikke engang var bleven afbrudt ved Pasterrets Klappen og Bravoraab.

"Hertuginden har spurgt efter Dem," sagde Gesandten, "hun siger at hun kjender Deres Familie. Kom De med mig; vißt De denne Alvorlighed, denne Melancholi bort af Deres Pande; jeg skal føre Dem til hendes Loge og præsentere Dem."

Den Fremmede rødmede; hans Hjerte bankede, han vidste ikke selv hvorfor; først da han nærmede sig den fyselige Loge, følte han at det var Glæde, der bragte hans Blod i Bevægelse, Glæde over at være saa nær ved det elskværdige Bæsen, hvis stille Kjærlighed havde saa meget tiltrækende for ham.

2.

Hertuginden modtog den Fremmede med forekomende Venlighed. Hun præsenterede ham selv for Prinsesse Sophie, og Navnet Larun syntes at være den elstværdige Pige bekjendt; hun rødmede og sagde, at hun troede at have hørt, at han tidligere havde tjent i den franske Armee. Baronen var overbeviist om, at ingen anden end Broniewsky kunde have sagt hende dette, og han blev det endnu mere, da hendes Øine hvilte paa ham med en vis Deeltagelse, som paa en Bekjendt, og hun gjerne, som det syntes, henvendte Talen til ham.

"De er fremmed her," sagde Hertuginden, "De har endnu ikke været en Dag her i Staden, kan altsaa ikke være bestukken af Nogen, jeg opfordrer Dem derfor til at være Boldgiftsmand; kan der ikke i Naturen gives hemmelige Kræfter, som — hvorledes skal jeg dog udtrykke mig — som kunne bringe os Ulykke, naar vi formosteligt fremkalde dem?"

"De er ikke upartist, min Moder," sagde Prinsessen levende. "Paa den Maade, De opstiller Deres Spørgsmaal, har De forudindtaget Baronen. — Siig De mig engang, hvis Tilfældet var, at der i et Mellemrum af mange Aar efterhaanden var faldet sex Tagstene ned fra et Huus og havde dræbt nogle Mennesker, vilde De saa ikke mere gaae forbi dette Huus?"

"Hvorfor ikke? — Der maatte da i disse Tagstene ligge hemmelige Kræfter, som —"

"Hvor sjælmst!" afbrød Hertuginden ham. "De vil sende mig hjem med hemmelige Kræfter; men lidt Zaalmodighed; den Lignelse, Sophie der kom med, passer dog ikke saa ganske —"

"Nu, vi ville strax faae at see, hvem Baronen giver Net," sagde Prinsessen. "Sagen forholder sig saaledes: Vi have her meget smukke Operaer, man giver os alt Muligt, Gammelt og Nyt, det Ene imellem det Andet, kun Et ikke, den sjønneste, herligste Opera, jeg kjender; i et fremmedt Land hørte jeg den første Gang; det første jeg gjorde, saasnart jeg kom her tilbage, var at bede dem, om man ogsaa vilde give den her — men aldrig vil mit Ønske vorde opfyldt! Og det er ikke fordi den er for svær, de give langt sværere Stykker, men Grunden er egentlig latterlig."

"Og hvad er det for en Opera?" spurgte den Fremmede.

"Det er Othello!"

"Othello? Ja, vistnok et høligt Kunstmærke; ogsaa paa mig gjør sjeldent nogen Musik et saadant Indtryk, som denne, og endnu flere Dage efter føler jeg mig i en høitidelig, jeg kunde næsten sige i en hellig Stemning, naar jeg har hørt Desdemona synge sin Svanesang til Harpen."

"Hører De, min Moder? Han kommer fra Petersborg, fra Warschau, fra Berlin, og Gud veed hvorfra

— jeg har aldrig seet ham før, og alligevel sætter hau saa hoi Priis paa Othello. Vi maae see den engang gives igjen. Og hvorfor skal den ikke gives igjen? For et Eventyrs Skild, som Ingen troer mere nu til Dags."

"Bær ikke saa formastelig," sagde Fyrstinden. "Jeg veed Kjendsgjerninger, som bringe mig til at gyse, naar eg tænker derpaa; men vi tale i Gaader for vor Boldgiftsmand; — forestil Dem engang, om det ikke vilde være skroekkeligt, naar der hver Gang, saa ofte Othello blev givet, opkomildebrand."

"Åtter en Lignelse," afbrød Sophie hende. "Men Eventyret er endnu galere!"

"Nei, det skal nu være Ildebrand," vedblev Moderen. "Othello blev først givet som et Drama af Shakespeare, for omtrent halvhundrede Aar siden; Sagnet gif, man veed ikke hvorfra eller hvorfor, at der, saa ofte Othello blev givet, vilde paafølge et vist Evenement; nu, altsaa vor Ildebrand; det brændte og hver Gang efter Othello. Man gjorde et Forsøg, man gav i lang Tid ikke Othello; der udkom en ny aandrig Oversættelse, det blev etter givet — hiint ulykkelige Tilfælde indtraf igjen. Jeg husker endnu, som om det var i Dag, da Othello, efter at være bleven forvandlet til en Opera, blev opført for første Gang; vi loe længe i Forveien over, at vi havde skilt den ulykkelige Mor ved sit Offer, i det han nu var bleven musicalsk. — Desdemona var falden; nogle Dage derefter havde den Sorte ogsaa sit andet Offer. Dette Tilfælde indtraf endnu engang, og derfor har man aldrig

siden givet Othello; det er taabeligt, men det er sandt.
Hvad siger De dertil, Baron? Men oprigtig, hvad
dommer De om vor Strid?"

"Deres Durchlauchtighed har fuldkommen Ret,"
svarede Larun i en Tone, som holdt Middelveien imellem
Alvorlighed og Ironie. "Hvis De tillader mig det, saa
kan jeg stadfæste Deres Paastand med et Exempel af mit
eget Liv. Jeg havde en ugift Tante, en ubehagelig,
mystisk Person, vi Born kaldte hende aldrig andet end
"Fjedertanten," fordi hun altid bar store sorte Fjeder paa
sin Hat. Ligesom ved Deres Othello, gik ogsaa det
Sagn i vor Familie, at saa ofte Fjedertanten kom,
maatte En eller Ander blive syg. Man loe og spogede
derover, men Sygdommen infandt sig altid, og vi vare
allerede blevne saa vante til dette Spøgeri, at der, saa
ofte Tanten kjørte ind i Gaarden, strax blev gjort alle
Forberedelser til den kommende Sygdom, ja at man end-
og sendte Bud efter Doctoren."

"En kostelig Person, Deres Fjedertante," sagde
Prinsessen og loe. "Jeg kan forestille mig hende, hvor-
ledes hun stikker Hovedet ud af Bognen, hvorledes Bor-
nene løbe deres Bei, som om Pesten kom, fordi Ingen
vil være syg, og hvorledes en Rudeknegt maa gallopere
til Byen efter Doctoren, fordi Fjedertanten har viist sig.
Der havde De jo sandelig en veritabel hvid Kone i Deres
Familie."

"Stille med saadanne Ting," afbrød Fyrstinden
hende alvorlig, næsten fortrydelig. "Man ber ikke tale

saa letsfindigt om Ting, som man ikke kan nægte, og hvis Natur dog ikke lader sig forklare. Saaledes forholder det sig nu ogsaa engang med min Othello," tilføiede hun venligere; "De faaer ham ikke at see, Baron, og maa opsege Deres Undlingsstykke paa et andet Sted."

"Dg De skal dog faae det at see," hvistede Sophie til ham; "jeg maa endnu engang høre min Desdemona-Sang, saaledes ret see og høre den paa Scenen, om jeg saa selv skulde blive Offeret deraf."

"De selv?" spurgte den Fremmede forundret. "Man sagde mig jo, at den spøgelseagtige Mor b r æ n d e r, ikke dræber?"

"Aa, det var kun en Lignelse, som min Moder betjente sig af," hvistede hun endnu sagtere. "Sagnet er langt gyseligere og meget farligere."

Capelmesteren bankede, Introductionen til anden Act begyndte, og den Fremmede stod op, for at forlade den fyrstelige Loge. Hertuginden havde taget en meget naadig Afsked med ham, men han saae sig forgives om efter Gesandten, som allerede var vendt tilbage til sin Loge. Uden bestemt at vide, om han skulde gaae til Hoire eller Venstre, stod han i Corridoren, da en varm Haand lagde sig inden i hans; han saae i Veiret, — det var Grev Broniewsky.

3.

"Saa saae jeg dog ret!" raabte Greven. "Min Major! Hvor dog Alt lever op igjen i mig! Jeg kaster disse ulykkelige tretten Aar fra mig; jeg er en munter Lancier som forhen! Vive Poniatowsky! Vive l'emp —"

"For Himmelens Skyld, Greve," faldt den Fremmede ham i Ordet, "husk deg paa, hvor De er. Og hvorfor fremmiane disse Skygger? De ere sunkne med deres Lid; lad de Døde hvile."

"Hvile!" gjentog Greven. "Det er just det, jeg ikke kan. Og gid jeg var blandt hine Døde, hvor godt, hvor roligt vilde jeg da hvile. De sove, mine tappre Polakker, og ingen Stemme, hvor mægtigt den end Falder, vækker dem. Hvi skal jegene ikke hvile?"

En mørk, urosig Flamme brændte i den sjonne Mands Øine, og hans Læber lukkede sig smerteligt. Hans Ven betragtede ham med bekymret Deelstagelse; han saae ikke mere her den muntre, heltemodige Yngling, saaledes som han i Lykkens Dage havde seet ham i Spidsen for hans Regiment; det fertrolige, hjertevindende Smil, der havde draget ham til sig, var veget for morke, bittre Dræk; det Øie, der forдум fuldt af stolt Selvtillid og glad Mod skuede saa frit og aabent omkring sig, syntes mistroisk at ville prøve, at ville gjenembore enhver Gjenstand; den matte Rødme, som bedækkede hans Kinder, var fun et Gjenskin af hin Ungdomsblomstren, der i Cirklerne i Paris havde erhvervet

ham Navn af den "smukke Polak," og alligevel, endog efter disse store Forandringer, som Tid og Ulykke havde frembragt, maatte man tilstaae, at Prinsesse Sophie var meget at undskylde.

"De seer saa vist paa mig, Major?" sagde Greven efter nogen Taushed. "De betragter mig, som om De af mine Træk vilde fremkalde de gamle Tider. Gjør Dem ikke forgives Umage; der er saa Meget blevet anderledes, skulde da Mennesket ikke forandre sig med Skjebnen?"

"Jeg finder Dem ikke meget forandret," svarede den Fremmede; "jeg fandte Dem strax ved første Diekast. Men een Ding finder jeg ikke meer; af disse Mine er forsvunden en vis Tillid, som forдум saa ofte gjorde mig lykkelig. Alexander Broniewsky synes ikke mere at støle paa mig. Og dog," tilfoiede han smilende, "dog var min Sjæl stedse hos ham, jeg veed endog hans Hjertes hemmeligste Tanker."

"Mit stakkels Hjerte!" svarede Greven bemodig. "Jeg vidste ikke engang, om jeg endnu havde et Hjerte, hvis det ikke mangen Gang bankede af Forbitrelse! Hvilke Tanker vilde De vel have opsporet, uden det uforanderligste Venstab for Dem, Major? Ejend ikke paa mit Die, fordi det ikke meer er saa muntert; jeg har trukket mig tilbage i mig selv, jeg har lagt min Tillid i min høire Haand, dens Træk vil sige Dem, at jeg endnu altid er den Gamle."

"Jeg takker; men hvorledes, jeg skulde ikke forstaae mig paa Deres Hjertes Tanker? De siger, at det banker af Forbittrelse; hvad har da et vist Fyrstebarn forbrudt, siden at Deres Hjerte banker saa forbittret?"

Greven blegnede; han pressede den Fremmedes Haand fast i sin. "For Guds Skyld, tie; ikke et Ord meer derom! Jeg veed, jeg forstaer, hvad De mener, jeg vil indromme Dem, at De har seet rigtigt; Satan har skabt Deres Dine, Major! Dog hvorfor beder jeg en Hædersmand, som Dem, at tie? Ingen af det ottende Regiment har endnu forraadt sin Kammerat."

"De har Ret, og ikke et Ord meer derom; dog blot dette endnu: af det Ottende forraader Ingen sin Kammerat, naar blot ikke den gode Kammerat vil forraade sig selv."

"Kom herop ad denne Trappe," hviskede Greven, thi der nærmede sig flere Mennesker. "Jesus Maria, skulde nogen Anden end De ane det?"

"Wil De give Fortrolighed for Fortrolighed, saa vil jeg skrifte."

"Piin mig ikke længer, Major! Siden skal jeg sige Dem alt, hvad De vil, blot hurtigt, om Nogen foruden Dem —"

Major von Laruu fortalte, at han var ankommen til Staden i Dag, at hans Depescher snart vare bragte i Rigtighed hos Gesandten, at man havde taget ham med i Operaen, og at Gesandtens Gemalinde, da han der med Henrykelse havde betragtet Prinsessen, havde sagt

ham, at Sophie var indviklet i et Forhold under hendes Rang. ”De traadte ind i den fyrstelige Loge, og eet Blik overtrydede mig om, at ingen uden De kunde være Elsteren.”

”Dg Gesandtens Gemalinde?” spurgte Greven med zittrende Stemme.

”Stadfoestede det. Tager jeg ikke feil, saa talte hun om en Overhofmarschalinde, fra hvem hun havde denne Efterretning.”

Greven taug, og saae nogle Minutter stivt hen for sig; han syntes at kæmpe med sig selv, og betragtede nogle Gange den Fremmede med skye Sideblikke. — ”Major!” sagde han endelig med en flanglos, mat Stemme. ”Kan De laane mig hundrede Napoleondorer?”

Majoren var overrasket ved dette Spørgsmaal; han havde ventet, at hans Ven vilde jamre lidt over sin Ulykke, som Brug er ved saadanne Scener, og kunde derfor ikke strax finde sig i dette Spørgsmaal. Han saae studsende paa Greven.

”Jeg er en Flygtling,” vedblev denne. ”Jeg troede, at jeg endelig havde fundet et stille Tilflugtssted, hvor jeg kunde udhvide mig lidt, da maa jeg elskke — maa blive elsket, Major, og hvorledes bliver jeg ikke elsket!” Han havde Taarer i Dinene, men tvang sig og vedblev med fast Stemme: ”Det er en besynderlig Bon, som jeg fremkommer med, efterat jeg ikke har seet Dem i saa lang Tid, men jeg rodmmer ikke ved at gjøre den. Kammerat, husker De den sidste hæderfulde Dag i Morden, husker De Dagen ved Mosaiff?”

"Ja, jeg husker den!" sagde den Fremmede, i det hans Dine tindrede, og hans Kinder fik en stærkere Farve.

"Dg husker De, hvorledes det russiske Batteri fjørte op mod Nedouten, hvorledes dets Kartæscher fusede i vore Nækker, og hvorledes Forræderen Piolzén lod blæse til Røtraite?"

"Ha!" faldt den Fremmede ham i Talen, "og hvorledes De skjød ham af Hesten, Oberst, saa at han ikke sorte en Finger meer, hvorledes Husarerne svingede til Høire, hvorledes De raabte: Fremad, Lanciers af Detende! og Kanonerne i et Dieblik vare vorel —"

"Husker De det endnu?" hviskede Greven med Beemod. "Vel! Jeg kommanderer atten for Fronten. Det gjelder at hugge en Kammerat ud; vil J redde ham? En avant, Major! Fremad, tappre Lancier, vil Du redde ham, Kammerat?"

"Jeg vil redde ham!" raabte Bennen, og Grev Broniewsky slog sin Arm omkring ham, trykkede ham hestigt til sit Bryst, og iilte ned ad Corridoren.

4.

"Det var godt, at jeg traf Dem," sagde Grev Broniewsky, da han næste Morgen modte Majoren paa Ga-

den. "Jeg vilde juſt gaae hen til Dem, og anmode Dem om en lille Tjeneste —"

"Som jeg allerede lovede Dem i Gaar," svarede Majoren. "Wil De følge med mig til mit Hotel? De ligge parat til Dem. —"

"For Guds Skyld, ikke et Ord om Penge nu," faldt Greven ham i Talen. "De dræber mig med denne Prosa; jeg er i en guddommelig Stemning, salig, overjordisk. O min Ven, jeg har sagt den Engel, at man har lagt Mærke til os, jeg har sagt hende, at jeg maa flægte, thi at være i Nærheden af hende, og ikke maatte tale med hende, ikke tilbede hende, vil være mig umuligt."

"Og tør jeg vide hvad hun sagde?"

"Hun er ganske rolig, hun er større end disse fllette Mennesker; hvad er der vel deri, sagde hun, man kan vist ikke lægge os noget Ondt til Last, og om man endog opdagede vort Forhold, saa vil jeg dog gjerne engang lade mig tilgive en dum Streg; hvor findes det Menneske, som ikke eengang har gjort sig skyldig i en saadan?"

"En sund Philosophie," bemærkede Majoren; "man kan ikke tænke fornuftigere om saadanne Forhold; thi netop de ere allervørst farne, som troe, at kunne skuffe alle Mennesker. Men er det mig tilladt at gjøre endnu et Spørgsmaal? Som det lader til, seer De Deres Dame alene? Thi hvad De der fortæller mig blev neppe afhandlet i Gaar i Don Juan."

"Vi see hinanden," hviskede Greven, "ja, vi see hin-

anden, men hvorfor tør jeg ikke sige, og saa sandt jeg lever, det skulle hine Mennesker ikke heller komme efter. Men længe, det indseer jeg ret godt, længe kan det ikke vare. Derfor staar jeg altid paa Springet, Kammerat, og Deres Hjelp skal redde mig, hvis mine Penge imidlertid ikke forsvinde. ””Dog gjelder det i Morgen, saa lader os endnu i Dag nyde den kosbare Tid;”” jeg vil endnu være lykkelig, salig, siden det dog snart maa faae Ende.”

”Og hvori kan jeg være Dem til Tjeneste?” spurgte Majoren. ”Tager jeg ikke feil, saa vilde De søger efter mig.”

”Rigtig, det var det, hvorfor jeg søgte at faae Dem i Tale,” svarede Greven, efter at have betænkt sig lidt. ”Sophie veed, at De er min Ven, jeg har allerede tidligere talst med hende om Dem, isærdeleshed om Historien fra Berezinabroen, hvor De tog mig op paa Hesten. De har talst med hende i Gaar og om Othello, ikke sandt? Fyrstinden vil ikke tillade, at det bliver opfort, formedelst et vist Eventyr, som jeg ikke meer erindrer —”

”Hun var meget hemmelighedsfuld dermed,” afbrød den Fremmede ham, ”og saavidt jeg kunde mærke, vil hun neppe tillade det.”

”Og dog har jeg ved et eneste Ord bevæget hende til at give sit Samtykke. Prinsessen bad saa bønligt, og det kan jeg nu engang ikke see paa uden at komme hende til Hjelp; jeg antog altsaa en noget alvorlig Mine

og sagde: Det er besynderligt nok, hvorledes der strax bliver
Nøre blandt Gesandterne, naar Slight kommer ud blandt
Publicum, og kommer det engang saa vidt, saa behøver
man ikke at være bange for, at det jo inden otte Dage
fortælles som *Chronique scandaleuse* ved alle Hoffer.
Fyrstinden gav mig Net og sagde, hvorvel med meget
bekymret og forlegen Mine, at Stykket skulde gives; dog,
da hun gif bort, raabte hun til mig, at hun alligevel ikke
vilde give sig tabt, thi om Othello ogsaa stod paa Pla-
caten, saa vilde hun lade Desdemona blive syg."

"Der har De ret baaret Dem snildt ad!" sagde
Majoren. "Altsaa Frygt for *Chronique scandaleuse*
har overvundet Frygten for Spøgeler og Nødselen for
Naturens Hemmeligheder?"

"Ganske rigtig. Sophie er ude af sig selv af
Glæde, fordi hun faaer sin Billie. Jeg er just paa
Vejen til Regisseuren ved Operaen; jeg skal bringe ham
fire hundrede Daler, for at der ikke heller i pecunier
Henseende skal være nogen Vanskelighed for Stykkets
Opførelse, og De maa nu ledsgage mig til ham."

"Men vil det ikke være paafaldende, naar De brin-
ger ham denne Sum i Prindesse Sophies Navn?"

"Det er der sørget for; vi bringe den som en
Collect fra nogle Venner af Kunsten. De maa forestille
en Dilettant eller Enthusiast, eller hvad der nu kan passe
bedst. Han boer ikke langt herfra, og det er en gammel,
stikkelig Patron, som vi nok skulle faae paa vor Side.

Blot her om Hjørnet, min Ven; det er det lille grønne Huus der med Udbygningen."

5.

Regisseuren ved Operaen var en lille, vindtor Mand, der i sine tidlige Dage havde været berømt som Sanger og nu hvilte paa sine Laurbær. Han modtog Greven og Baronen med en vis Kunsteranstand og Værdighed, der dog tabte sig noget formedelst hans besynderlige Paaklædning; paa Hovedet havde han nemlig en sort Florentinerhue, som han kun lagde fra sig, naar han satte Parukken paa sit skaldede Hoved. Til denne den Gamlæs bekvemme Hovedbedækning stak en moderne tætsluttende Frakke og vide Beenklæder med mange Læg høist paafaldende af; disse Klædningsstykker bevisste, at Hr. Regisseuren, trods sine tredfindstyre Aar, endnu ikke var ded for Verdens Forsøengelighed; paa Fedderne havde han vide Pelskape, i hvilke han ret kunstigt foer omkring i Stuen, uden tilsyneladende at løfte Benene; det forekom Bennerne, som om han løb paa Skoiter.

"Er mig allerede bekjendt, det allerhoiestede Dnske," sagde Regisseuren, da Greven gjorde ham bekjendt med Hensigten af deres Besøg; "veed allerede Besked; fra min Side skal intet manquere; mit eneste Formaal er jo at delectere de allerhoiestede Dren paa den behageligste

Maaade, men — jeg maa dog i dybeste Submission vove at exhibitere nogle Forestillinger imod denne Sag."

"Hvad? De vil altsaa ikke give denne Opera?" raabte Greven.

"Gud bevare mig derfor, det vilde jo være et aabenbart Mordattentat paa den allerhøieste Familie! — Nei, nei, hvis mit Ord gjelder noget i denne Sag, saa vil dette ulykkelige Stykke aldrig blive givet."

"Jeg havde dog aldrig troet," svarede Greven, "at en Mand som De var behersket af saadan Øvelstro. Med Studsen og Beundring hørte jeg allerede i min tidlige Ungdom Deres hæderfulde Navn i fjerne Lande; De blev kaldet Kronen for alle Sangere, og jeg brændte af Begjærlighed efter engang at see denne Mand. Jeg beder Dem, nedfæt dog ikke dette ørværdige Billede ved en saadan Øvertro."

Det lod til som om den Gamle følte sig smigret, et behageligt Smil udbredte sig over hans forfaldne Ansigtstræk, han stak Hænderne i Lommerne, og foer nogle Gange frem og tilbage i Værelset paa sine Pelsskoe. "De er altfor god, det er altfor megen Øre!" raabte han. "Ja, i vor Tid vare vi rigtignok Noget, vi vare en dygtig Tenorist! Nu er det rigtignok forbi dermed. Øvertro behager De at sige; jeg vilde skamme mig ved at være overtroisk; men hvor der er Facta, kan der ikke være Tale om Øvertro."

"Facta?" gjentog Vennerne med een Stemme.

"Ja, mine høistærede Herrer, Facta. Det lader

til, at De ikke ere fra denne Stad eller denne Egn, siden De ikke vide det."

"Jeg har rigtignok hørt noget om et saabant Eventyr," sagde Majoren; "hvis jeg ikke tager feil, saa opkommer der Ildebrand hver Gang Othello er givet, og —"

"Ildebrand! — Gud forlade mig min flemme Synd, men jeg vilde heller ønske, at der hver Dag opkom Ildebrand; Ild kan man slukke, man har Brandassurancer, og kan naar Alt komme til Alt til Nød taale en Brandskade engang imellem; men døe? Nei, det er en langt farligere Casus."

"Døe? — men siiig mig dog, hvem skal døe?"

"Nu, det er jo ingen Hemmelighed," svarede Regisseuren. "Saa ofte Othello bliver givet, maa otte Dage efter En af den fyrftelige Familie døe."

Vennerne sprang forstørkede op af Stolene, thi den prophetiske, afgjørende Tone, hvormed den Gamle sagde dette, havde noget Grueligt ved sig; men de satte sig strax igjen og brast i hei Latter over deres egen Skræk, hvilket iovrigt ikke bragte Tangeren ud af Tæning.

"De lee?" sagde han. "Jeg maa finde mig deri, men hvis det iovrigt ikke generer Dem, saa vil jeg lade Theaterkroniken inspicere; den er i 120 Aar bleven skrevet af Souffleuren."

"Frem med Theaterkroniken, Gamle, lad De os inspicere," sagde Greven, hvem Sagen syntes at more,

og Regisseuren gled med en overordentlig Hurtighed ind i sit Kammer og hente en i Læder og Messing indbundet Foliant.

Han satte et Par store Briller paa Næsen og blaede i Kroniken. "For det Efterfolgendes Skyld," sagde han, "maa jeg bede Dem lægge Mærke til hvad her staaer: ""anno 1740 den 8de December blev Actricen Charlotte Fandauer qvalt paa det herværende Theater. "Man opførte Sørgespillet Othello, Moren fra Venedit, "af Shakespeare." "

"Hvad!" afbrød Majoren ham; "anno 1740 skulde man her have givet Shakespeares Othello, og det var dog, hvis jeg ikke tager feil, Schröder, som først og langt senere lod det første shakespeareste Stykke opføre i Tyskland?"

"Jeg beder om Forladelse," svarede den Gamle. "Paa en Reise igjennem Engeland saae Hertugen Othello i London, og lod den, saasom den behagede ham særdeles, oversætte og siden efter flere Gange opføre her. Men min Kronike vedbliver som følger:

"Ovennævnte Charlotte Fandauer har givet Dess-demonen, og er paa en ynfelig Maade kommen af Dage ved det Sengeteppe, hvormed hun i Stykket skal dræbes. "Gud være hendes arme Sjæl naadig!" — Dette Mord fortæller man her med følgende Omstændigheder. Fandauer skal have været meget smuk; ved Hoffet gif det dengang under Hertug Nepomuk meget lascivt til; hun blev Hertugens Maitresse. Men hun skal ikke have

overgivet sig til ham saa ganske blindt hen og u forsigtig; hun var bleven affrækket ved Exemplet af saa Mange, som han efter nogle Maaneders eller Mars Forløb havde forskudt og overgivet til Elendighed. Hun skal derfor have indgaaet en skækkelig Contract med ham og først givet sig i hans Magt, efterat han havde besvoret denne. Men ligesom det var gaaet med de Andre, saaledes gik det og med Fandauer. Han blev snart fed af hende, og søgte paa en god Maade at blive hende qvit; men hun truede ham med, at ville lade den Contract, han havde sluttet med hende, trykke og publicere i hele Europa; hun viste ham tillige, at hun allerede havde deponeret denne Contract i mange fremmede Stæder, hvor den vilde blive publiceret paa første Vinke af hende."

"Hertugen var en grusom Herre, og hans Brede kjendte ingen Grændser. Han skal nu paa forskjellige Maader have søgt at bibringe hende Gift, men hun spiste intet, som hun ikke selv havde tillavet. Han gav derfor en Skuespiller en stor Sum Penge, og lod Othello opføre. De vil erindre Dem, at i det shakespeariske Sørgespil bliver Desdemona qvalt i Sengen af Moren. Acteuren gjorde sine Sager desværre altfor naturligt, thi Fandauer vaagnede aldrig meer."

Greven gyste. "Dg det skal være sandt?" udbrod han.

"Spørg De hvilke gamle Mennesker i Byen De vil, De vil overalt høre det fortællses saaledes. — Man gjorde vel Sagen anhængig for Retten, men Hertugen under-

trykkede den, tog Acteuren i sin Tjeneste og erklærede, at Charlotte Fandauer var blevet tort af et Slag. Men otte Dage derefter døde hans eneste Son, en Prinds paa tolv Aar."

"Tilfælde!" sagde Majoren.

"De maa gjerne kalde det saaledes," svarede den Gamle og bladede videre. "Men vil De nu høre. To Aar blev Othello ikke givet; thi formedelst Erindringen om huunt Mord kunde Hertugen ikke lide dette Sørgespil. Men efter to Aars Fortsættelse — i denne Bog staaer ethvert Stykke antegnet — efter to Aars Fortsættelse var han saa ryggeslos, at lade det opføre igjen. Her staaer det: ""Den 28de September (1742) Othello, Moren fra Benedig." Og her i Marginaen er gjort den Bemærkning: ""Besynderligt! Den 5te October er Prindsesse Augusta død. Ogsaa netop otte Dage efter Othello, ligesom for to Aar siden høisalig Prinds Frederik." — Tilfælde, mine høistærede Herrer?"

"Ja, hvad andet end Tilfælde!" raabte Begge.

"Bidere! — ""Den 6te Februar 1748, Othello, Moren fra Benedig. Mon det indtræffer igjen?"" — Ville De see her, mine Herrer, det har Souffleuren skrevet; ville De godhedsfuld lægge Mærke til, at det er den samme Haand, som her i Marginaen har anmærket: ""Forfærdeligt! Fandauer spørger igjen, Prinds Alexander er pludselig død den 14de. Otte Dage efter Othello." — Den Gamle holdt inde og saae spørgende paa sine Gjæster; de taug, han bladede videre og læste: ""Den

16de Januar 1775 til Benefice for Mlle. Koller: —
 Othello, Moren fra Venetien. — Utter! Stakkels Prinsesse Elisabeth, maatte Du doe saa tidligt! + 24de Januar 1775.””

”Marrestreger!” afbrød Majoren ham. ”Jeg indrommer, at det forholder sig saa, og at Tilfællets Egenhændighed virkelig nogle Gangen har føjet det saaledes; men nævn mig blot en eneste fornuftig Grund for Marsag og Virkning, naar De vil lade disse Høisalige doe af Othello!””

”Herre!” svarede den gamle Mand med dyb Alvorlighed. ”Det kan jeg ikke; men jeg vil erindre Dem om de Ord, som hin store Mand, fra hvem ogsaa Othello nedstammer, har sagt: Mellem Himmel og Jord gives der mange Ting, som Philosopherne ikke drømme det mindste om.””

”Jeg ejender Dem,” sagde Greven; ”men jeg tor vedde, at Shakespeare aldrig vilde være fremkommen med denne Tentents, naar han havde vidst hvor mange Zaabeligheder der vilde skjule sig bag ved den.””

”Det kan være muligt,” svarede Sangeren; ”men hør nu videre. Jeg kommer nu til et noget nyere Exempel, som jeg kan erindre mig, til Hertugen selv.””

”Hvad!” afbrød Majoren ham. ”Ham, som lod Actricen myrde ?””

”Ja, ham. Othello var ikke bleven givet næsten i tyve Aar; da kom der — jeg husker det saa godt som

om det var i Dag — et fremmedt Hærskab i Besøg her. Vort Theater behagede dem, og besynderligt nok ønskede en af de fremmede fyrstelige Damer, at see Othello. Hertugen vilde nødigt dertil, ikke af Frygt for de gruelige Omstændigheder, som pleiede at ledsage dette Stykke, thi han var en Fritænker og troede ikke paa Sligt; men han var nu gammel, hans Ungdoms Synder og Forbrydelser hvilte tungt paa hans Hjerte, og han bar Afsky for dette Sørgesplil. Men hvad enten han nu ikke godt kunde afflaae Damen det, eller han skammede sig for Publicum, fort sagt, Stykket maatte over Hals og Hoved indstuderes, og det blev givet paa hans Lyftslot. Seer De, her staaer det: ""Othello, opført den 16de October 1793 paa Lyftlottet H****.""

"Nu, Gamle! Og hvad fulgte derpaa? Hurtigt!" raaabte Bennerne utaalmodige.

"Dette Dage derefter, den 24de October 1793, døde Hertugen."

"Det er ikke muligt," sagde Majoren efter nogen Taushed. "Lad De mig see Deres Kronike. Hvor staaer der da noget om Hertugen? Her er jo ikke anmeldet noget i Marginaen."

"Nei," svarede den Gamle, og hentede to Bøger; "men her er hans Levnetsbeskrivelse, og her er Sorgestalen over ham; vil De behage at see selv?"

Greven tog en lille sort Bog i Haanden og læste: "Beskrivelse over den høitidelige Bisættelse af den den 24de October 1793 høisalig afdøde Hertug og Herre."

— "Dumt Toi!" raahte han og sprang op. "Det kunde gjøre mig gal. Tilfælde! Tilfælde! Intet Andet! Nu — og veed De flere saadanne Historier?"

"Jeg kunde anføre Dem endnu nogle," svarede den Gamle med Rosighed; "men De keder Dem ved denne besynderlige Samtale; blot endnu eet Tilfælde fra den næste Tid. Rossini skrev sin herlige Opera Othello, hvori han, hvad man havde tvivlet om, viste, at han ogsaa forstod at flaae paa de dybere tragiske Strenge i det menneskelige Bryst. Fra høiere Steder her blev den ikke forlangt, derfor blev den ikke heller indstuderet for Theatret. Men Capellet foretog sig, at studere denne Opera for sig selv, der blev udført nogle Scener i Concerter, og disse saa Prover vakte hos Publicum en saadan Lver for denne Opera, at man næsten i alle Bladé, ved Table d'Hoterne, i de musicalske Theecirkler og paa andre slige Steder ikke talte om andet end Othello, ikke ønskede andet end Othello. Talen var ikke meer om de gruelige Begivenheder, som havde løsgaget Skuespillet Othello; det lod til, at man under Operaen tænkte sig en ganske anden Othello. Endelig fik den daværende Regisseur (jeg var dengang endnu ved Theatret og spillede Othello), Ordre til at bringe Othello paa Scenen. Huset var pakket fuldt, Hoffet og Adelen var tilstede, Orchesteret præsterede næsten det Utrolige, Sangerinderne lode intet tilbage at ønske, men jeg veed ikke hvorledes det var — en skummel Stemning bemægtigede sig os Alle, da Desdemona spillede sin Sang paa Harpen, da

hun beredte sig til at gaae til Sengs, da Morderen, den afskyelige Mor, nærmede sig. Det var det samme Huus, det var det samme Gulv, det var den samme Scene, hvor en elskværdig Skabning i samme Nolle paa en saa gruelig Maade havde endt sit Liv. Jeg maa tilstaae, trods min Othellos Djævlenatur zittrede jeg, da Mordet gik for sig, og jeg saae øengstelig op til den fyrstelige Loge, hvorfra saa mange blomstrende, kraftfulde Personer skuede ned paa vort Spil. ””Wil Du vel, blodtörstige Spøgelse af den Myrdede, lade Dig formilde ved de Zoner, som led sage din Død?”” tænkte jeg. Saaledes var det; i fem sex Dage hørte man intet om nogen Sygdom paa Slottet; man loe, fordi der blot behovedes en Operaindklædning, for ligesom at narre Manden; den syvende Dag gik rolig hen, paa den ottende — blev Prinds Ferdinand skudt paa Tagten.”

””Jeg har hørt tale derom,” sagde Majoren; ”men det var jo ved et Tilfølde; hans Sidemands Bøsse, gik af —”

”Siger jeg da, at Spøgelsen selv dræber de Højsalige, med egen Haand klemmer Strnben til paa dem? Jeg taler jo blot om en uforklarlig, hemmelighedsfuld Forbindelse.”

””Dg har De nu ikke som Tilgift fortalt os et Eventyr; hvor staar det da skrevet, at Othello blev givet otte Dage førend hin Tagt?”

””Her!”” svarede Regisseuren koldblodig, i det han pegede paa et Sted i sin Kronike; Greven læste: ””Othel-

lo, Opera af Rossini, den 12te Marts,"" og i Marginaen stod tredobbelst understreget: ""Den 20de omkom Prinds Ferdinand paa Tagten.""

Greven og Baronen saae nogle Dieblik paa hinanden uden at sige et Ord; de syntes at ville smile, og dog havde den gamle Mands Alvorlighed, det besynderlige Sammenstød af hine rædsomme Begivenheder grebet dem dybere, end de vilde tilstaae for sig selv. Majoren bladede i Kroniken og sloitede saa smaat, Greven syntes overveie noget og havde støttet Hovedet i Haanden. Endelig sprang han op: "Dg alt dette kan dog ikke hjelpe Dem!" raabte han. "Operaen maa gives! Høfset, Gesandterne vide det allerede, man vilde blamere sig, hvis man vilde lade sig hindre af et Tilfælde. Her ere firehundrede Daler, min Herre. Det er nogle Venner af Kunsten, som tilstille Dem disse, for at Deres Othello kan optræde ret glimrende. Kjøb derfor hvad De vil," tilføjede han smilende, "lad der komme Mandemanere, Djævlebesværgere, kjøb Dem et heelt Hæreapparat, fort sagt, alt hvad der er fornødent, for at fordrike Spøgelset — men giv os blot Othello."

"Mine Herrer," sagde den Gamle, "det er muligt, at jeg i min Ungdom selv vilde have leet og spottet over Sligt; Alderen har imidlertid gjort mig roligere, jeg har lært, at der gives Ting, som man ikke saaledes uden videre kan forkaste. Jeg takker Dem for Deres Foræring, jeg skal vide at anvende den paa en værdig Maade, — men kun ifølge den strengeste Ordre vil jeg

give Othello. "Nej Du min Gud og Herre!" raaabte han i en sorgmodig Tone; "om det Tilfælde nu atter indtræf, om det kjære, elskværdige Barn, Prinsesse Sophie, blev Djævelens Offer!"

"Zie dog stille!" raaabte Greven og blev bleg. "Deres affindige Historier ere sandelig smittende; man kunde næsten blive bange ved høi lys Dag! Adieu! Glem nu ikke, at Othello under alle Omstændigheder maa gives; kom mig ikke med nogen af Deres Fif, med Hæshed eller Feber eller Upasselighed eller pludselig indtrufne Omstændigheder. For Satan, kan De ikke skaffe os nogen Desdemona, saa skal jeg opfordre den Myrbedes Vand til, denne Gang selv at overtage en Gjæsterolle."

Den Gamle forsede sig og gled utsalmodig omkring paa sine Pelsstoe. "Hvilken Ryggesløshed!" jamrede han. "Om hun nu kom som Steengjæsten! Zie dog stille med saadan Tale, jeg beder Dem; hvem veed, hvor nær man er sin egen Fordærvelse."

Leende gik Begge ned ad Trappen, og endnu længe maatte den musikaliske Prophet med Florentinerhuen og Pelsstoeene være Maalet for deres Wittigheder.

6.

Der gaves Dieblik, i hvilke Majoren aldeles ikke i Graven kunde kjende sin gamle Baabenbroder. Bar han til een Tid munter, opvakt, fuld af Vid og Lune,

Funde han imellemstunder underholde Selskabet med pifante Anecdoter og Fortællinger af sit eget Liv, og forstod han paa en sijn Maade at forbinde sig Enhver, han maatte være nok saa ringe, saa at han var Alles Yndling og blev tilbedt af Mange; saa var han til andre Tider ganske det Modsatte. Han begyndte at blive tor og taus, hans Nine fæstede sig paa Jorden, og hans Mund pressede sig sammen. Lidt efter lidt blev han mørk, legede med Fingrene og gave mutte og heftige Svar. Majoren havde allerede bemærket, at det saa var paa Tiden at fjerne ham fra Selskabet, thi da varede det ikke mange Minuter, foren han fornærmedes ved enhver Ting, hentydede ethvert uskyldigt Ord paa sig og begyndte at tage heftigt paa og rase.

Majoren omgikkes ham meget, og havde allerede tidligere havt et Slags Magt og Herredomme over ham, som han nu sogte at gjøre gjeldende, for at sikre ham for disse Udbrud af Lidenstabelighed, naar han var i Selskab. Desto grueligere brøde de løs, naar han var paa sit Bærelse; da rasede han, bandede i alle Sprog, anklagede sig selv og græd. "Er jeg ikke et uselt, elendigt Menneske?" sagde han engang i et saadant Anfald. "At træde mine Pligter under Fodder, støde den trofastede Kjærlighed fra mig, martre et Hjerte, som er mig saa inderligt hengivent! Letsindig sværmer jeg omkring i Verden, og har forspildt min Lykke, fordi jeg i min rasende Forblindelse indbildte mig at være en Kosciuszko, da jeg dog ikke var andet end en Taabe, som

man bortkastede! Og saaledes at gjengjelde saa megen Kjærlighed, saa megen Opoffrelse, saa megen Trostakab!"

Majoren tog sin Tilflugt til alle Slags Trostegrunde. "De figer jo selv, at Prinsessen har elsket Dem først; kunde hun nogensinde vente anden Kjærlighed, anden Trostakab af Dem, end den, som Forholdene tillade?"

"Ha, hvad erindrer De mig om!" raabte den Ulykkelige. "Hvorledes anklage ikke Deres Undskyldninger mig! Ogsaa hun, ogsaa hun bedraget! Hvor barnlig, hvor uskyldig var hun ikke, da jeg Aftkum kom, da jeg saae hende med denne hensmelrende Uskyldighed i Dinene! Da begyndte min Letsindighed igjen; jeg forglemte alle gode Forsætter, jeg forglemte hvem jeg alene tilhørte; jeg styrtede mig i et Hav af Lyst, og jeg begravede min Samvittighed i Forglemmelse!" Han begyndte at græde, Grindringen syntes at formilde hans Nasen. "Dg kunde jeg," hviskede han, "funde jeg saaledes forlade hende? Jeg følte det, jeg saae det paa enhver af hendes Bevægelser, jeg læste det i hendes Dine, at hun elskede mig; skulde jeg flye, da jeg saae, hvorledes denne Kjærlighedens Morgenrøde steg op paa hendes Kinder, hvorledes Forstaelsens første lysende Straale brod frem af Diet, faldt paa mig og syntes at opfordre mig til at besvare den?"

"Jeg beklager Dem," sagde Bennen, og trykkede hans Haand. "Hvor findes den Mand, sem vilde have modstaet en saa sod Fristelse?"

"Dg da jeg nu turde sige hende, hvor høit jeg

ærede hende, da hun med stolt Glæde tilstod mig, hvor heit hun elskede mig, da huin fortrolige, henrykkende Kjærlighedsleg begyndte, da et Blik, et flygtigt Haandtryk sagde meer, end Ord formaae at udtrykke, da vi levede hele Dage i den glade Forventning af en Aften, en Time, et eenligt Minut, da vi levede i Grindringen af dette salige Dieblik, indtil Aftenen efter kom, indtil jeg paa ny drak Forglemmelse af hendes søde Dines Trylles bæger! Hvor rigt vidste hun ikke at give, hvormegen Kjærlighed vidste hun ikke at lægge i et eneste Ord, i et eneste Blik — og jeg skulde flye?"

"Dg hvo forlanger det?" sagde Vennen rørt. "Det vilde have været grusomt, at have stødt en saa skøn Kjærlighed fra sig, som opoffrede alle Forhold. Kun Forsigtighed havde jeg ønsket; men jeg tænker, at Alt er endnu ikke tabt."

Greven syntes at dukke dybere ned i den forsvundne Tid. "Dg da hun med yndig Rødmen sagde mig, hvorledes jeg kunde komme til hende, da hun tillod mig at kyssse hendes fyrstelige Pande, da den søde Mund, hvis Ønsker vare Befalinger for et Folk, tilhørte min, og en Fyrstindes Höihed forsvandt i Kjærlighedens fortrolige Hvisken — da, skulde jeg give slip paa hende?"

"Hvor lykkelig er De dog! Netop i det Hemmelige i dette Forhold maa der ligge en egen Tillokkelse; og hvorfor vil De saa dybt fordømme denne Kjærlighed? Fat Dem. Verdens Dom kan være Dem ligegyldig, naar De er lykkelig. Thi i det Hele har dette jo

sandelig ikke noget saa Sort og Brodesuld ved sig, som De selv forestiller Dem!"

Greven havde hørt opmærksom paa ham; hans Øine rullede, hans Kinder farvedes med en dunkel Rødme, han står Tænder. "De maa ikke bedomme mig saa mildt," sagde han i en huul Tone, "jeg fortjener det ikke. Jeg er en Forbryder, som De skulde gyse for. — gib jeg kunde Fjøbe mig Forglemmelse, gib jeg kunde udslette Har af min Hukommelse! — Jeg vil glemme, jeg maa glemme, jeg bliver vanvittig, hvis jeg ikke glemmer. Skaf mig Viin, Kammerat! Jeg vil drikke, jeg torster, der raser en Flamme i mig, jeg vil drukne min Hukommelse, min Brøde!"

Majoren var en findig Mand, og tænkte temmelig rolig over disse fortvivlede Udbrud af Anger og Selvanklage. "Han er letfindig, saaledes har jeg altid fjendt ham," sagde han ved sig selv; "saadanne Mennesker falde let fra den ene Yderlighed til den anden. Det ene Dies blik seer han stor Brøde i sin Kjærlighed, fordi den kan skade den Elskede i hendes Forhold, og i næste Dieblik beruser atter Grindringens Fryd ham." Vinen kom, Majoren skjenkede, Greven tomte i en Hast nogle Glas; med stærke Skridt gik han taus frem og tilbage i Værelset, blev staende foran Vennen, drak og gik igjen. Baronen vilde ikke afbryde hans stille Tolelser; han drak og betragtede over Glasset med Opmærksomhed sin Bens Miner og Bevægelser.

"Major!" raahte endelig Greven og fastede sig

paa en Stol. "Hvilken Følelse holder De for den skræckeligste?"

Majoren drak langsomt af sit Glas, syntes at betænke sig og sagde derpaa: "Det, som skjenker den gladeste Følelse, maa uden Twivl ogsaa give den bitterste. — Wre, Krænket Wre."

Greven løe bittert. "Lad Dem give Deres Daler tilbage, Kammerat, som De gav en slet Psycholog for hans Underviisning. Krænket Wre?! Deres Kunst stiger altsaa ikke dybere ned i Sjælen? Den krænkede Wre føler sig dog endnu selv; der lever dog en Følelse i den Krænkedes Bryst, som hæver ham høit over Krænkelsen, han kan afflibe Skaaret paa Fornærmeren, han seer endnu den Mulighed, at kunne afvaske Pletten, men — dybere, Hr. Broder," raabte han krampagtigt, og greb Majorens Haand, "dybere ned i Sjælen; hvilken Følelse er endnu skræckeligere?"

"Om een har jeg hørt tale," svarede Baronen; "men Mænd, som vi, kjende den ikke — den kaldes Selvforagt."

Greven blegnede og zittrede, han stod taus op og saae længe paa Bennen. "Truffet, Kammerat," sagde han; "det sidder endnu dybere. Mænd, som vi, pleie ikke at kjende det, som kaldes Selvforagt. Men Djævelen lægger sine Snarer heel siint paa Jorden, og inden man veed et Ord deraf er man fangen. Kjender De Bankelmodighedens Oval, Major?"

"Gud være lovet, jeg har aldrig kjendt den; min
Wei git altid lige til Maalest!"

"Lige til Maalest? Hvem der dog var saa lykkeslig! Erindrer De endnu den Morgen, da vi rede ud af Warschaus Porte? Vore Følser, vore Sandser tilhørte hin store Hånd, som holdt dem fangne, men hvem tilhørte de polske Lanciers Hjarter? Fra vore Trompeter tonede hine Arier af Krakauerne, hine Sange, der medens vi endnu vare Drenge begeistrede os indtil Raseri for Fædrelandet; disse velbekjendte Toner bankede igjen paa Porten til vort Bryst; Kammerat, hvem tilhørte vore Hjarter?"

"Fædrelandet!" sagde Majoren rørt. "Ja, dengang, dengang var jeg rigtignok vankelmodig."

"Held Dem, at De ellers aldrig har været det. Djævelen veed ret at bære sig stønt ad; her lader han os føle, blive lykkelige, og der viser han os en endnu højere Fryd, en endnu større Lykke!"

"Meget muligt; men Manden har Kraft til at blive den tro, som han har valgt."

"Det er det!" raabte Greven ligesom nedtordnet ved dette ene Ord. "Det er det, og deraf udspringer — Selvforagt; og hvorfor synes bedre end jeg er. Kammerat, De er en Mand af Gre, skye De mig som Pest, jeg er en Wreløs; De er en Mand med Kraft, foragt mig, jeg maa foragte mig selv, jeg er —"

"Stille, rolig!" afbrød Vennen ham. "Det bankede paa Døren — kom ind!"

"Jeg beder meget om Forladelse," sagde Regisseur'en ved Operaen, i det han med mange Complimenter gled ind i Stuen. "Jeg vil ikke haabe, at jeg kommer til Uleilighed?"

"Hvad har De at sige os?" svarede Majoren, som hurtigere fattede sig end hans ulykkelige Ven. "Tag Plads, og forsmaae ikke vor Viin; hvad bringer Dem til os?"

"Den sorgelige Bished, at Othello dog vil blive givet. Ingen Ting vil hjelpe, alle Bonner ere omsonst. Jeg vil tilstaae Dem det reent ud, jeg lod Operaen indstudere, men havde allerede bragt det saa vidt med vor Prima Donna, at hun paa det hoitideligste lovede mig, at ville blive hæs; da fører Satan i Gaar Aftes Sanggerinden Fanucci her til Byen; hun kommer fra det ***^{ste} Theater, beder den høie Theaterdirection om Gjæsteroller, og — forestil Dem engang — man lover hende Othello næste Sondag. Jeg var nær ved at græde, da man mældte mig det; nu kan vor Herre ikke selv hjelpe, og jeg har dog skrækkelige Anelser!"

"Gamle Herre!" sagde Greven, som imidlertid havde havt Tid til at fatte sig. "Lad dog denne Kulsviertro fare; jeg kan forsikre Dem, at der ikke skal blive frummet et Haar paa nogen af de høie Personers Hoved; jeg gaaer ud paa Kirkegaarden, lader mig vise den myrdede Desdemonas Grav, gjør hende min Opvartering, og beder hende denne Gang lukke et Øje og dræbe mig.

Nigtignok faaer hun saa ikke andet end Greveblod istedet for Fyrsteblood; men en af mine Forsædre har ogsaa engang baaret en Krone!"

"Forsynd Dem ikke saa skæckeligt," svarede den Gamle; "hvor let kan ikke Ulykken drage Dem med sig! Man maa ikke spøye med saadanne Ting. Desuden har jeg i Nat i Drømme seet et stort Sorgeoptog med Fakler, som naar man begraver Fyrster."

"Skæckelige Visioner, gode Herre!" raabte Majoren og loe. "Har De maaskee drukket et Glas for meget? Og hvad kan være naturligere, end at De drømmer saadant dumt Dsi, da De hele Dagen har sysselfsat Dem med Dødstanke!"

Den Gamle lod sig ikke snakke ud af sin Alvorlighed. "Netop De, Hoistærede, skulde ikke drive Spot dermed," sagde han. "Teg har aldrig seet Dem, forend dengang De besøgte mig med Hr. Greven, og dog gik vi begge i Nat ved Siden af hinanden efter Ligkisten, og De græd heftigt."

"Det bliver kosteligere og kosteligere! Hvor De dog kan drømme levende; derfor maatte jeg altsaa komme her til Byen, for at jeg kunde spadsere med Dem i Drømme, min kjære Mand!"

"Vi ville ikke tale mere derom," svarede Regisseuren. "Hvad der skal skee, vil skee, og vi vilde maaskee give Meget til, at vi blot havde drømt alt dette. — Teg kommer egentlig til Dem, for at inddyde Dem til Proven. De har viist Dem saa generøse imod os,

at jeg gjør mig en Fornsielse af at vise Dem vort Personale og isærdeleshed vor nye Sangerinde.”

Vennerne toge med Glæde mod denne Indbydelse. Greven syntes som altid at fortære sin Hestighed, og denne Adspredelse kom ham ret beleilig; paa Majoren havde huin Grevens Selvanklagelse gjort et høist ubehageligt Indtryk, og han greb ogsaa med Takt denne Udvei, for at kunne undgaae sin Vens nærmere Forklaring, som han mere frygtede end ønskede.

S.

Fra dette Døbelig syntes det virkelig ogsaa, som om Greven ikke mere vilde børre denne Streng; af og til lod han vel til at være mørk, ja hans dybe Kummer vendte undertiden tilbage, men ikke Tilstaaelsen af en stor Brøde, som dengang allerede svævede paa hans Læber; han var meer indsluttet i sig selv end nogensinde før. Det hengik undertiden flere Dage, uden at Majoren saae ham; de Forretninger, som havde kaldt ham til denne Stad, lod ham fun liden Tid tilovers, og netop denne pleiede Greven at offre Theatret; thi hvad enten det nu var af Interesse for Sagen selv, eller for at opfylde den Elskedes Ønsker og lade hendes Yndlingsopera fremtræde ret glimrende, ved enhver Prove var han tilstede. Hans rigtige Takt, hans mange Keiser, hans Smag,

som var dannet i den fine Verden, forbedrede umærkeligt
Meget, der var undgaaet selv en saa skarp Critiker som
Regisseurens Dine og Dren, og den gamle Mand glemte
ofte i hele Timer de mørke Anklser, som piinte hans
Sjæl; i saa hoi Grad vidste Grev Broniewsky at fængsle
hans Interesse.

Saaledes var da Othello skreden frem til en Fuldkommenhed, som man i Forstningen ikke havde anset for mulig. Formedelst, de besynderlige Omstændigheder, som hidtil havde forhindret dens Opforelse, var Operaen ikke alene bleven ny for Publicum, men for selve Sangerne; det var da ikke saa underligt, at de gjorde alt hvad der stod i deres Magt, for at opfylde saa store Forventninger, og at man med glad Længsel saae den Dag imøde, som efter skulde fremkalde Moren fra Benedig paa Scenen.

To Ting kom endnu til, for at fængsle Publicums Interesse. Der var gaaet stort Ny af Sangerinden Fanutti; man var derfor nysgjerrig for at see hvorledes hun vilde give Desdemona, en Rolle, hvortil ikke alene udfordres en skjøn Sang, men og et høiere, tragiske Spil. Hertil kom det sagte Rygte om de besynderlige Tilfælde, som hver Gang havde ledsgaget Othello; de Eldre fortalte, de Yngre snakkede efter, tvivlte, lagde til, saa at en stor Deel af Publicum troede, at Djævelen selv vilde overtage en Gjæsterolle i Othello.

Major Larun havde Lejlighed til at høre denne Sag omtale paa mange Steder; mest påafaldende var det

ham, at man ved Hoffet, hvor han tilbragte nogle Aftener, ikke talte et Ord meer om Othello; kun Prinsesse Sophie sagde engang flygtigt og smilende til ham: "Vi have da endelig sat Othello igjennem, og det kunne vi tække Deres Sygdomstante, Baron, og Grevens diplomatiske Trudsler for. Jeg glæder mig ret til næste Søndag, til min Desdemona-Sang; naar jeg engang skal døe, skal den sandeligt være min Svanesang."

"Gives der Anelser?" tænkte Majoren ved disse flygtigt henkastede Ord, som uvilkårlig klang ham tunge og betydningsfulde; Sagnet om den spøgelseagtige Desdemona, den gamle Regisseurs Frygt, hans Drømme og Sorgeoptoget og denne Svanesang! — hans Hine fulgte dette hulde, elskværdige Bæsen, hvorledes hun glad og venlig ilede igjennem Salene, hvorledes hun ligesom "den fremmede Pige" stjekede Enhver en sjæl Gave, et Smil eller et venligt Ord, — hvis Tilfældet efter vilde det, tænkte han, hvis hun døde! I næste Dieblie løe han ad sig selv, han kunde ikke begribe, hvorledes en saadan Tanke kunde opstaae i en fordomsfri Sjæl — han søgte med Magt at forjage dette latterlige Phantom af sin Erindring — forgives! Denne Tanke vendte bestandigt tilbage, overraskede ham midt i de heterogeneste Materier, og bestandigt forekom det ham, som om han hørte en sod Stemme hviske: "Naar jeg dør — skal det være min Svanesang."

Søndagen kom, og med den en besynderlig Begiven-

hed. Om Eftermiddagen var Majoren redet ud med Greven og nogle andre Officerer. Paa Hjemveien fik de en sterk Regn paa dem, som ganske gjennemblodte dem. Grevens Bopæl laae nærmest ved Porten, og han bad derfor Majoren floede sig om hos ham. Med sin Bens Hat paa Hovedet og indhyllet i hans Kappe traadte Majoren ud af hans Huus, for at ile til sit Logis. Han havde passeret nogle Gader, og bestandigt forekom det ham, som om Nogen fulgte ham i Hælene. Han blev staende, saae sig omkring, og bag ved ham stod en hei, mager Mand med en luslidt Kjole. "Dette er til Dem, Herre!" sagde han med en huul Stemme og et gjennemtrængende Blik, trykkede den Forundrede en lille Billet i Haanden og sprang omkring det nærmeste Hjerne. Majoren kunde ikke begribe, hvorledes han i denne ham ganske fremmede Stad kunde faae et saa hemmeligt Budskab. Han betrakte Billetten fra alle Kanter; det var fint, glindende Papir, som var lagt sammen i en Sloife, og forseglet med en Camee. Ingen Udschrift. "Man har maastee en Spøg for med mig," tænkte han og aabnede den endnu paa Gaden; han læste og blev opmærksom, han læste videre og blegnede, stak Billetten til sig og isede til sin Bopæl.

Det havde allerede været skummelt paa Gaden, han troede, at han ikke havde læst rigtigt, og forlangte Lys. Men ogsaa ved Lysenes Flare Skin blev de ulykkelige Ord staende fast og truende:

"Ussling! Du kan lade din Kone og dine smaa

"Børn vanskægte i Elendighed, medens Du viser Dig i
 "Verden med Glæds og Pragt! Hvad vil Du i denne
 "Stad? Vil Du være et ørværdigt Fyrstehuus, og
 "gjøre dets Datter lige saa ulykkelig, som Du har gjort
 "din Kone? Fly! I det Dieblik, Du læser dette, er
 "Pr. Sph. underrettet om dit skjændige Bedrageri."

Majoren tvivlede ikke et Dieblik om, at disse Linier jo være stilede til Greven og at de ved et Tilfælde, maaßke fordi han var gaaet over Gaden i sin Wens Klæder, vare komne i hans Hænder. Nu funde han paa eengang forklare sig huint Udbrud af Fortvivelse; det var Anger, Selvforagt, som i enkelte Dieblik brød igjen= nem den glimrende Maske, hvormed han havde skjult sit bedrageriske Spil. Laruns Blik faldt paa Billetten, som han endnu holdt i sin Haand; hine Cifre Pr. Sph. funde ikke betyde andet end Navnet paa den elskværdige, nu saa ulykkelige Skabning, som huin samvittighedslose Forræder havde draget i sit Garn. Majoren var en Mand med et foldt, beregnende Blik og en stærk, conse= quent Hånd; han havde sjeldent eller aldrig ladet sig overs= række eller bringe ud af Fatning af nogensomhelst Gjen= stand, men i dette Dieblik var han ikke mere Herre over sig selv; Harme, Forbittrelse, Foragt ejæmpeude afverlende i hans Sjæl. Han søgte at tvinge sig, at betragte Sa= gen fra et mildere Synspunkt, at undskyde Greven med hans Characteer, hans grændseløse Letsindighed; men Tanken om Sophie, et Blik paa Usslingens "Kone og stakkels smaa Børn" forjog enhver mild Følelse, brusede

som en Storm igjennem hans Sjæl; ja der gaves Dieblik, i hvilke hans Haand krampagtigt udstrakte sig mod Bæggen, for at rive Pistolerne ned og strax tugte den slette Mand. Men den Foragt, han følte for ham, bevirkede, hvad mildere Stemmer i hans Bryst ikke formaaede. "Han maa bort, endnu i denne Time," raabte han; "den Ulykkelige, som han bedrog, maa paa ingen Maade erfare, hvilken Usling hun skjenkede sin første Kjærlighed. Hun skal begræde ham, forglemme ham; at maatte foragle ham, kunde dræbe hende." Hurtigt fastede han disse Tanker paa Papiret, tog en betydelig Sum Penge, meer end han kunde undvære, lod det ulykkelige Brev følge med, og sendte Greven Alt ved sin Ejener.

Det var paa det Klokkeslet, at han skulde føøre til Operaen; hvor gjerne havde ikke Majoren i Dag unddraget sig Synet af ethvert Menneske, men han troede at skynde Prinsessen, at sikre hende for den Advarsel, man havde truet med. Han overtaenkede, hvorledes dette lod sig gjøre, og der blev intet andet for ham, end at bede hende paa det indstændigste, ikke at modtage noget Brev fra fremmede Hænder. Han fastede Kappen om sig og vilde juist forlade Bærletsset, da hans Ejener kom tilbage og endnu havde Pakken til Greven i Haanden. "Hans Excellence er for nylig reist," sagde han og lagde Pakken paa Bordet.

"Reist?" raabte Majoren. "Det kan ikke være muligt!"

"Hans Jæger er udenfor; han har et Brev til Dem.
Skal jeg lade ham komme ind?"

Majoren gav ham et Vinke, og Tjeneren forte Jægeren ind, som med Saarer i Dinene leverede ham et Brev. Han rev det op.

"Lev vel for evig! Det Brev, som, hvad jeg nylig
"har erfaret, for en Time siden er faldet i Deres Hæn-
"der, vil undskynde min Bortreise sans adieu. Vil
"min Kammerat fra ses Campagner spare en elsket Das-
"me den Smerte, at see mit Navn bekjendtgjort i alle
"offentlige Blad? Vil han dække de faa Poster, jeg ikke
"selv kan betale?"

"Naar reiste Eders Herre?"

"For et Qvarteret siden, Hr. Major!"

"Bidste I noget om hans Reise?"

"Nei, Hr. Major! Jeg troer ikke, at Hs. Excel-
lence selv vidste noget derom i Eftermiddag; thi i Af-
ten vilde han have taget paa Komedie. Kl. 6 gik Hr.
Greven ud, og jeg fulgte med ham. Ved Reformeert-
kirke mødte en lang, mager Mand ham, som ved Synet
af ham blev meget forskrækket. Han gik hen til min
Herre og spurgte, om han var Grev Broniewsky? Da min
Herre svarede Ja, spurgte han endvidere, om han ikke for
et Qvarterstid siden havde faaet en Billet? Greven svar-
rede Nei. Nu talte den fremmede Mand en Stund
hemmelig med min Herre; han maa vist neppe have
bragt ham gode Efterretninger, thi Hr. Greven blev bleg
og zittrede; han gik hjem igien, sendte Kudskøn efter Post-

hest; jeg maatte i en Hast pakke i hans Kofferter og lade Reisevognen trække frem. Hr. Greven henviste mig med Regninger og Alt til Dem, og kjørte ud af den sondre Port. Han tog først Afsked med mig, jeg tænker for bestandigt."

Majoren hørte taus paa Sægerens Beretning, befalede ham at komme igjen næste Morgen og kjørte til Skuespilhuset. Ouverturen var allerede begyndt, da han traadte ind i Logen; han kastede sig paa en Stol, hvorfra han funde overfee den fyrtelige Loge. I hele sin naturlige Skjønheds og Undes Smykke sad Prinsesse Sophie ved Siden af sin Moder. Hendes Dine syntes at straale af Glæde, en lykkelig Rolighed hvilte paa hendes Pande, om den fintformede Mund spillede et yndigt Smil, maaßee Efterklangen af et muntert Indsald — hun havde jo nu faaet sin Willie frem, det var Othello, som havde fyldt Salen og alle Logerne. Nu tog hun Lorgnetten for Diet, ligesom sioste Gang syntes hun ivrigt at lede efter Noget i Huset. — Ustyldige, umisænksomme Hjerte! Du slaaer forgives den Elskede imøde; dine elskovsfulde Blit ville ikke mere finde ham, forgives lytter dit Dre, em det ikke kan høre hans Skridt ude i Corridoren, forgives boier Du den skjonne Nakke tilbage, Døren vil ikkeaabne sig, hans hoie, majestætske Person vil ikke mere nærme sig Dig.

Hun tog Glasset fra Diet; en Sky af skuffet Forventning og Sørgmodighed leirede sig under de blonde Løffer, de skjonne, buede Dienbryn trak sig sammen, de

fine Dienhaar sank ned som et gjennemsigtigt Gardin, hun syntes at være hensunken i dybe Tanke, og skrev med Lorgnetten paa Brystningen af Logen. — Er det maaſkee hans Navnetraek, som hun saa tankefuld skriver? Hvor snart vil hun ikke maaſkee forbande det Navn, som nu opſylder hendes Sjæl!

Uvilkaarlig fyldtes Majorens Dine med Taarer, da han betragtede Sophie. "Endnu aner hun ikke, hvad der venter hende," tænkte han, "men aldrig, aldrig skal hun erfare, hvilken Skurk han var, som hun elskede." Tanken om denne Nedrige bemægtigede sig ham paa ny; han trykkede Vinene til, og forbandede den menneskelige Natur, som ved Letsindighed og Svaghed kunde gjøre en hoi Mand, en tapper Mand til en øre= og samvittighedslos Bedrager.

Majoren har ofte tilstaet, at et af de skræckeligste Dieblik i hans Liv var det, da han efter den første Act af Othello traadte ind i den fyrstelige Loge. Han var tilmoden, som om det var ham selv, der havde været en Forræder mod Sophie, som om det var ham, der skulle knuse hendes Hjerte. Den Tanke var ham utaalelig, at se hende saa rolig, saa lykkelig, saa forventningsfuld, og dog vide, hvilken navnlos Ulykke der ventede hende. Han traadte ind; hendes Blik modte ham strax, hun havde vel ofte seet til Døren. Med hastig Utaalmodighed oversaae hun en Prinds og tvende Generaler, som vilde nærmme sig hende, og vinkede Majoren hen til sig. "Vi sit dog vor Othello!" sagde hun, "Er De ikke ogsaa lykke-

lig og fuld af Forventning? — Men een af vore Othello-sammensvorne seer jeg ikke," hviskede hun, i det en flygtig Rødme foer over hendes Kinder; "Greven er vel uden Tvivl bag Coulisserne, for at fortjene ret varm Tak, naat han faaer Alt til at gaae paa det prægtigste?"

"Jeg beder om Forladelse, Deres Höihed," svarede Majoren, som med megen Anstrengelse søgte at beholde sin Fatning. "Greven lader sig undskynde, han er i Hast reist bort for nogle Dage."

Sophie blegnede. "Reist bort — han er altsaa ikke i Operaen? Hvilke Forretninger kaldte ham da saa hurtigt bort? O, det er vistnok en Spøg, som De have for sammen," sagde hun. "Troer De da, at han saaledes vilde reise bort over Hals og Hoved, uden at sige Farvel? Nei, nei, derunder stikker en eller anden Spøg. Nu veed jeg ogsaa, hvorfra jeg har faaet et vist Brev."

Majoren blev saa forskrækket, at han maatte holde sig ved en Stol. "Et Brev!" spurgte han med skjælvende Stemme, og en græsselig Anelse vaagnede hos ham.

"Ja, et meget ziirligt lille Brev," svarede hun, og viste ham spøgende Enden af et Papiir, som var stukket ind under den brede Bracelet, som omflyngede hendes smukke Arm. "Et lille Brev, som man ret hemmelighedsfuldt har stukket til mig. Jeg kan læse det i Deres Dine, at De er med i Complottet. Jeg har endnu ikke fundet Leilighed til ataabne det; thi en saadan Spøg

maa man ikke gjøre offentlig, men saasnart jeg kommer i mit Boudoir —”

”Jeg beder Dem for Guds Skyld, Deres Høihed, gib mig Brevet!” sagde Majoren, piint af de skrækkeligste Qualer. ”Det er ikke engang til Dem, det er kommet i ganske urigtige Hænder.”

”Saa? — Nu, saa meget desto bedre. Ærke for Alt i Verden leverer jeg det nu fra mig; det skal give mig Oplysning om visse Folks Hemmeligheder. — Til en Dame var det da under enhver Omstændighed. Det er virkelig herligt, at det netop skulde falde i mine Hænder.”

Majoren vilde endnu engang bede hende, besvørge hende, men Prinsen foer imellem dem med sit Hoved, begge Generalerne blandede sig i Samtalen med Spørgsmaal og Nyheder, og han maatte trække sig tilbage. Fortfulgt af de skrækkeligste Qualer, gif han tilbage til sin Loge, og pressede Haanden for Vinene, for ikke at se den Ulykkelige, og dog maatte han bestandigt paa ny see over paa hende, maatte paa ny med sine Blik indfuge Angestens Qualer, Bisheden om den sig nærmende Ulykke.

Diamanterne i Laasen paa hendes Armbaand spillede i tusinde Lys, deres Straaler blinkede over til ham, og trængte som tusinde Pile ind i hans Hjerte. ”Hvilken Jammer indslutte ikke disse Diamanter! Naar hun i det eensomme Børrelse aabner disse Baand, aabner hun saa ikke tillige Porten til en gyselfig Forbrydelse? Hendes Puls slaaer ved disse ulyksalige Linier, ligesom hendes

Hjerte! slaaer for den Elskede; vil det ikke staae stille,
naar Seglet springer, og det intetanende Die falder faa
den frygtelige Efterretning?"

Desdemona stemte sin Harpe; hendes veemodige Accorder sloi hvissende igjennem Huset, hun opleftede Stemmen, hun sang — sin Svanesang. Hvor forunderligt, hvor mægtigt gribet ikke disse melancholiske Toner ethvert Hjerte; denne Sang er faa simpel, faa barnlig, og gjør dog en faa hoi tragiske Virkning! Man føler sig bange, øengstelig, man aner den græsselige Skjebne, som venter hende, man troer at høre Morderen komme listenende i det Fjerne, man føler Skjebnens uafvendelige Magt komme nærmere og nærmere, den omfusser hende med Dødens Binger. Hun aner det ikke; blid, rolig som et elskværdigt Barn sidder hun ved Harpen, kun Tungsind zitter i bløde Toner frem fra hendes Bryst, fra dette fulde, elskovsvarme Hjerte, mod hvilket Dolken allerede er dragen. Hun hvisker Kjærlighedshilsener i det Fjerne til ham, som vil tilintetgjøre hende; hendes Længsel synes at falde ham i hendes Arme, han vil komme — for at mynde hende; hun beder for ham, Desdemona velsigner ham — som giver hende Forbandelsen.

Majoren delte sine Blik imellem Sangerinden og Sophie. Hensunken i Beemod, lyttede hun til sin Undlings sang, en Taare hang i Diet, uden at vide det græd hun over sin egen Skjebne; Harpens Accorder forsvandt, Sophie faaet tankefuld, drømmende hen for sig.
"Mar jeg engang skal døe, skal den være min Svanesang,"

lod det for Majorens Sjæl. "Sa sandelig! Hun har spaaet," sagde han ved sig selv; "det var hendes Lykkes Svanesang." Othello trædte frem. Sophies Æpmærksomhed var nu ikke mere henvendt paa Operaen, hun saae paa sit Armbaand, og legede med Laasen; et munstert Smil afloste hendes Beemod, hendes Blik sloi over til Majorens Loge — angstfuld anstrengte han sit Syn. — Almægtige Gud, hun drager det ulyksalige Papiir frem og gjemmer det i sit Lommeklæde — det forekommer ham, som om han seer hende brække Seglet — fortvivlet styrter han ud af Logen, igennem Corridoren. Han veed ikke Grunden, men han drives af en usynlig Magt til den fyrstelige Loge, han er kun nogle Skridt fra den — da hører han en Stoi i Huset, man kommer ud af Logen, Tjenere og Kammerjomfruer ile øngstelige forbi ham, en skrækkelig Anelse siger ham allerede, hvad det har at betyde, han spørger og faaer til Svar: "Prinsesse Sophie er pludselig falden i Ufmagt!"

g

Mørk og fortvivlet sad Majoren nogle Dage efter denne Begivenhed paa sit Bœrelse. Hans Pande hvilte i Haanden, hans Ansigt var blegt, hans Mine halvt lukkede, og den ellers saa stærke Mand undertrykkede mangen en Zaare, der vilde stjæle sig ned ad hans Kinder. Han tænkte paa den skrækkelige Skjebne, hvori Tilfældet havde

indviet ham saa dybt; han saae alle de fine Traade, der kun vare synlige for saa Nine foruden hans, saa loseligen knyite sig; han saae, hvorledes de spandtes længere og længere, hvorledes de sammenknyttedes og fordobledes og endelig som et desværre altfor stærkt Garn flyngede sig omkring et ømt, ulykkeligt Hjerte. En usigelig bitter Følelse blandede sig i disse mørke Grindringer; hans gamle Vaabenbroder, et saa glimrende Meteor paa Wrens Himmel, en saa kjæk Soldat og nu en saa samvittighedslos Skurk, der, uden i fjerneste Maade at kunne vente noget andet Udfald, med alle Kjærlighedskunstgreb bedrog en neppe fremblomstret Tomfrues ubevogtede Følelser! I disse Tanfer blandede sig Billedet af denne saa uendeligt lidende Engel, blandede sig Angesten for den Scene, han om nogle Dieblik skulde gaae imøde. En fornem Dame, Prinsesse Sophies Oberhovmesterinde, havde denne Eftermiddag ladet ham falde til sig. Hun aabenbarede ham uden Tilbageholdenhed, at Prinsessen var meget heftigt syg, og at Lægerne ikke havde synderligt Haab, thi de kaldte hendes Sygdom et Nerveslag. Hun sagde ham endvidere, at Prinsessen havde sagt hende Alt, at hun ikke havde fortjet hende det mindste af denne strafværdige Forbindelse. Hun vidste, at der i Hovedstaden fun levede et eneste Menneske, som kjendte Grev Broniewsky nædere, og det var Baron Larum. Med en Angest, en Løngsel, som grændede til Fortvivelse, forlangte den Ulykkelige derfor at tale med ham uden Bidner. Oberhovmesterinden vidste ret godt, hvormeget dette stred imod Etikettens For-

skrifter, men Synet af det jamrende Barn, som syntes at ville blot endnu afgjøre denne Forretning paa Jordens, lod hende tilfødesætte alle Forhold, og hun vovede derfor at gjøre Majoren det Forstag, hemmelig at besøge den Syge denne Aften under hendes Led sagelse.

Majoren havde ikke sagt Nei. Han vidste, at han ikke funde sige hende noget Trosteligt, men han følte, hvorledes i en saa dyb Kummer Længsel efter at fortro sig til Andre maatte være uovervindelig.

Men hvad skulde han sige hende? Maatte han ikke befrygte, ved Synet af hende at blive bestormet af Erindringen om de sidste Dage, og at hans heftige Smerte kunde gjøre hende endnu ulykkeligere? Han var endnu hensunken i disse tanker, da man mældte ham, at han ventedes; den gamle Oberhovmesterinde holdt i sin Wogn for Døren; taus satte han sig ved Siden af hende.

"De vil finde Prinsessen meget slet," sagde Dammen med Zaarer i Dinene; "jeg har opgivet alt Haab. Jeg kan ikke tænke mig, Hr. Baron, at der i en Samtale med Dem kan ligge noget Frelsende. Formaaer De ikke at give hende Trost, saa gaaer hun ud som en Lampe, der ikke har Olie meer til at nære Flammen ved; og vilde De give hende Trost og Haab, saa ere disse Følelser i hendes Forhold saa unaturlige, at jeg næsten kunde onse, at hun heller maatte dø, end gjøre sin Familie Skam."

"Jeg bliver altsaa nødt til at bringe hende Doden," sagde Majoren med et bittert Smil. — "Beed Familien noget om denne H. siarie? Hvad tænker man om Sygdommen?"

"Som jeg har sagt Dem, Hr. Baron, Familien, Hoffet og Staden veed ikke andet, end at hun maa have forkjølt sig; taabelige Mennesker ville endog bringe den fatale Øføra med i Spillet, og lade hende døe af Othello. Hvad vi To vide, veed ingen Andre; dog gives der nogle Damer, som tidligere anede dette Forhold, men ikke vide noget bestemt derom."

"Dg dog frygter jeg for," sagde Majoren, i det han fæstede sine gjennemtrængende Blik paa Damen ved Siden af sig, "at hun doer af et temmeligt dristigt Skarnsstykke. Man har anet dette Forhold, man har gaaet paa Spoer efter det, man sik Wished; nu søger man at stille dem fra hinanden, man gik paa Spor efter Grevens Forhold —"

"Troer De det?" sagde Oberhovmesterinden blegnende og med bævende Læber, i det hun forgives sogte at udholde Majorens Blik.

"Man udforskede disse Forhold," vedblev Majoren; "man søger at skremme ham bort herfra, i det man truede ham med, at ville sige Prinsessen, at han var gift. Saavidt var Planen ikke saa ilde; en saadan Skurk fortjente ikke at behandles mildere. Men man gik videre; man vilde ogsaa i en Hast helbrede den ulykkelige Dame for hendes Kjærlighed, man gjorde hende bekjendt med Grevens Hemmelighed, man troede, at naar hun havde sovet derpaa, vilde Alt være glemt. Og her var Planen beregnet paa en Dragons Nervesystem, men ikke paa dette omme Barns Hjerte."

"Jeg maa bede Dem betænke," svarede Oberhovmesterinden med sin tidlige Kulde, men med et giennemborende Blik, "at dette samme Barn er en Prindsesse af det fyrstelige Huus, at hun blev opdraget til, med Anstand at sætte sig ud over flige Misforhold. Skulde der virkelig have existeret en saadan Plan, saa kan jeg ikke dadle de handlede Personer, de have sandelig opereret meget snildt —"

"De have opnaaet Deres Hensigt; hun vil doe," afbred Majoren hende.

"Hvad! Jeg har opnaaet min Hensigt? Min Herre, jeg maa bede Dem —"

"De? —" sagde Larum ligegyldig. "Om Dem, naadige Frue, talte jeg ikke; jeg sagde: de, de Handlende, de Opererende."

Den Gamle bed sig i Lœberne og tauig. Nogle Dieblikke derefter vare de komne til en af Slottets Sideporte. En gammel Tjener førte dem igjennem en Labyrinth af Corridorer og Trapper. Endelig bleve Gangene bredere, Oplysningen var anbragt paa en elegant Maade, Majoren bemærkede, at de vare komne til den mere beboede Fløj af Slottet. Den gamle vinkede ham igjennem en Sidedør. Veien gik nu igjennem flere Gemakker til en Salon, der rimeligvis førte til Prindsessens Appartements. Her hvistede Oberhovmesterinden til Majoren, at han maatte tage Plads i en Fauteuil, indtil hun lod ham falde.

Efter et Qvarterers Forlob, som for ham var yderst

pünligt, kom hun tilbage. Hun sagde ham, at det var den Syges udtrykkelige Billie, at han skulde være alene med hende; selv vilde hun som Garde de Dame sætte sig ved Døren, hvor hun sandelig ikke funde høre noget, naar man ikke talte altfor høit. Tøvrigt turde han ikke blive der længer end et Qvarter. Majoren trædte ind. Det prægtige Gemak med sine glimrende Tapeter og forsyldte Lister, de kostbare Gardiner, de spraglede tyrkiske Pepper saarede hans Øie, thi Gemyttet kan ikke taale at see et lidende Hjerte, et sygt Legeme omgivet med Høiheds Glitterstads. Og hvor stor Contrast var der ikke imellem disse glimrende Omgivelser og den yndige, elsesværdige Pige, som laae paa en prægtig Ottoman i en simpel hvid Kjole.

Det Indtryk, som hendes Ansigt, hendes Skabning, hendes hele Væsen første Gang havde gjort paa ham, vendte nu atter tilbage i Majorens Sjæl. Det var hendes simple, naturlige Skønhed, hendes stille Høihed, skjult bag en fortryllende, barnlig Eksværdighed, som havde draget ham til hende. Det blendede ham dengang Glandsen af hendes friske Ungdomsfarve, de levende straalende Øine, høint indtagende hulde Smil, som svævede om hendes Rosenlæber. En Mattefrost havde afrevet disse Blomster; men gav ikke denne gjennemsigtige Bleghed, denne stille Sorg i de dybsindige Øine, dette Beemodstræk omkring Munden, der aldrig mere vilde spøge, hende en endnu mere majestætisk Skønhed, en endnu farligere Fortryllelse? Nogle Skridt fra hende stod Majoren stille og betrakte

hende med dybt rørt Følelse. Hun gav ham et Vinke at han skulde sætte sig paa en Tabouret, som stod ved hendes Fodder; hun talte. Vel havde hendes Stemme ikke mere huint rene, klare Metal, som hendes muntre Indfald, hendes glade Latter havde ladet tone, men disse bløde, rørende Toner trængte dybere. "Det vilde være taabeligt af mig, Hr. Baron," sagde hun, "hvis jeg længe vilde lade Dem være i Uvished om, hvorfor jeg lod Dem falde. Jeg veed, at Greven har underrettet Dem, som hans bedste Ven, om et Forhold, der aldrig burde have bestaaet. — Grindrer De Dem endnu den Aften, da man gav Othello? Jeg talte til Dem om et Brev, som jeg havde faaet, jeg husker meget godt, at De flere Gangen bad mig levere Dem det; — hvorfor gjorde De det?"

"Deres Høihed spørger hvorfor? Fordi jeg anede Indholdet, fordi jeg troede at vide det."

"Altsaa dog!" sagde hun, og Zaarer trængte frem fra de skjonne Dine. "Altsaa dog! — Fra det første Dieblik, jeg saae Dem, holdt jeg Dem for en Mand af Vre; naar De kjendte Grevens Forhold, hvorfor fik De ham da ikke tidlige herfra, hvorfor spredede De mig ikke den Smerte — at maatte foragte ham?"

"Jeg kan sværge ved Alt, hvad der er mig helligt, ved min Vre," svarede Majoren, "at jeg neppe en Time førend jeg traadte ind i Logen til Deres Høihed blev underrettet om disse Forhold ved en Billet, som ved et Tilfælde kom i mine, istedet for i Grevens Hænder. Da jeg vilde kræve Greven til Ansvar derfor, var han allerede underrettet derom og var reist. Af visse Vinke, som huint Brev indeholdt, anede jeg, at man ikke heller vilde skaane Dem; jeg søgte forgivernes at overtale Deres Høihed til at levere mig huint ulyksalige Brev."

"De fæster altsaa Lid til dette Paafund?" sagde Sophie, i det hendes Zaarer strømmede heftigere. "Af, det er blot et Kunstgreb af visse Folk, som vilde bortfjerne ham fra mig. Læs De denne Billet; det er den, jeg fik. Siger De ikke selv, at det er Bagvalskelse!"

Majoren læste:

"Grev v. Z. er gift; hans Gemalinde lever i Uvighed; tre smaa Børn græde for deres Fader. — Skulde en hoi Dame besidde saa lidt Cresfølelse, saa lidt Medslidenhed, at hun endnu længer vilde unddrage ham disse Haand?"

Det var den samme Haand, samme Segl, som i hin Willet, han selv havde faaet; han fæstede endnu bestandigt sine Dine paa disse Linier, han vovede ikke at see i Beiret, han vidste ikke hvad han skulde svare; thi hans strenge Begreber om Sandhed tillode ham ikke at tale imod sin Overbeviisning, og den dybe Medlidenhed, som han følte med hendes Smerte, kunde ikke nænne, saa grusomt at nedstaae hendes Haab.

"Seer De," vedblev hun, da han endnu bestandigt taug, "da jeg umistænk som, nysgjerrig brak dette Brev, overraskede hine skrækkelige Ord "Mand, Fader" mig som en Stemme fra Guds Throne. Min Samling forlod mig, jeg blev ret syg og elendig; men saasnart jeg et Dieblik følte mig bedre, vaagnede mit Haab paa ny; jeg tænkte som saa; Broniewsky kan dog ikke være saa slet, han kan ikke have bedraget mig saa skrækkeligt. Smil dog engang, Hr. Major, vær dog lidt venlig. — Jeg tillader Dem gjerne at spotte mig, fordi jeg saaledes kunde lade mig bringe ud af Tatning v. d disse Linier — men ikke sandt, De troer selv, at det er en Logn, en Bagvækselse?"

Majoren var ude af sig selv; hvad skulde han svare hende? Hun hang saa forventningsfuld ved hans Læber. Det var, som om et eneste Ord af ham skulde kalde hende tilbage til Livet — hendes Dine sikk igjen deres Glands, hūnt yndige Smil viste sig igjen paa hendes skjonne Ansigt — hun lyttede som til et Budskab fra en god Engel.

Han svarede ikke, han faae mørk ned for sig; da forsvandt lidt efter lidt det glade Haab fra hendes Masyn, Diet sank til Jorden, den lille Mund pressede sig smerteligt sammen, den fine Nodme, som endnu engang havde farvet hendes Kinder, flygtede bort, hendes Pande lagde

sig i denne s̄ejonne Haand og hun sjulte de grædende
Dine.

"Jeg seer," sagde hun, "at De er for ædel til at
ville smigre mig med et Haab, som vilde forsvinde om
faa Dage. Jeg takker Dem ogsaa for denne skrækkelige
Bished. Den er altid bedre, end en ubvis Svæven imel-
lem Smerte og Glæde; — og nu, min Ven, tag De
det Skrin der, besørg det til ham, det indeholder Meget,
som var mig dyrebart — dog nei, lad mig endnu be-
holde det i nogle Dage, jeg sender Dem det, naar jeg
ikke mere behøver det. — Det forekommer mig, som
om jeg ikke vil leve længe," vedblev hun efter nogle Die-
bliks Taushed; "jeg er sandelig ikke overtroiff, men hvor-
for maatte jeg netop blive svg efter denne fatale Othello?"

"Jeg havde ikke troet, at denne Tanke blot et
eneste Dieblik kunde forurolige Deres Høihed!" sagde
Majoren.

"De har Ret, det er taabeligt af mig; men den
Nat, da man bragte mig syg hjem fra Operaen, drømte
jeg, at jeg skulde døe. En alvorlig, mørk ung Dame
kom hen til mig med en rød Taftes Pluméau, udbredte
den over mig og pressede den fastere og fastere paa mig,
saa at jeg næsten var qvalt. Da kom pludselig min
Granonkel, Hertug Nepomuk, netop saaledes som han
hænger i Galleriet, og befriede mig fra dette qvælende
Tryk, og det Besynderligste er —"

"Nu?" spurgte Majoren smilende. "Hvad foretog
da den malede Hertug sig med Desdemona?"

Prinsessen studerede. "Hvoraf veed De, at denne
Dame er Desdemona? Jeg besværger Dem, siig mig,
hvoraf veed De det?"

Majoren taug et Dieblik forlegen. "Hvad er natur-
ligere," svarede han, "end at De drømmer om Desdes-
mona? Aftenen i Forveien havde De jo seet hende døe
i en rød Seng."

"Det er besynderligt, at De ogsaa strax kom paa
den Tanke! Men det Besynderligste er, at jeg vaagnede,
da Hertugen befriede mig, jeg vaagnede virkelig og saae
— at hin Dame gik langsomt ud af Døren med den

rede Plumbeau under Armen. Siden denne Nat drommer jeg bestandigt det samme, Trykket bliver meer og meer quælende, Hertugen kommer mig bestandigt senere og senere til Hjælp, men hvergang seer jeg hende tydeligen svæve ud af Værelset! Da jeg i Gaar Aftes lod mig bringe min Harpe og spillede min Desdemona-Sang, da — spot mig saa meget De vil! — da gif Døren op, og huin Dame saae ind i Værelset og nikede til mig."

Hun havde fortalt dette med en Blanding af Spøg og Alvor; hun blev meer alvorlig. "Ikke sandt, Major," sagde hun, "hvis jeg doer, saa vil De ogsaa mindes mig? En saadan Mands Minde er mig dyrebart." — "Prinsesse!" raabte Majoren, i det han forgives sogte at betvinge sin Beemod; "giv dog ikke disse Tanker Mum, som umulig kunne være gavnlige for Deres Helsbredelse!"

Oberhovmesterinden viste sig i Døren og gav Tegn til, at Audienten maatte endes. Sophie rakte Majoren sin Haand til Hys, og aldrig kyssede han en Piges Haand med dybere Følelse af Smerte, Kjærlighed og Grefrrgt. Han hævede endnu engang sit Die til hende og modte hendes Blik, som veemodigt hvilte paa ham. Oberhovmesterinden traadte nærmere med folo Embedsmine, og Majoren reiste sig. Af, hvor tungt faldt det ham ikke, med folde Selskabsformer at skille sig fra et Bæsen, som i faa Minuter var blevet ham saa dyrebart.

"Jeg haaber," sagde han, "at see Deres Hoihed fuldkommen rafte ved næste Cour."

"De haaber, Major?" svarede hun med et smerteligt Smil. "Lev vel, jeg har ophørt at haabe."

10.

I nogle Dage var Residenten ikke sysselsat med andet, end med den elskede Prinsesses Sygdom; et

Dieblik sagde man, at hun var meget syg, et andet, at der efter var Haab; en Uvished, som var skrækkelig for alle, som kendte hende nærmere. En Morgen, meget tidligt, bragte en Djener Majoren et Skrin. Et Blik paa dette ham velbekjendte Gjemme og paa Djenerens Sorgeklæder overbeviste ham om, at Prinsessen ikke var meer. Det var for ham, som om dette elskværdige Bæsen var død for ham alene. Han havde tabt Meget paa Jorden, og dog havde intet Tab rørt hans Sjæl saa smerteligt, saa dybt, som dette. Det forekom ham, som om han kun endnu havde een Forretning tilbage paa Jorden, nemlig at besørge den Afdødes Efterladenskab til dets Bestemmelse; han vilde strax have forladt denne Stad, der vakte saa vuinlige Erindringer hos ham, hvis han ikke var blevet holdt tilbage af det Ønske, at være Bidne til hendes jordiske Levningers Bisættelse. Da den høitidelige Klokkelklang, da Musikens Sorgetoner og den lange Række Fakkelbæreres forkyndte, at Sophie bragtes til hendes Fædres Hvilested, da forlod han for første Gang igjen sin Bolig og fulgte Toget. Han hørte ikke paa Folks Hvisken og hvad man sagde om Marsagen til hendes Sygdom og Død; han havde kun een Tanke; huint Dieblik, da hendes Dine for sidste Gang vare fæstede paa ham, da hans Læber berørte hendes Haand, stod for hans Sjæl. Man tog hendes høje Herkomsts Insignier af Baaren, man sænkede hende langsomt ned til hendes Forfædres Stov. Mængden skiltes ad, Folget slukkede Faklerne og forlod Gravkapellet; Majoren kastede endnu et Blik paa det Sted, hvor hun var forsvundet, og ilede bort.

Foran ham gik med usikre, slæbende Skridt en gammel Mand, som græd heftigt. Da Majoren kom ham paa Siden, saae huin sig omkring; det var Regisuren ved Operaen. Den Gamle traadte nærmere, saae længe paa ham, syntes at være hensunken i dybe Tanker, og sagde endelig: "Wilde De ikke gjerne ønske, Hr. Baron, at vi blot havde drømt, og at huint elstelige Barn, som man har begravet, endnu levede?"

"Hvad erindrer De mig om?" raabte Majoren med en uvilkaarlig Gyse. "Ja, ved Gud, det er som De

dromte: Hun er begravet, og vi to gaae ved Siden af hinanden fra hendes Grav."

"Derfor skal Mennesket aldrig spøge med Skjebnen," sagde den Gamle med mørk Ulovligthed. "Er det ikke i Dag elleve Dage siden Othello blev givet? Den ottende Dag døde hun."

"Tilfælde, Tilfælde!" raabte Majoren. "Bil De endnu fremture i Deres Uffindighed? Veed jeg ikke altfor godt, hvoraf hun døde? Vel har en Dolk gjennemboret hendes Bryst, ligesom Desdemonas; en Skurk, fortære end hün Othello, har knust hendes Hjerte; men alligevel er det Overtro, Vanvid — at ville bringe hendes Død i Forbindelse med denne Opera!"

"Bor Strid gør hende ikke levende igen," sagde den Gamle med Tårer i Dinene. "Troe hvad De vil, Hoistærede! Men jeg vil notere det i min Opera-Kronike saaledes som jeg veed det. Det maatte nu gaae saaledes til!"

"Nei!" svarede Majoren næsten rafende. "Nei, det maatte ikke gaae saaledes til; et eneste Ord af min Mund havde maaskee reddet hende. Bring mig for Guds Skyld ikke Deres Othello med i Spillet; det er et Tilfælde, Gamle, jeg vil have, at det skal være Tilfælde!"

"Det gives ikke, med Deres Tilladelse, noget Tilfælde; der gives blot Tilskifte. — Men jeg har den Øre at anbefale mig, thi her er min Bopæl. Troe De iovrigt hvad De vil," tilfoiede den Gamle, i det han trykkede Majorens folde Haand; "Factum er der: hun døde — otte Dage efter Othello."

